

אם אישכך ירושלים תשכח ימיני, תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכו, אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמדתי.

ס פ ר

דת ישראל

חלק ראשון.

ספר עבודה.

בו כתוב באר היטב בשתי שפות, עברית ואנגלית דתי ישראל הנחוצים למעשה בכל יום לכל איש מישראל, להורות לו **אורח חיים** של היהודים הנאמנים לה' ולתורתו ואלויו מחובר לפניו קונטרס **חוק הדת** לעודד לבנות בני עמנו לשמור לעשות ולקיים ככל המצווה עלינו מאת אלהי עולם.

אלה המצוות הסדורים לפניך נמשלו בפי חז"ל בשם לחם ומזון, כי מטרתם הוא למען החיות את נפשך ולתת קיום לרוח היהדות השוכן בקרבך, ולכן קראו לחם רבותינו בשם **חיי אדם**.

החובה על כל איש מישראל שידע חובתו לבוראו ולדתו, ועליו לגשת אל השלחן הקטן ולטעום ספרי עץ החיים הערוך לפניו בזה, כי הוא

קצור משלחן הערוך הגדול

אשר ערכו וסדרו רבותינו לפני חכמי עמנו המלאים חכמה ודעת להבין להשכיל ולהגות מנעימות דרכה של תורת.

עבודת הקודש הזאת נעשה ע"י הרב הג' המפורסם מוהר"ר

דובער אבראמאווין נ"י, רב לב"הכנ, משכן ישראל אנשי סוכאלק".

כל אלה נעתק לשפת המדינה, בהעתקה צחה וכה ונעימה ע"י הרבני המופלג יא"ב מו"ה

חיים שמואל דוד בהרבני המופלג ויר"א מו"ה משה אהרן אהרנסאן נ"י

ובסיפו מחובר למהרה, "אמרי נועם", למשוך לב בני ישראל לאביהם שבשמים,

מאת הרב המופלג בתורה ויראה מהורה מו"ה יהושע יוסף כלבו נר"ו,

פראפעסאר די ארכעלאגיע, מחבר ספר, "בנין אריאל".

חניתק וחוכים לאונטרני

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ב

ואקחה פת לחם וטערו לכם ללכת אתי ואתו.

אם לא תענוני ה' בעניני ה' ובעניני ה' תענוני מעל עבדך.

COPYRIGHTED, 1897.

BY

Prof. J S KOLBE.

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ב

"If I forget thee, O Jerusalem, let my right hand forget her cunning", If I do not remember thee, let my tongue cleave to the roof of my mouth",
 "If I prefer not Jerusalem above my chief joy".

THE

LAW OF ISRAEL

A COMPILATION OF

THE HAYYE ADAM

— OR —

"LIFE OF MAN",

Prefaced by a Treatise of

RABBI BERNARD ABRAMOWITZ

— ON —

THE CONFIRMATION OF THE LAW,

Being a stirring appeal to the coming Jewish generation to demonstrate in every action of their daily life, that these laws of the

SHULCHAN ARUCH

for the preservation of which myriads of their ancestors suffered martyrdom, are imbued with eternal life

CAREFULLY COMPILED AND ARRANGED BY THE

Rabbi Bernard Abramowitz,

Rabbi of Congregation "MISHKAN ISRAEL ANSHEI SUVALK" NEW YORK

TRANSLATED BY

V. SAMUEL DAVID AARONSON.

With an Appendix entitled "PLEASANT WORDS", being an earnest exhortation to the Jewish youth, by

Prof. J. S. KOLBE,

Author of "Binyan Ariel"

PART ONE

PUBLISHED BY

LEONSON & WEINKRANTZ,

70 DUANE STREET, NEW YORK.

הוצאת "התורה"
 תל אביב
 תרע"ח
 www.hebrewbooks.org

הסכמות רבני וגאוני נוא יארק וברוקלין הי"ו

הנה אנכי בא עבור הרב הנאון ר' יעקב יאָזעף הרב הכולל יהיה, מפה נוא יארק והמדינה, בהורסנותו, לפאר ולרוסם מעשי יודינו הרב הני חו"ב יא"ב וכו' מו"ה דוב בער אבראמאוויץ, רב בפה ק"ק נוא יארק בעדת „משכן ישראל אנשי סובאלק“, כי ראינו את ספרו דת ישראל עם קונטרס „חזוק הרת“, שהוציא ליורי, ובודאי פעולתו רצויה במה שהעמים עליו עול כבד כזה לסדר בסדר נכון למאיד כל הדינים הנצרכים לאיש הישראלי, שידע חובתו בעולמו, וגם ינע ו.מל לבאר באיזה מקומות ברעיון ישר, להמשיך לבות בני ישראל לתורה ואמינא להאי גברא רבה, שרב פעל בזה. וגם בזה שעמד על המשמר, להעתיק גם בשפת אנגלית — למותר לנו להרבות בשבח זה הענין, יען השעה צריכה לכך למאוד. והנה המעט שראינו, מעיד על הכלל כולו, וגם חזקה על חבר כמותו שלא יוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן, וכן ה' שיתבדר זאת בין עמנו, ויתרבה הרת והדעת גם יחד ובוה בא? אני על החתום בהורסנא של הנאון הנ"ל (כי מפני חולשתו לא יוכל לבא בעצמו עה"ח) והגני כו"ה יום ב' בהעלותך י"ג סיון תרנ"ט נוא יארק יצ"ו.

נאום שלמה נתן קאָטלער,

רב מאחזענט פלך קאָוונא, וכעת רב בנוא יארק בבית הנאון ר' יעקב יאָזעף הרב הכולל יהי'. (מקום החתימה).

ה"ה יד"ג הרב הני המפורסם המאוה"ג כו', כו', מוה"ר רוב בער אבראמאוויץ בהרב ר"א זלה"ה האבד"ק משכן ישראל אנשי סובאלק בנוא יארק, איש מהיר במלאכתו לפני מלכים יתייצב מאן מלכי רבנן וספרו בידו, מחברת לטהרה, בשם „רת ישראל“ יכונה, אשר לבקשת רבים וכן שלמים נעתר לקבל עליו את המלאכה שהיא חכמה מלאכת שמים ללקוט ולגסוף את כל עיקרי הדינים וההלכות, המשפטים והתורות, קלות וחמורות מארבע חלקי השו"ע היותר נחוצים לדעתם, הלל"ם לכל איש ישראל ויהודה לתורה ולתעודה לסדרם בקצרה בשפה ברורה, כדי שיובנו גם לבעלי הטרדה, ושיהי' בנקל להעתיקם בשפת המדינה לתועלת עדת מי מנה, וכאשר ידידי זה דרש גם אותי לשים עיוני בהמחברת ולראות מלאכתו אשר עשה בספרו, ולהניד גם קבל עם ישרו, נמצאתי לבקשתו, למען עשות רצון אדם גדול דכותי, והגני להודיע נדח נא כל עם ה', שכפי ששמתי בו עיוני חדק היטב, כולו מראשו ועד תכליתו, ראיתי שפעולה טובה ונכבדה פעל לנו המאוה"ג רב פעלים מקבצאל הלוח, ומחברתו היא טובת ויקרה, עריבה ומעילה, כי היא בהמחברת בכללה הרברים עתיקים, מחלקי השלחן ערוך מעותקים, ומשו"ע רבנו הנאון האמיתי רש"ל מזוקקים, ומספרי הגדול האמיתי רבנו בעל חיי אדם וחבמת אדם מחוקקים, ומדברי הרב הנאון והמפורסם כו' כו' רשנ"ם מרובקים, וגם מה שהוסיף משאר ספרי רבותינו גם כן

ה ס כ מות

המה כראי מוצקים, כי הכה מנדולי המורים אשר דבריהם כמשפט האורים, ותהלתו ותפארתו ביקרת מזכרתו היא, כי כדוב שוקק היא' בניעתו הרבה, ושק דתו המרובה, ולבו הרחבה, ודעתו הנדיבה, לצאת ידי חובה. והיא תנא ירושלמי נקט לישנא קלילא קל וצת, ורבה חיילים על שאר הקוצרים והמלקטים במה שדרכו דרך ארוכה וקצרה, ערוכה בכל ושמורה, קיצר בלשונו והרחיב במובנו, לא עזב פאה מהראוי ביורה דעה, והביא בכפלים מהנצרך מאורת חיים. והביא הנדרש לעוד מאבן העזר, והניח עוללות ופרט מחשן המשפט הלכות קבועות מדברי ישועות, ומכל ארבע השלחנות לקח מנות, וסידורו נאה, ושמו יאה, והכל כחקה לתועלת ההעתקה ואחרי האמת דרף, ע"כ לא החסיר ולא העדיף, ומעמו לא נרף, ובמבוא לספרו הלזה המכונה בשם „חזוק הדת“ לפי שכלו יהולל איש הגדול הלזה, כי הראה לכל שמשנתו זך ונקי, ובחוקי חורב הוא בקי, והוא מעסיק ומחוקק, ומדברו נאה, ערבים נחיד. זה הוא אשר אוכל להעיד לפי רוח מבינתי ולהגיד האמת כפי שמצאתי

ומעתה רק תפלתי לר' נצח ישראל, שימצא חן בעיני כל שא"י, ויאספו את הספר היקר והנחויץ הזה אל תוך בתי מדרשיהם, ויהי לחמדה ננחה גם בתוך בתיהם, ויהי ספר הלימוד גם בחדרי מלמדיהם, ויכירו בני עמנו כי לתועלת חזוק דתנו הוא הספר היקר הלזה, בפרט מהטוב שעשו בעצמם המשתדלים לזכות הרבים בהעתקה נאמנה בשפת המדינה לאנשי אמנה, חכות המזכים את הרבים שזכות הרבים תלוי בהם

ואת ידידי המאות^ג מוהר"ד הנ"ל יתקיים בו ומצדיקי הרבים בו ככוכבים לעולם יזחירו. דברי המעיד ומעטיר

שלום אלהנן הלוי יפה ביהרדג רש"פ,

בעה"ט פרי אשל, תפיש וש"ש, וש"ת שריבע ותשובה כהל'.

אב"ד בכמה ק"ק ברוסיה לפנים, וכעת

אב"ד בברוקלין, נוא יארק

והנה דבר חדש יש לי להעיד: — בפה המדינה נמצאים דלתות כאלה הנקראים „פאלדינג טיהרען“ והמה נחמכים בתוך עובי הכתלים, איך הרין גוה לענין הכר צור, ולכר זה לדעת התוס' והרא"ש ז"ל והדעה הראשונה בירד סי' רפ"ו סעיף ט"ו בודאי דחייבת במזוזה, דהלא גם באין דלת כלל ג"כ חייבת האמנם לדעת הרמב"ם שהיא דעת היש אומרים שבשו"ע דבשער תל"ו דחמנא ופטורה באין דלתות, אולי גם זה לא מתקרי' דלת, (ורמז לזה הדלת תסוב על צירה וכן לפתחי שערים). ונראה דיש לקבוע מזוזה בדלת כזה בלא ברכה, או בשעה שמברכים על שאר דלתות כן נראה לי.

שלום אלהנן הלוי יפה אב"ד דפה"ק ברוקלין.

נתיבות המחפר.

א) דרך אמונה בחרתי לכתוב בלשון קצר הדין כמו שהוא מבלי נתינת טעם והסבר לאלה המצוות, לכל יפגעו בהם מטילי מום בקדשים לקצור שכלם ומיעוט הבנתם, וע"ד שאמרו חז"ל בע"ז ל"ה א'.

ב) בקביעות ההלכות שמתי לי לקו דברי האחרונים המקובלים ברוב ישראל כמו ה"חיי אדם" או "קצור שלחן ערוך", ואף באיזהו מקומן שהיו לי איזה הרהורי דברים בהוראותיהם, לא הרהבתי עז בנפשי לזוז מדבריהם אף זיז כל שהוא.

ג) אף שהיה לי לקרות שם ספר זה "חיי אדם" או "קצור שלחן ערוך", באשר רוב דבריו לקוחים המה מדבריהם, ופה לא עשיתי מאומה מצדי, אכן מפני שהשמות הללו לא יובנו רק בדרך משל ומליצה בשפה העברית, ואם באנו להעתיקם לשפה אחרת יאבד טעמם ומטרתם, ולפני בני עמנו, אשר לא יבינו במליצת שפה העברית, תהיה להם שם הספר ומטרתו כחדה סתומה, זאת היא הנורמה שקראתי לו שם במובנו הפשוט.

ד) אל יאשימוני רבותי אשר עברתי באיזהו מקומן על המצווה עלינו מפי חז"ל "שחייב אדם לאמר בלשון רבו", והוא מטעם שהייתי מוכרח לפעמים להציג לשון ההלכה, שתהי' נוחה לתרגמה בשפה אחרת, נם שתהי' מובנת לרוח העם יושבי ארצות הברית האלה, ולכל תתנגד לדעת העם אשר אנו שוכנים בארצם. אכן לא שניתי אף כחוט השערה מכוונת הענין, כי קודש המה לנו כוונת רבותינו נחיי עז.

ה) מכל משמר נזהרתי לכל למסור הוראות הצדיכים לשאלת חכם, לירי אנשים אשר אין להם חלק בחכמת וידעת התורה, ולא כתבתי כאן רק הדינים הפשוטים, גלויים וידועים לכל בר ישראל שנתחנך ונתגדל על ברכי התורה והיהדות, ובכל מקום הדרוש לשאלת חכם, כתבתי: ישאל לחכם.

ו) רבותינו אשר ערכו שלחן לפנינו, עשו את מעשיהם לפני שלומי אמוני ישראל, ולכן לא הוצרכו להציג לפנינו עיקרי האמונה ויסודי התורה וכדומה להם, המבואר בהלכות תשובה לחרמב"ם, אבל אנו בעו"ה צריכין אנו ללמד לבני עמנו עיקרי האמונה ויס"הת, וכולי האי, ואולי יחוס, ואולי ירחם, והשומר ישראל ישמור שארית ישראל, ואל יאבד ישראל אשר אינם יודעים רק לאמר שמע ישראל.

ז) הספר "דת ישראל" חלקתי לשלשה חלקים, וקראתי אותם בשם ספר "עבודה", ספר "קדושה" וספר "זמנים". הראשון יכלול בתוכו דיני תפלות וכל המצוות שבין אדם למקום ושבת אדם לחברו, ולכן קראתי עבודת האדם וחובתו לה"עולם" בשם "עבודה", השני יכלול בתוכו כל דיני האדם באכילתו, במשחתו

נתיבות המחבר.

בשביבתו ובתשמישו, ולכן קראתי לכל מצות שמירת האדם וחובתו בקרושת "הגש" בשם "קדושה" השלישי יכיל כל דני שבת, חו"ש וטועד כסדר הזמן מראשית השנה, ועד אחרית השנה ולכן קראתי לכל חובות האדם ל"השנה" בשם "זמנים".

המסכמים והמוסכמים.

בדבר ההסכמות הנהונים בישראל מאז מקדם אשר לכאורה אין זה נכון לפי דברי רבי בב"ב קס"ד "כלך מלשון הרע הזה, וכדתני רב דימי אחוה רוב ספרא, לעולם אל יספר אדם בטובתו של חברו, שמתוך טובתו בא לידי רעתו" ואיך יכתבו הנאונים דברי שבת ותלול בהסכמת החיבורים והמתכרים אכן בלא"ה קשה על הגמרא הנ"ל מדרכי תולל להרבית בשבח הצדיקים ומעלותיהם, ובאבות הוא היה מונה שבחן. וכן בב"ב ק"מ א' וכל תירוצי הראשונים ז"ל דרוק: יותר מדי או דוקא בפני שונאיו אסור, אינם עולים יפה להגמרא הנ"ל (עין מניא סי' קנ"ו ס"ק ב'), ובישוב דעת חכמינו ז"ל אפשר לאמר שעל גדול וצדיק מפורסם לטוב, שנכון ובטוח שאין למצוא עליו שום דבר של ננאי, מותר ומצוה לישבח ולפארו, ועל ר' יהודה תייטא לא היה רבי נכון ובטוח, לכן אמר "כלך מלשון הרע הזה", ובעין סיעתא קרברי אלה מצינו בהקודא עומד בסופו: האי מאן דשפר שומעניה שרי ליה לשבוחי, וזאן דשבחי ינותו לו ברכות על ראשו. אמנם בזאת לא נתיישבו דעת הנאונים בהסכמותיהם לשבח וזחלל מחברי ומננו אשר אינם מניעים לקרסולי ר' יהודה חייטא, לכן נ"ל להצדיק הצדיקים, דהא שאמרו רז"ל אל יספר אדם בטובתו של חברו, שמתוך טובתו בא לידי רעתו, וזה רק כדבר שאין תועלת בהלול, כמו כמת מיושר כתב זה, ולכן אסור שאפגר כבא לירי רעתו, אבל אם יש בו תועלת, אפילו רעתו ממש, מותר. והתורה התיירה לשנים להעיד על רעת חברו, למען שישוב מדעתו או שיענש על עוותתו. אבל פניא אסור, כיון דאין מעדותו שום תועלת, וכמו שאמרו בפסחים כ"ג את לתודיה אם הדת ביה שם רע בעלמא הוא דקא מפקת ניה, כן היה דרכי חז"ל לננות הרשעים ולשבח הצדיקים למען ידעו העם מה נהגו ומה נקרב (עין במבוא האגדות לה"ג רצה"ח) ומותר לדבר לשה"ר ע"ז בעלי מחלוקת בירושלמי פאה (ע"י מניא קנ"ו) והכל לתועלת, ולכן נהנו חיתר בנפשיהו

המסכימים והמוסכמים

הנאונים ז"ל לשבח ולפאר ת"ח וחובר חבר, למען לחבב תורה על לומדיה, ולהוקיר ולהכיר בפני העם את כבוד התורה ועוסקיה, ולא חשו שמא מתוך טובתו בא לידי רעתו, כיון דרעתו ממש מותר נ"כ אם יבוא לתועלת ומענין לענין באותו ענין, הנני ללמד זכות על נפשי ודכוותי, אשר יצא מפי אותו צדיק הנאון ח"ס בתשובת א"ח סי' ר"ח, שב' על המחברים שמתערב במחשבתם איזה מחשבה רעה וזרה, שעוברים המה על איסור דאורייתא. דברים שבע"פ אי אתה רשאי לכותבם, ולא הותר אלא משום עת לעשות לה', ואם אינו עושה לד', הרי איסורו במקומו עומד, יעו"ש ומי יוכל לאמר זכיתי לבי משום מחשבת זרה, לכן לענ"ד אמינא דבר חרש, לפי דעת הדי"ף החוס' והדא"ש על הא דדברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרם על פה, הוא דוקא בציבור, וכדד"י בסוף תענית, וכי יחיד קורא על פה בציבור ולפי דבריהם נכון לאמר על האופן השני מזה הדרש, דהא דדברים שבע"פ אי אתה רשאי לכותבם, הוא נ"כ דוקא ללמוד ברבים בציבור ולא ביחיד, ומנא לן לחלק ולאמר על הכתוב כתב לך את הדברים האלה, הוא ללמוד בציבור, והכתוב כי על פי הדברים האלה הוא אף ביחיד אתמחה? ובהנחה זאת טובן היטב ענין מגילת סתרים שבת ו' ב', ופירש"י שהיסתירוהו מפני שלא ניתן לכתוב, וקשה מאד לאמר על חכז"ל שמפני שעשו שלא כהוגן לכן הסתירו הדבר. ולפי דברי כן הוא הדין שמפני שהוא מגילת סתרים ליחיד, מותר לכתוב, וראיה לדברי משינוי הנוסחאות מניטין ס' ב', לתמורה י"ד ב' יעו"ש, שבניטין הוצרכה הנמרא להביא ראיה להחיר הקריאה בספר אפסרתא בציבור הביאו ראיה מהא דר"י ור"ל מעייני בספרא דאגדתא בשבחא היינו בדרשתם לפני הציבור אמרה הנמ' והא לא ניתן לכתוב אלא כיון דלא אפשר עת לעשות לה' הפרו תורתך, ה"נ כיון דלא אפשר כו', והיינו מפני שהלמוד היה בצבור, ועו"י יש איסור דאורייתא ואין היתר רק משום דלא אפשר, לכן עת לעשות לד' הפרו תורתך, אבל בתמורה י"ד ב' שהקשה הנמרא על הא דאמר רב דימי אי אשכחיה, דכתיב איגרתא שלחי ליה, והק' הנמרא מהא דדברים שבע"פ אי אתה רשאי לכותבן, לא הזכירה הנמרא לתרץ כיון דלא אפשר, כי באמת היה שם אפשר לשלוח הדברים ע"פ ע"י עו"ש, ולכן אמרה הנמ' אמרי דלמא מלתא חדתא שאני, דהא ר"י ור"ל כו', ופירשו כיון דר"י ור"ל התיירו לעצמם אף בציבור במקום שיש איסור דאורייתא, משום דלא אפשר משום עת לעשות, מבש"כ שאפשר להחיר כאן אף היכא דאפשר ואין כאן אפי' איסור דרבנן ולכן הש"ס והפוסקים הנלמדים בציבור אין להם היתר להדפיסם ללמוד ברבים אך משום עת לעשות. אבל מחברי זמננו שדבריהם נלמדו ביחיד, מותר להם להדפיס, אם רק יזכנו ד' לאמיתה של תורה. כחפץ

דוב בער אפראמאזויין החופ"ק.

INDEX. — לוח המפתחות.

Page—מקום	
	זברים האסורים קודם תפלת השחר.
	Things that are prohibited before
יא	Morning prayer.
יא	דיני ציצית Laws of fringes
16	Laws of the Phylacteries דיני תפילין
24	Laws of the Mezuzah דיני מזוזת
	Laws of the Preparation for Prayer.
כט	דיני פסוקי דזמרה Laws of the Verses
32	of Song in Prayer
	דיני קריש וברכו וצירוף עשרה ואם יצאו
	Laws of 'Kadish' מקצתן ודיני הש"ץ 'Kadish'
	and 'Borchu', and whom to count
	in the ten, and if any of them had
36	left, also Laws of the Reader.
38	דיני קריאת שמע The Laws of שמע
	דיני שמונה עשרה Laws of the
43	Eighteen Blessings.
	דיני משיב הרוח, וטל ומטר, ויעלה
	Laws concerning the ויבא תננו
נא	above
	Laws concerning the חזרת התפלה
	the Reader's repetition of the
נח	Eighteen Blessings.
נכ	דיני תחנון Laws concerning
	דיני קריאת התורה Laws concerning
סא	the reading of the Law.
	דיני אשרי ובא לציון עד נבא התפלה.
	Laws of אשרי and until
סז	the conclusion of the prayers.

Page—מקום	
	חוק הדת.
	The Confirmation of עיקרי האמונה,
א	the Law
ג	אור התורה The Light of the Torah
	The Foundations of the Torah and the Laws
ה	of Ethics.
ז	ההשכמה Regarding early rising
	טהרת הרוח, הנוף והמקום, טהרת
	Purity, Bodily cleanliness & clean-
יא	ness of Place.
יב	הברכות The Blessings.
יג	מצות ציצית The Commandment of
טו	התפילין. The Phylacteries
טז	הבר מצות The Confirmant
כ	המזוזת The "Mezuzah"
כג	שיבת ציון The Captivity of Zion
	דת ישראל.
	The Foundations of the התורה
א	Law.
א	הלכות דעות Laws of Ethics
ב	דיני ההשכמה Laws of early rising
	דיני נטילת ידים שחרית-טוהרת
ד	ir'g the hands in the morning.
	דיני טהרת הנוף וטהרת המקום מכל
	דבר מינוף Laws of Cleansing
	the Body and ridding the house of
ה	all dirt.
ו	דיני ברכות Laws of Blessings
	דיני ברכת השחר The Laws of Morning
יג	Blessings.

INDEX. — לוח המפתחות

Page—עמוד	
132	The Laws of Increase הלכות ריבית Laws of buying and selling למכור למכור תובע ותבע ושבעה ועדות Laws concerning a Claimant and Respondent, also regarding an oath and testimony. קמץ Laws concerning theft וגנלה and robbery. קנן Laws concerning Financial Damages and Physical Injuries 158 Laws concerning a lost thing and finding thereof, also relating to a thing delivered to keep. 162 Laws relating to the Commandment "Thou shalt not Muzzle", and regarding cruelty to animals. קסח Laws concerning unloading and loading. 166 Laws relating to the "Commandment of a Battlement", and of the warning "Not to destroy". 168 Things forbidden because they are Injurious, Physically or Mentally. 183 Laws regarding Charity. דיני צדקה. 172

Page—עמוד	
73	Laws of the Orphan's Kaddish דיני קריש יתום Laws relating to a "Sojourner" and "Guest" in regard to Kaddish. 76 Laws of Yahrzeit. דיני יאהרצייט דיני למד התורה, וקדושת ספרים Laws of learning the Torah. also concerning the holiness of sacred books. 88 Laws forbidding Talebearing and Slander, and concerning Morals in general whether good or bad. דיני אסורי רבילות ולשון הרע, ושאר מדות רעות וטובות 94 The care of the body according to the laws of nature. 98 Habits beneficial to the maintenance of Physical and Mental Health. 102 The ways of the Perfect and their good Habits. 104 The laws of Repentance. הל' תשובה. 106 Laws concerning the prompt Payment of Wages to a hired man. דיני משלום שכר שכיר בזמנו. 120 Laws concerning Commandment of Lending. דיני מצות הלאאה 124

לוח המפתחות. — INDEX.

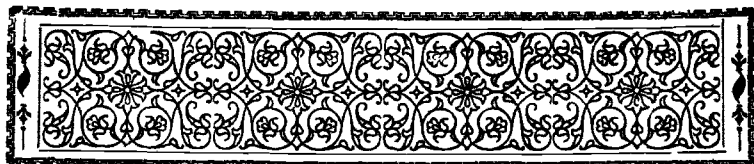
עמוד—Page

Con-	תנאים שצריך להזהר בכל מצוה
	ditions to be observed for the
	fulfillment of every Commandment
206	Laws of Circumcision דיני מילה.
	Laws concerning the דיני פדיון הבן.
212	redemption of the first-born
	Laws concerning דיני תפלת המנחה
214	the Afternoon service
	Laws concerning דיני מעריב.
218	Evening service.

עמוד—Page

184	Laws regarding a דיני נדר ושבעה.
	vow and an oath.
190	Laws concerning דיני כבוד אב ואם
	the honor due to Parents.
	דיני כבוד רבו, חקן, וחלמיד חכם וכהן.
	Laws concerning the honor due to
	one's Teacher, to the aged, to a
	Disciple of the Sages and to a
	כהן
	(Priest).
קצו	Laws דיני חנוך קטנים ודרכי הלמוד.
	concerning the training of children
	קצט and the methods of teaching them.

חֹזֶק הַדָּת.

דֶּרֶךְ אֱמוּנָה בַּחֲרָתִי, מִשְׁפָּטֶיךָ שׁוֹתִי.

א. עֵיקְרֵי הָאֱמוּנָה.

יְסוּדֵי הַיְהוּדוּת וְעֵיקְרֵי הָאֱמוּנָה, שְׁעֵלֵיהֶם דְּתֵי יִשְׂרָאֵל בְּנוּיִם, הֵמָּה שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵה, אֲשֶׁר אֲבוֹתֵינוּ דְּרָשׁוּ בְּשֵׁרָה הַחֲכָמָה, וַחֲקְרוּ עֲלֵיהֶם, וּבַעֲבוּרָתָם הִרְבּוּהוּ, וּשְׁקִירָתָם הִנְפְּלָאָה, וּשְׁכַלָם הֶחָדָד חֲצִבּוּ לָנוּ שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵה אֲבָנִים הָאֵלֶּה, וְעִשְׂאוּם

The Confirmation of the Law.

"I have chosen the way of truth; Thy judgments have I laid before me".

1. THE FUNDAMENTAL PRINCIPLES OF JUDAISM.

The foundations upon which the imperishable structure of Judaism has been reared are the thirteen fundamental principles of truth which form the groundwork upon which the Laws of Israel are firmly established, With more than mortal wisdom, with superhuman strength, with Divine intelligence did our ancestors dig in the quarry of Infinite Science and have hewn

ליסוד אחד, המאחד את לבות כל ישראל, יסוד נאמן וחזק, נכון וקים, אשר כל בית ישראל בנוי עליו ואלו המה הדברים שעל כל איש ישראל לידע ולהאמין: א) במציאות הבורא, ב) באחדות הבורא; ג) שאינו נוף; ד) שהוא נצחי, ה) שלו לבדו ראוי להתפלל; ו) שכל דברי הנביאים אמת; ז) שנבואת משה רבינו אמיתית, ולא קם נביא עוד כמשה, ח) שמשה קבל התורה מסיני, ט) שלא יחליף האל, ולא ימיר דתו, י) שהבורא יודע מעשה בני אדם ומחשבותם; יא) שיש שכר ועונש לצדיקים ולרשעים; יב) שיבוא משיח לקץ הימין. יג) שהאל יחיה מתים ברוב חסדו.

out these thirteen basal stones which they have solidified into the foundation of the *Unity*,—that foundation upon which all the hearts of Israel are united, that everlasting foundation upon which the house of Israel was erected to stand for all eternity! The following are the principles which form the very consciousness of every Israelite — the faith inherent to his being — to believe —

1. In the existence of a Creator;
2. In His Unity,
3. That He is incorporeal;
4. That He is Eternal,
5. That to Him alone is it right to pray;
6. That all the words of the Prophets are true;
7. That the prophecy of Moses our teacher is true and that there has never yet arisen a prophet like unto Moses;
8. That Moses received the Torah on Sinai,
9. That God will not alter nor change His law;
10. That the Creator knows the deeds of the children of men and their thoughts,
11. That there is reward for the righteous and punishment for the wicked.
12. That the Messiah will come at the end of days,
13. That God will quicken the dead in His abundance of loving-kindness.

אור התורה הוא רצון אלוה שזכה בו את עמו ישראל, וצום להעלות נר תמיד במקדש היהדות, למען תהיה להם לעדה, שהשכינה שורה בישראל, ובם בחר אל להאיר לכל יושבי תבל באור התורה, למען יראו את דרכי התורה המאשרת את לומדיה ועושיה, וכל מי שבא להדבק בעם ד' אלה, בודקין אותו, שמא בגלל ממון, או שמא נתן עיניו בבת ישראל, ואם אשה היא, בודקין אחריה, שמא נתנה עיניה בבחורי ישראל, ואם לא נמצא להם עילה, מודיעים להם כובר עול התורה, ומורה שיש בעשייתה, כדי שיפרשו, ואם נתברר לנו, שרק רוח אלהים מרחפת עליו, ובשכלו הכיר את בוראו, ואור התורה נגה עליו.

2 THE LIGHT OF THE TORAH.

The will of God is the Light of the *Torah* whereby He has caused Israel, His people, to become meritorious. It is the perpetual lamp that He has commanded them to light in the temple of Judaism, that it may serve them as testimony that the שכינה (the Divine Presence) rests in the midst of Israel whom He has chosen to enlighten the world with the light of the *Torah*, so that all the inhabitants of the universe may see the ways of the *Torah* that leads its votaries to eternal happiness; But the light that attracts is also the light that searches the most hidden recesses of the heart of the man of alien blood who comes to bask in its splendor. Rigid indeed is the investigation that seeks to penetrate the true purpose of him who comes to join the people of God, a most searching examination is made to discover an ulterior motive,—Is it, perchance, for the love of lucre that he embraces Israel's faith? or perchance, because a daughter of Israel has taken his eye? and as the man so the woman who would embrace the faith of Israel, her motives also are searchingly inquired into, perchance a youth of Israel has captivated her fancy? but if their motives are found to be pure, they are warned not too lightly to assume such a great burden—the heavy yoke of the *Torah*, they are informed of the difficulty involved in the fulfillment of its commandments, all this, with a view of causing them to abandon their project of becoming converted to Judaism. However, if it has become manifest that he is moved

ובזה הוא בא לכנס בכלל עם ישראל, אז אנו מקבלין אותו באהבה, ומכניסין אותו בביתו של אברהם אבינו, במילה וטבילה כרת המסורה לחכמי ישראל, והרי הוא כאחד מבני אברהם יצחק ויעקב, ומאז אינו יכול לפרוק מעליו לעולם עול התורה והיהדות, ומכ"ש שב שאיש ישראל, ואפילו רק אמו מישראל, אינו יכול להמיר דתו לעולם, ועל כל מעשיו, הן המורות, הן קלות, הוא עתיר ליתן דין וחשבון, כי ישראל אע"פ שחמא, ישראל הוא ומכאן תוכחת מגולה לאלו השוגים לקבל גרים, הבאים להמיר דתם, למלאות האותם בנשואי תערובות, וסורם רע, וקשים המה לישראל כספחת, ושנואים ומתועבים המה אנשים כאלו

by the spirit of God, that the true recognition of his Creator at last dawned upon his intellect, that the light of the *Torah* did shine upon him and guided by its rays, he approached the people of Israel to become one of them. It is then that we receive him in our midst with love, It is then that we enter him into the covenant of Abraham our father, by the rites of circumcision and the ceremonial of immersion, in accordance with the Law which was handed down to the Sages of Israel. It is then that he is as one of the children of Abraham, Isaac and Jacob, thenceforth, he can no more lay down the burden that he has assumed, he can no more shake off the yoke of the *Torah* and the obligations of Judaism. If it is thus with the convert, how much more binding is the faith upon the born Israelite, even upon him whose mother alone is of Jewish descent, verily, *he can never change his faith!* for his responsibility as a Jew will never cease (even though he should renounce Judaism) and for all his deeds, for his heinous sins as for his trivial transgressions will he, in the future, give an account and reckoning, for "lo! an Israelite although he hath sinned is yet an Israelite" How severely reprehensible, therefore, is the misguided action of those who accept as proselytes to Judaism such as are renegades to their own faith for the attainment of their sensual desire, — those who would cloy their lust in a mixed marriage, of whose union evil offsprings are begotten, those who are as undesirable for Israel as a scab is for the skin, for there is none more despicable, none more loathsome than they who (presumably) embrace

המחזיקים בדתם, למשחק האותם, והם, והמכניסים אותם, דעתם כזכות, ומעשיהם מגונים לכל יודעי דת ודעת

ג. יסודי התורה והלכות דעות.

אחי, שים נא עיניך ולבך על יסודי התורה והלכות דעות אשר הצנתיים לפניך, כי המה אבנים טובות ופנינים יקרים אשר תשאם על לבך, לכבוד ולתפארת, וחובה עליך ללמדם לבניך, למען יהיו הדברים האלה שנונים בפיהם, וחקוקים על לוח לבם, לטובתם כל ימי חייהם תן נא דעתך על יסוד הששי, "לקדש שמו", המיוסד על הכחוב ונקרשתי בתוך בני ישראל, ותבין משם, על אלו האנשים שאינם באים לבי"הכנ להתפלל בציבור ולקדש השם ברבים בקדיש, ברכו וקרושה, מבטלים המה בשאט נפש, א' מיסודי התורה אשר כל בית

the faith of others, but really make it serve for the play of their passions, they, as well as those who enter them in the faith are morally corrupt and by their actions they incur the contempt of all men of conscience and principle

3 THE FOUNDATIONS OF THE TORAH AND THE LAWS OF ETHICS

Brother! I pray you, give your earnest attention to the chapter wherein I have treated of the Foundations of the *Torah* and the Laws of Ethics, for they are comparable unto precious stones and like costly pearls are they, Place them upon your heart for honor and for glory, Teach them also to your children (as it behooves you to do), that these words may be ever ready on their lips, that they be engraven on the tables of their hearts, that it may be well with them all the days of their lives.

Consider, I pray you, the sixth foundation "To sanctify His name" and know that it is based upon the verse "but I will be hallowed among the children of Israel" Perceive how culpable is the negligence of the men who come not to the Synagogue to pray with the Congregation and to respond to ברכו וקדיש and קרושה (prayers of Sanctification) thus to publicly sanctify the Ineffable Name See how by their scornfully keeping aloof they virtually nullify one of the foundations of the *Torah*,—the foun-

שאל נשען עליהם, והסתכל נא ביסוד השביעי „שלא לחלל שמו“, ותראה שמצהירים אנו להשמר בכל מעשינו, שלא יהיה עלינו שום חשד, מבשול תען, כי מלבד מה שנגרום רעה לנפשינו, עוד אנו פותחים פיות משמינו לחלל שם ישראל ושם שמים גם יחד, וצא ולמד חומר עץ זה, שמי שיש חלול השם בידו, אין כה, לא בתשובה לחלול, ולא ביום הכפורים ככפר, ולא ביסורים למרק, אלא כולן תוקין, ומיתה ממרקה, שנאמר ונגלה באזני ה' צבאות, אם יכופר העץ הזה לכם עד המותקן, אשר על כן תקנו לנו קדמונינו, שהבן יקיים מצות „לקדש שמו ברבים“ בקדיש, ברכו וקדושה, לחקן חמאי הוריה, במצות „שלא לחלל שמו“ שלא נתכפר להם עד אחר מיתתן.

datations that support the entire House of Israel Observe also, I pray you, the seventh foundation "Not to profane His Name" and note how it behooves us to be guarded in all our actions that there be nothing in them to draw upon us the slightest suspicion of evil doing, that we be not a stumbling-block, and an iniquity, in not alone causing evil to befall our own souls, but yet worse in opening the mouths of our adversaries to profane Israel's name and also the name of heaven. You can gauge the enormity of that iniquity by the severity of its punishment, as he who is guilty of the profanation of the Ineffable Name has not the power to suspend judgment by repentance, nor to atone for it by the Atonement-day, nor to expiate it by the chastisements inflicted upon him,— for the power of all these is suspended and Death alone is the expiation thereof, as it is said: "and it was revealed in mine ears by the Lord of Hosts, surely this iniquity shall not be purged from you till ye die". For this reason have our Ancient Sages instituted the saying of *Kaddish* by the son (of the deceased) who, by his fulfillment of the commandment to "to sanctify His Name" amongst the many, by saying קדיש also ברכו and קדושה thereby makes amend for the sins of his parents in what especially relates to the commandment "Not to profane His Name", for after death only, is the transgression thereof pardoned.

האדם, דרכו וטבעו לשעבד רוחו וגופו, כחו ודעתו, להשתמש בהם לצרכו, ולעבוד בהם להרוחת ביתו, ולרכוש בהם חן ועושר, ורוב בני האדם, כאשר חרהק להם השעה, או תאותם להן עושר תאלצם, אז לא יכזר מהם לעבוד בנופם מלאכות בזויות, ואף ברברים שהמה נגד טבעי גופם יעבודו, וכל טנופת לא תנפם, אם יביאו להם שכר טוב בעמלם, ואם יעשו כאלה בנופם, מי יעזור בעדם מעשות כזאת אף ברוחם ודעתם? ואם יהיה הדבר הזה מתועב ומשוקץ לדעתם ושכלם, האם לא יעשהו? ובמה יאסוד האיש תאותו, מננוב ורצוה ונאוף, האם בשכלו, חכמתו ובינתו? הלא כנופו, כן שכלו, חכמתו ובינתו משועברים המה למחיתו ולפרנסתו, לתאותיו ולמחודותיו, אין זה כי אם אמנותו בדי ויראתו ממנו, זאת היא אשר תכריחהו ותאלצהו לכבוש תאותו, וכמלה

4. REGARDING EARLY RISING.

It is the natural inclination of a man to subject his physical and intellectual powers to the supplying of his necessities, to the increase of his possessions and to the accumulation of riches, to these ends will the majority of men bend all their energies to such a degree that when compelled by necessity or goaded by the ambition to become wealthy, they will not hesitate to perform any physical labor no matter how vile it be, or however repugnant to their nature, nothing they come in contact with is so filthy that it can soil them if it but bring them reward for their labor!

And as with their physical so with their mental powers they will make these also subservient to their ends be it ever so opposed to their moral consciousness, be it ever so abhorrent to their human intelligence, for is their any barrier against their perversion when passion misleads? How then can human passion best be curbed?—how can theft, murder and adultery be prevented? Is it through the agency of human intelligence? Man's wisdom and understanding? Are not his intellectual powers, his wisdom and understanding subjected, even as are his physical powers, to the supplying of his living necessities, his manifold desires and his love for luxuries? — What is then the saving power?—What is that which urges man, — nay even compels him to suppress his passions? *It is his belief in God and his*

ההשכמה

אחת „אסור“, אשר תאמר לו דתו, הנהו כבול כבבלי ברזל מצדיר על אחת ממצות ה' אשר לא תעשנה, ואף בחדרי חדרים לא יאמר מי רואי, ככתוב, אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו, נאם ה' וחוה שאמרו, שויתי ד' לנגדי תמיד, הוא כלל גדול בתורה אמנם אלו שאין להם אמונה ודת, אי אפשר ליתן אומן לא לדבריהם, לא לשבועתם ולא למעשיהם, כי כחיתו יער יתשב, ורק האמונה והדת, הן המה קיום העולם ויושביה

(ב) הבט נא בעין טובה וישרה על אלה הדברים, „גם בהצנע לכת ובשכבו על משכבו, ידע לפני מי הוא שוכב“, ובסעיף ב', „כשלוּבש, או פושט בגדיו שעל בשרו, יזהר שלא לגלות את גופו, ואל יאמר, הנני בחדרי חדרים מי רואני, כי הקב"ה מלא כל הארץ כבודו“, ומהם תדע ותבין, כי האמונה בד' זאת היא יסוד נאמן למדת הצניעות, וכמו שאמרו חז"ל על הכתוב „ובעבור תהיה יראתו

fear of Him! It is but with one word “forbidden” (literally “bound”) which, the Law enunciates, that he is “bound” as with chains of iron so that he cannot “transgress any of the commandments of the Lord concerning things which should not be done”. These will he not do even in the utmost privacy of his apartments, for he cannot say “who sees me?” as it is written “Can any hide himself in secret places that I shall not see him? saith the Lord”, this is, therefore, what the Sages meant by saying that “I have the Lord always before me” is a great rule in the *Torah* and verily, those who lack faith and acknowledge not the law, lack reliability and are unworthy of confidence, as it is impossible to place faith either in their words, oaths or deeds, for they are like the veriest beasts of the forests, and it is only by faith and by law that the universe and its inhabitants can be maintained.

2) Look! I pray you, in the right manner and with a discerning-glance at these matters set forth in the first paragraph “When alone or in bed let man know in whose presence he is”, also at the second paragraph. “When he dresses or undresses himself let him be careful not to expose his body thinking — “Behold, I am in my inner chamber, who sees me?” for the glory of the Holy One, blessed be His Name, filleth the whole earth”. Hence you may infer that the belief in God is the true foundation

ההשכמה

על פניכם לבלתי תחטאו", "יראתו זו בשת פנים סימן טוב באדם שהוא ביישן", ומאז מקדם הצטיין עם ישראל במדה זאת. ביישנים, צנועים, וכל איש ואשה מבני ישראל היו מתנהגים בררבי הצניעות, ולכן היו דרכי חיהם מאושרים, ובל משפחה ומשפחה היו רעים ואהובים, דמם זכה וגופם נקי, ימים ושנים האריכו בחיים של שלום ושלווה, לכבוד ולתפארת אמנם בימים אלו נחרבו בנינו בנים לא אמון במ, והמה פרצו גדר הבושה והצניעות, במנהגיהם ובלבושיהם, בדרכי החיים המה תועים, ומדעה אל רעה יצאו, והיו לחרפה וקדראון בגלל עזבם את ה' ואת תורתו

נ אחי, לך נא דאה בסעיף ג', איך הרת תצוה עליך לבלי ללבוש בגדים יקרים, למען לא תשחית רוחך ומרותיך בלבשך נאות אכן ידירי, שוה נא לנגד עיניך את הרעות הרבות אשר נרמה הלוקסוס הזאת מבית ומחוץ, עלינו

for the virtue of modesty Thus also have our Sages expounded this verse "That His fear be before your faces, that ye sin not", they say—"His fear" means "shamefacedness" and that "it is a good augury for the general excellence of a man's character if he is shamefaced"

This virtue has been Israel's leading characteristic from ancient times—a shamefaced people! a modest people! for every man and woman of the children of Israel conducted themselves in the ways of modesty, which resulted in lives of happiness for each family who were closely bound together by the strongest ties of love, and they of clear blood and pure bodies, led glorious lives, and spent their long and honorable careers in peace and prosperity, but how different, forsooth, are the lives of many in our days,—these faithless ones, who have broken the barriers of modesty, and whose manners and apparel betoken their lack of shame Their lives are errors, and as they drift from bad to worse, they become a reproach and an abhorrence to all, inasmuch as they have forsaken the Lord and have abandoned His *Torah*.

3. Brother! I pray you, observe in the third paragraph how the Law commands you not to dress extravagantly, in order that the habiliments of pride may not pervert your spirit nor corrupt your morals Indeed, my beloved friend, consider, I pray you, the endless amount of evil that this luxurious display of extra-

ההשכמה

העמיסה על כבד, ונרמזה לנו מכאובים רבים בבית, ומחץ תבער אש הקנאה והשנאה על עם ישראל, וראה מה עלתה בימינו משכנינו, שונאינו ומגדרינו, ותדרך הישרה היא הממוצעת, שהיא תפארת לעושיה, ותפארת לו מן האדם.

ד. בסעיף ה' ואסור לילך ד' אמות או להוציא מפיו דבר שבקדושה בנלחי הראש, וגם הקמנים צריכין להרנילן לכסות ראשן, כי היכא דתהוי עלייהו אימתא דשמיא דע כך אחי, כיון שהדבר הזה, שלא לילך בנלחי הראש, הוא מוחזק באומה הישראלית, לאיסור משנות דור ודור, זה שנים רבות, ומעם הדבר הוא, לחקוק במחשבת עם ישראל ולהשריש בלבם א' מיסודי התורה, לירא ממנו, א"כ כבר קבלו אבותינו עלינו, ואסור לנו לשנות מנהגם (מפחים נ' ב') ובכלל דת יהודית הוא אשר מצווים אנו לשמרו.

vagance in dress has caused—from within and without—from within—the heavy burden that is thereby imposed upon us and many other pernicious results, from without—the fierce flames of hatred fanned by the breezes of envy which so oft threaten to consume the people of Israel. How oft have we seen these fires kindled, even in our days, by the neighbors who hate us all the more, because they envy us. It is therefore proper that one should follow the middle course “that which he feels to be honorable to himself, and which also brings him honor from mankind.

4. In the fifth paragraph it is said “A man must not walk four paces nor utter a single word of holiness with uncovered head, and the little ones must be accustomed to have their heads covered in order that the fear of the Lord may be upon them”. This law which forbids going about with head uncovered is established in Israel for many generations, venerable as it is in years, essential as it is for the maintenance of one of the foundations of the *Torah*—“to fear Him” it has long since been accepted as law by our parents and thus became obligatory upon us as well, it therefore remains an unalterable law by which we must abide. (Tract. Pesachim 50, 2).

טהרת הרוח, הגוף והמקום.

א האדם, רוחו, גופו, ומקומו, המה שכנים זה לזה ופועלים זה על זה, טהרת המקום ואיורו הזוכה יפעול לטוב על גוף האדם ובריאותו, נשמרו ושכלו, וכן להיפך. ולכן נצטוונו, "מיד שיעוד משנתו, יטהר רעיוניו ומחשבותיו, ואמר מודה אני כו', ואח"כ יטהר גופו מזוהמתו, בנקיון גופו, ברחיצת ידיו, פניו ופיו, ואח"כ יתן דעתו על טהרת ונקיון מקומו, ואז יעבוד את בוראו ברוחו, גופו ומקומו בקדושה ובטהרה זאת היא דרכי התורה והיהדות, הנקיה והזכה לא כן דרכי בני הנעורים, המנערים מן המצות נשמתם ושכלם מושחתים ומתועבים, ומיד שיעירו משנתם, בלי טהרת רוחם, גופם ומקומם, יאכלו את לחמם סמא, המטממם את לבם, ומוליד להם מזג רע, רע לשמים ורע לבריות, וזוהמתם

SPIRITUAL PURITY, BODILY CLEANLINESS AND
CLEANNES OF PLACE.

1. The environments of a man in unison with his spiritual and physical conditions act and react upon each other, thus the cleanliness of his environments, and also the purity of the air he breathes are powerful agents for good in everything affecting man's physical state—the health of his body—as also his spiritual powers, that of his soul and of his intellectual faculties, of the contrary the contrary is true. It is therefore enjoined upon us:— "As soon as he awakes let him say, I acknowledge unto Thee etc." after which he should free his body from all extraneous matter by the purification of his body, the washing of his hands and face and the rinsing of his mouth, his attention should then be directed towards the purity and cleanliness of his place. It is then that he is in a proper state to worship his Creator with holiness and purity both as to his spirit, his body and his place

These are the ways of the holy Torah and of pure Judaism,—but the ways of the youth who are devoid of the performance of the commandments are not so, their souls are corrupt, their intellectual faculties abandoned to abomination, for immediately they awake, without regard for purity of spirit, bodily cleanliness or cleannes of place, they eat their bread polluted, and thus vitiate their hearts and create in themselves a miasmatic nature

טהרת הנוף הרוח והמקום

ותאותם תגדל מיום ליום, עד אשר שקצים ורמשים תהיה להם למאכל, והחובב על ההורים ומורים לחנך את הילדים מנעוריהם, למול את ידיהם בקומם בבוקר ולאמר פסוקים אחדים, להרנילם בעבודת ד' למען ילכו בדרך הטובה והישרה, לטוב להם כל ימי חייהם.

הברכות.

אחד מדרכי התורה והמצוה, שכל איש מישראל, יהי' פיו ולבו שוין, ואף כאשר ידבר איש אל רעהו, שאינו יודע מה בלבו של חבירו, יהיה בפיו בן לבו, כש"כ בעמדו לפני מלך מלכי המלכים, אשר לפניו נגלו כל תעלומות ואין נסתר מנגד עינו, החובה עליו, לעברו בפיו ולבו גם יחד, ובכל ברכה ושבח שיאמר, בל יהיו דבריו כצפזוף הזוריר ההומה, ובל ידע מה, רק בכל מלה ומלה יכוין

which is evil before heaven and baneful to humanity, their vile passions incessantly augmenting until they reach such a stage that the most loathsome of creeping things serves them as food. It is therefore incumbent upon parents and teachers to train up the young from their earliest infancy to wash their hands immediately upon arising in the morning, and also to say some verses of praise in order that they become accustomed to the worship of the Lord, that it may cause them to go in the good and upright way, that it be well with them all their life

THE BLESSINGS

One of the ways of the *Torah* and a commandment which it enjoins is, that when one speaks to his neighbor, he should express with his lips what he truly thinks in his heart, if one is enjoined thus to proceed toward his neighbor who knows not what is in his heart, how much more so should he thus act when he stands before his King, the King of Kings, unto whom all secrets are revealed and from whose eyes nothing remains concealed. It is therefore one's duty to worship him with lips and heart in unison, so that the blessings and praises one addresses unto Him, shall not be like the whining of a greyhound—sounds without meaning—he should rather have his mind fixed upon the signification of each word that he utters, and when he pronounces the Ineffable Name (הויה) as if it was written (ארני) he should con-

פירושה, ובהזכירו שם היה בקריאתו „אדני“, יכוין שהוא אדון הכל, והיה הוה ויהיה, ובהזכירו שם אלהים, יכוין שהוא תקיף ובעל היכולת, ובעל הכחות כולם.

מצות ציצית.

כלל גדול מסרה לנו תורתנו הקדושה, כחות נפש האדם המה קשורים ואחוזים זה בזה, וכל אחד מושך את חבירו עמו, הראיה מביאה לידי זכירה, חכירה מביאה לידי עשיה, ככחוב „וראיתם חזרתם ועשיתם“, ולכך צוותה התורה עלינו, לעשות ארבע ציצית בבגד של ארבע כנפות אשר נלבוש בכל יום ובוזה תהיה מצוה נוררת מצוה, ראייה, זכירה ועשיה, בדרך הטוב, והיא אשר תגן עלינו מעבירה נוררת עבירה, נ"כ בראיה, זכירה ועשיה, ולכן אמרו חז"ל שהיא שקולה כנגד כל המצות שבתורה ומה מאד ידאב לב כל איש ישראל הנאמן לאלהיו ולתורתו, בבואו לחשוב חשבונו של עולם ברור חזו ובמדינה זאת, אשר

centrate his mind upon the thought that He is the Lord of all—that He was, is, and will be, and when pronouncing the Name אלהים his mind should be centered upon the idea that He is all-powerful Omnipotent and the source whence all power originates.

THE COMMANDMENT OF ציצית

Our holy *Torah* has handed down to us as a leading rule that man's intellectual faculties are indissolubly bound together and that where one is inclined the others must turn, thus *to see* is to *be reminded* of what one has to do, and once reminded *to do it*—as it is written "that ye may look — and remember — and do", for this reason hath the *Torah* commanded us to attach four fringes to a four-cornered garment that we are to wear all day for inasmuch as Seeing, Remembering and Doing is like unto precept that draws precept in its train, in a good way, so does it guard us against the seeing, remembering and doing that draws transgression in its train. Therefore did our Sages, of blessed memory, say, that the commandment of ציצית outweighs all the commandments of the *Torah*. How the heart of each Israelite who is true to his God and the *Torah* must therefore ache when he contemplates the spectacle presented to him by many of this Jewish generation in this country, who, worshipping at Fashion's

לא תכבד עליהם מללבוש על עצמם בגדים מבגדים שונים, קשים וכבדים, ומפזרים עליהם כסף תועפות אך למלאות חוקי הלוקסוס, אשר ברו מלבם, והבגד האחר, אשר תצוהו דתו, לשאת ציצית בבגד בת ד' כנפות, אשר משקלה לא יגיע לשמינית שבשמינית לעומת אחד מבגדיו המיותרים, והוצאה קלה דרושה לזה, ובוה יוכל לקיים מצות אלהיו בכל דגע ודגע, לא יחשב בעיניו כקלה שבקלות מכל בגדיו ולבושיו לא כן אחי, אל תלך בדרך אתם, אל תאבה ואל תשמע להם, בגד בת ד' כנפות לא תסיד מנוך כל היום, ותמלא חובתך באשר אתה יהודי. גם בעמדך לפני ד' להתפלל תפלת השחר, תלבוש נא מלית גדול של צמר עם ציצית של צמר, ותהעטף בו כל נופך, או רובו, כדת, ואל תחקה מעשי המעותים דרכי ד', ללבוש מלית קצר של משי, המלא כל סביבו בחוטין שזורין

shrine bedeck themselves with an abundance of garments that is an actual burden upon them, whose weight causes them to stagger, and their fortunes are wasted, and all to conform with the behests of frivolous fashion, while the one garment that he is required to wear in the fulfillment of a precept of his law that commands him to wear a four-cornered fringed-garment, whose weight is so inconsiderate as compared with the weight of one of the superfluous garments that he wears at fashion's dictate, and when by the outlay of the merest trifle he is enabled to constantly perform one of the commandments of the Lord, how is it that he should esteem it so lightly? Why should he have a slighter regard for that than for the least valuable of his numerous garments? This is not right, my brother! Go not in the way with them; Give them not your consent; Give no heed unto them; Discard not the four-fringed garment, Wear it all day in order that you fulfill the duty devolving upon you as a Jew, and in the morning, when you are standing in the presence of the Lord, as you are addressing your morning prayer unto Him, I pray you array yourself properly in a large woolen *Talith* which possesses fringes of wool, and with that enfold your entire form, or at least the greater part thereof, and do not ape those who pervert the commandments of the Lord by casting on their shoulders a short silken *Talith* entirely bordered with fringes which are so intricately interwoven that the real fringes —the ציצית— are hardly

מצות ציצית

קלועין עד אשר לא יתראו מתוכן הציצית כלל, ולובשין אותן מקופלין על צוארן וכל אלה עצת חטאין המה, לעקם הישרה, ולבלי לקיים מצות ה' אשר בראנו.

התפילין

הם אות שאנו מאמינים באחדות השם הוא הוציאנו ממצרים, ולקח אותנו לו לעם, ואלה הפורקים עול היהדות ומבזים מצוה זאת, יאינם חוששים לקבל עליהם עול מלכות שמים בלבישת תפילין, בקריאת שמע ובתפלה, המה נקראים פושעי ישראל בנופן, קרקפתא דלא מנח תפילין, ועליהם פסקו חז"ל דין קשה. אחי, שמור נפשך מלכת בדרך חטאים כאלה, ואל יכבר עליך כלל למלאות חובתך לאלהיך, קשור נא עך ירך האות שאתה מאמין בעיקרי יסודי

discernible, this they wear folded together as if it were a muffler! How illy they are advised thus to pervert the proper fulfillment of the Law by not rightly performing the commandment of the Lord who hath created us.

THE PHYLACTERIES.

The Phylacteries serve us as the emblem of our faith in the Unity of the Ineffable Name and that He hath delivered us from Egypt and hath taken us unto Himself as His own people. How rebellious, therefore, is the conduct of those who throw off the yoke of heaven, and by slighting this commandment signify their indifference to accepting the yoke of the Kingdom of heaven which we assume by wearing Phylacteries, by the reading of שמע and by repetition of the תפלה, they are called Rebellious Israelites inasmuch as they do not subjugate their body to the Divine will, they are also called "the skull upon which תפילין were not placed" Fearful indeed is the judgment rendered against them by our Sages, of blessed memory! Guard your soul O, Brother, walk not in their sinful ways; Let not the fulfillment of your duty to your God be as a burden unto you; Let this sign that you bind upon your arm be the emblem of the faith you have in the principles and foundations of your religion, Let it be a frontlet of glory upon your brow attesting to the world that you are a Jew, true to your God and to His Torah,—in a word, these Phylacteries

התפילין

דתך, והיו נא למוטפות ולפאר לך שאתה יהודי נאמן לאלהיך ולתורתו, והתפילין האלו יהיו לעדות נאמנה עליך שאתה מאמין בך, לבך ודעתך וכל כחות נפשך המה משועבדים לררכי התורה, ורק הצדק, היושר והאמת המה כבודך והפארתך וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עליך, ויראו ממך יראת הרוטמות, יכבדוך וירומטוך

הכר מצוה.

שים נא לבך לררכי היהדות הנאמנה, הנהוגה בעם ישראל משנות דור ודור, כשהגיע הבן לשנת חמש או שש, היה אביו או המורה מלמדו מקרא, וכשהגיע לשנת עשר, היה לומד משנה עם ביאורה ופירושה המבוארת בתלמוד, וכשהגיע ב' או ג' חרשים קודם י"ג שנה, היה אביו מלמדו ומדריכו בדרכי

shall be a faithful testimony of your belief in God and that your heart, your understanding and all the powers of your mind are subjected to the ways of the Torah, and that Righteousness, Justice and Truth are the honors in which you glory "and all the people of the earth shall see that thou art called by the name of the Lord, and they shall be afraid of thee They shall revere thee yea, they shall honor and extol thee!"

THE CONFIRMANT (כר מצוה).

Consider well, I pray you, what have been the ways of true Judaism from generation to generation, Note the manner in which the Jewish lad was trained from his earliest infancy When he reached his fifth or sixth year his father or teacher taught him the holy scriptures, when he reached the age of ten he was taught the Mishna (the Rabbinical treatise on the laws of the Torah) with the Talmudical interpretation thereof and commentary thereon, and when he was within two months of his thirteenth year, his father instructed him how to fulfill the obligations of Judaism that would soon devolve upon him, now that he was about to reach man's estate, how well he was versed in the laws concerning תפילין! what an adept he became in the study of the Talmud! — How great indeed was the joy of his father and his mother upon that auspicious occasion, the day when he arrived at the age of

היהדות וחוביו כאשר יהיה גדול, הלכות תפילין היה שנון בפיו, ובתלמוד היה בקי וחריף, וביום שמחת אביו ואמו, כשהגיע הבן לשנת י"ג ויום א', היה הבן עומד למבחן לפני חכמי העיר והראה בקיאותו בתנ"ך וחריפותו בתלמוד, ובהלכות הנחוצים לידע לכל איש מישראל, ומהיום ההוא והלאה היה נכנס בכלל עם ישראל, בתור איש היודע חוביו ועבודתו, לעמו ולתורתו, שזה נא לנגד עיניך את דרכי היהדות המרומה והמדומה אשר ינהנו בה המכובדים במדינה זאת, המה יגדלו את בניהם על ברכי הציוויליזאציאן, ילמדו אותם חכמה ודעת, כתב ולשון דברי ימי עם ועם מכל עמי הארץ, ואת חכמת דתם, כתב ולשון עברית, ודברי ימי ישראל תהיה לחם לורה, ישכחו דתם ואמונתם, עמם וארצם וכל מולדתם, וסופם, לא יכירו ולא יוקירו את הוריהם, ושם ישראל תהיה להם

thirteen years and one day, for it was upon that day that he was put to the test by the wise men of the city and stood it nobly! as he demonstrated his Talmudical erudition as well as his through knowledge of the Holy Scriptures and of all those laws the knowledge of which is essential to every Israelite, Thenceforward he was to become a member of the Jewish community, to step in the ranks as one who knows his obligations and the services that he must render for his people and for his Torah

And now, I pray you, consider the ways of the worthies in this country and see by contrast how hypocritical and inconsistent are their so called practices of Judaism, Nurturing their young at the breast of Civilization, they instill in their mental consciousness the wisdom of the world, a knowledge that embraces everything knowable, the language and history of all the people of the earth — all, in fact, that can be compassed by the human intellect — all — save one branch of knowledge which remains to them as a book that is hermetically sealed — this is the knowledge of Judaism! the knowledge of their own wisdom, of their own chirography of their own tongue — the Hebrew language — and of their own history — the History of Israel!

Ignorant of the tenets of Judaism, it is but little wonder that they become oblivious of their faith — indifferent to their people, forgetful of their country and unappreciative of their glorious descent, and in the natural evolution of these, oft guiltless, vic

לחרפה ולרדאון, ומה יעשה האב ביום שמחת לבו, יום שנבנם בנו לחיובי מצוה לשנת י"ג יום א', יקרא לאוהביו ולמורדעיו, את כל ירדיו יאסוף לבי"הבנ מקדש היהרות, ובנו יעלה הבמתה וירדוש בשפה צחה ונעימה לכבוד היום התורה והמצוה שנכנס בברית חיובם, יתן תורה לאבותיו שגדלו אותו בדרכי התורה והיהדות, וירדו ישא לשמים לשבע בדי' לקבל עליו עול תורה ומלכות שמים אמת, מה נהדר היה המראה הזה, לו היו ההנהגות האלו בתום רבב, ומה נכבד היה כל המנהג הזה אם נכנס הנער הזה בחיובי עם ישראל לשמור ולעשות

tims of parental negligence, they become estranged from their own parents, and learn to despise those who gave them birth, the name of Israel which they bear in spite of themselves is to them but a reproach and an abomination! What a farce is that which is being presented in the Synagogue—that Sanctuary of Judaism—on the day when the confirmant (of the class we are describing) is about to “assume” the sacred obligations of Judaism which are incumbent upon him from this day—now that he has arrived at the age of thirteen years and one day, the “proud and happy parents” having invited all of their kith and kin — their friends and well wishers are all assembled at the Synagogue and are listening in rapture, to the well prepared sentiments that the Confirmant is expressing in the unctuous language most suitable for such a “felicitous” occasion, now he is dramatically swearing allegiance to the Torah and vowing to fulfill its commandments from this day on, from this day—the day of his initiation into the covenant of allegiance, and now he renders thanks unto his parents for raising him “in the ways of the Torah and of Judaism”, what a soul-inspiring sight it is to behold him as he thus stands with hands upraised to heaven and swears by the Eternal that he will accept the yoke imposed upon him by the Torah and the Kingdom of heaven Ah! If this were but true! how edifying, how glorious this sight would have been! what a dignified and instructive spectacle it would have been, if there were any sincerity in the fine phrases that he had uttered expressing his determination to assume all the obligations of an Israelite “to guard and to perform”, but what a sickening

הבר מצוה

אמנם בראותנו כל אלה, יכאב לבנו בקרבנו, ונכחינו קצה בכבוד מדומה ומרומה כזה, אשר הבן, האב וכל מיודעיו יודעים, שהבר מצוה לא יהוש ולא ישא עליו עול היהדות, וכל דבריו אשר דרש בקהל עם, באזני עדת ישראל, בבית מקדש ד, היו שקר וכזב, מרמה ותרמית, ובעבודתו זאת הוא נעשה „בר חורין“ תחת היותו „בר מצוה“, ולפי מעוט ידיעתו ברתי ישראל, יצא אחיכ לשפוט על חיובי התורה ומצותיה, שאין האמת יסודם, ונהפך כבודם לקלק ועגנ לננע, ואלו המה זרע מרעים בנים משתייתים. לא כן דרכי היהדות, המהורה והאמיתיה, מצות הבן הוא על האב לחנכו וללמדו דיני ישראל ידיעת התורה, הבנתה, פירושה, וחיובה על כל איש מישראל. וחובה מוטלת על ההורים ומורים, ללמד את הבן דיני התבלין, חיובם וכונתם, למען יכנס ביום שמחתו באמת ובחום לבב, ויקיים

feeling of disgust does it awaken within us, how our hearts do ache when we consider that all this is naught but spectacular clap-trap in which the lad is the leading actor who by the connivance of his parents and friends is really bidding farewell to Judaism, for all present are fully conscious of the lad's utter indifference to the Jewish faith, they well know that the well-learned lesson that he had mechanically repeated in the midst of assembled Israel in the holy House of God is to him nothing more than a senseless repetition of meaningless phrases — they well know that this is not a ceremony of Confirmation of Judaism, but rather the inauguration of his liberation from Judaism, for as his knowledge of Israel's laws is of the most superficial sort, so is his judgment of the obligations of the Torah and of its commandments, and as he lacks the foundation of truth he makes the glory of the Torah to become a shame and turns its bliss into a curse, these are the seed of the evil doers, the children of the corrupt!

How different are the ways of the Judaism that is pure and true! It is the duty of the father to train his son and teach him the laws of Israel, to initiate him also in the knowledge of the Torah and to cause him to comprehend its interpretation. It is also incumbent upon every Israelite and particularly upon parents and teachers to teach the lad the laws of תבלין and of the obligations involved by their fulfillment and of their signi-

הבר מצוה

וימלא חובתו לדי' לתפארת לו ולאבותיו שחנכו אותו על ברכי התורה והיהדות, ואז יהיו בנים נאמנים לדי', לתורתו, לעמו ולארצו

המוזהה.

איתא בזהר הקדוש : פקודא למקבע בר נש מוזהה לתרעיה דלא ינשי בר נש דוכרנא דקב"ה לעלמין, ורא איהו כנוונא דציצית, כד"א וראיתם אותו וזכרתם כו', כיון דחמא בר נש האי דוכרנא אידכר בגרמיה למיעבד פקודא דמאריה, עכ"ל

וכאשר האדם הוא בעל תנועה תמידית מצד חומרו ונפשו, כאשר תמשול הנפש המשכלת באדם, יבחור בדרכי התורה ומצותיה, יתפוז בטוב וימאוס ברע, ובעלות להבי החמדה בלבבו, ותבעד בו אש התאוה, אז יפרוק

fication in order that upon the day of his joy he may enter into the commandments with sincerity of purpose and wholeness of heart, that he may truly fulfill his obligations to the Lord in a way that will reflect glory upon himself and his parents who have nurtured him at the breast of the Torah and Judaism, and that they become children who are faithful unto the Lord, unto His Torah, unto His people and unto His land.

THE מוזהה

The Holy Zoahr says as follows "It is commanded that the son of man fasten a מוזהה at his door-post in order that the remembrance of the Holy One, blessed be He, shall never be forgotten by the son of man, in this wise it is virtually like unto the commandment of ציצית of which it is said "that ye may look upon it and remember etc" thus also when the son of man doth look upon this remembrance (the מוזהה) it recalleth to his mind to do the commandments of his God", thus far have we quoted the Holy Zoahr

Furthermore as there is an impulsive nature in man upon which his physical temperament and his mental disposition are powerful factors that incessantly change and constantly affect his moral being for good or for evil. Now as his mental faculties are having full sway it is his impulse to choose the ways of the Torah and to fulfill its commandments, to delight in doing good

מעליו עול התורה והיראה, וכל מעשה בני האדם תלים בתועה זאת, הנפשיות והחומריות, לכן צותה התורה להרים קרן ממשלת נפשו, להטות כל תנועותיו אל רצון נפשו, במה שנשכין שם הנכבד וחנורא במקום התנועה (במוחת הפתח) עם פרשת אחרות השם ושמיעת מצותיו, ובמה שנקבע המוזה על מוחת הפתח למען נראה ונזכור בביאה ויציאה את כל עיקרי ויסודי התורה, נקנה בנפשנו קביעות תמידית להתנהג עפ"י דרכי התורה והמצוה, ולכל באי הבית תהא מצוה זאת אות תמידית שבית ישראל הוא, ובוה יצטיינו בתי בני ישראל להכירם לטוב, ובבוא אחיך לבקש לו איזה עזרה ומשענה, או יחפוש לו אה לצרה להצילו ולמלטו מרעה, אז יכיר במוזה כי בית ישראל הוא והיא אשר תנן עליך לבל

and to despise evil, and again as the fires of passion burn in his heart — behold the yoke of the Torah is cast off — the fear of the Lord is banished! Thus are all the actions of man controlled by the impulse of this ever changing mental and physical movement. It is therefore that the Torah has commanded us to give our spiritual powers full sway by subjugating our every impulse to the will of the soul. How can this best be accomplished? by the Great and Fearful Name being constantly before our eyes, at the very threshold of motion—the door-post, as the section that teaches us the Unity of the Ineffable Name, and that we shall love Him and hearken unto His commandments is contained within the מוזה which we fasten upon our door-posts, so when we look upon it, at our going out or coming in, we are reminded of all the fundamental principles of the Torah, and as our minds are permanently impressed thereby it results in our impulse ever being after the ways of the Torah and for the fulfillment of its commandments

Furthermore in fulfilling this commandment we place a permanent sign upon our door-posts whereby all who enter may recognize the abode of the Israelite, and as this characteristic feature of your homes can be happily distinguished by your unfortunate wayfaring brother who seeks your aid and support, he will by means of the מוזה be guided to a haven of refuge the home of an Israelite in his hour of distress where he can truly find a brother's help!

יעשה שום איש דבר בביתך, אשר תהיה למורת רוח, לך ולדתך, הנבא אל הבית, ויראה ויכיר כי בית ישראל הוא, בטח לא ירהיב-עו בנמשו, להסית או להדיח בניך ובנותיך מאחרי ד'.

ומה ה' אלהיך דורש מעמך, לעומת כל הטוב והחסד שנתן לך, הומין לך בית וכל צרכיה, הצליח לך להפיק כל רצונך בכלים מכלים שונים, כי אם שתשים אות וחותם על ביתך כי קדוש הוא לה', ומדוע לא תמלא רצון ה' בהוצאה קלה של איזה סענט, לקנות ולקבוע מזוה, אשר בה תקיים מצוה חמידית? — אין זה כי אם עזבך את ה' ואת תורתו, אשר הוא דורש טובתך כל הימים.

The מזוה will also guard you against him who would enter your home for the purpose of doing aught antagonistic to you or your religion, for as he will behold the מזוה and recognize the abode of an Israelite, he will surely not dare to entice your sons and your daughters or to withdraw them from the worship of the Lord.

Now what does the Lord thy God require of you in return for all the loving kindness he has bestowed upon you, behold, He has provided you with a dwelling and has supplied you with all the necessities of your home, He has gratified your desire and has furnished you with the various articles contained in your house, and in return for that what does He require? that you fasten the מזוה upon the door-post of your house as a token and seal that it is holy unto the Lord! therefore, why should you not fulfill the will of the Lord, when by the outlay of a few cents to buy a מזוה and by fastening it upon the door-post you can constantly perform that commandment, your negligence thus to do can only be the result of your abandoning the Torah and thus forsaking the Lord who ever seeks your welfare

שיבת ציון.

כתיב כי תבוא אל הארץ, אשר ה' אלהיך נתן לך. וירשתה וישבת בה, ואמרת כו' ואמרו תכמינו ז"ל, שמצוה זאת נוהגת אף בזמן הזה, שכל אחד מישראל מצווה מן התורה, לעלות ולדרור בארץ ישראל, אם יש לאל ידו לקיים זאת, ואף שמושבעים אנו מפי הנבונה לכל לעלות כחומה, או לדרחוק את הקץ, ומצווים אנו לישמור פי מלך, אשר אנו שוכנים בארצו, עם כל זה למדו התכמים אותנו דרך גאולתנו, והוא כאשר אך תלפה ועברה סכנת הדרכים (עיין תוספות כתובות ק"י, ב'), מצוה על כל אחד מישראל לעלות ולישב בארצנו הקדושה וכאשר יזכנו ה' לראות שמה מיושבים רבבות אלפי ישראל, עלינו להשתדל בהקרבת הקרבנות (עדיות פ"ח משנה ו') מקריבין אף על פי שאין בית ואוכלים קדשי קדשים אף על פי שאין קלעים, קדשים קלים ומעשר שני אף על פי שאין

THE CAPTIVITY OF ZION.

It is written, "When thou art come in unto the land which the Lord thy God giveth thee for an inheritance and possessest it and dwellest therein — and thou shalt speak and say etc" — Our Sages, of blessed memory, in expounding the above paragraph have declared that this commandment is ever in force — thus, it applies at the present time, for the Torah has enjoined upon every Israelite, if it is possible for him to do so, to emigrate to the Land of Israel (Palestine), for though the Omnipotent hath adjured us not to array ourselves like a wall and go up to the land (i. e. not to take it by force) nor to desperately force an abortive restoration, and has also commanded us to be loyal to the King in whose country we abide, there yet remains a way of delivery for us, as taught by our Rabbins, who have said that "when the ways that lead to the Land of Israel cease to be dangerous (חוס' כחובות ק"י ב') it behooves every Israelite to emigrate to and make his home in our Holy Land, and when, by the grace of God, we will merit to behold that land inhabited by the tens of thousands of the thousands of Israel, it will devolve upon us to re-establish the sacrificial offerings (see עדיות ו' "ת"ח משנה ו') "The offerings are made even though the Holy House is not yet built, and the most holy offerings are eaten even

שיבת ציון

חומה, ואחר כך מוטל עלינו לבנות בית לאלהינו, (כמבואר בירושלמי מע"ש פ"ה שבנין בית המקדש קודם למלכות בית דוד) ואז עלינו כחכות לביאת גואל צדקנו, לקץ הימין, ונחה עליו רוח ה' בדרך נס והשגחה פרטית מאלהי עולם.

though there be no hangings, Sacrifices that are holy in minor degree and tithes even though there be no wall, it is then that it becomes our duty to build a house unto our God (as explained by our Rabbins in ירושלמי מע"ש פ"ה that the building of the Holy Temple is prior to the kingdom of the House of David,) and then we may hope for the coming of our righteous redeemer at the end of days upon whom will rest the spirit of the Lord in a miraculous manner and by the special providence of the God of the universe

ציון לנפש חיה.

בן יבבר אבי, ועבד אדוני, הוא אבי ואדוני, הרב המופלג בתויר"ט, מו"ר אברהם מנחם זצ"ל, (ששחל"ח ט"ו טבת ה'תר"ן בירושלם ת"ו) נז ונכד להנאון הגדול מן אליעזר זצלה"ה. בע"המח, בית הלוי" על קנים, וזכרון אייעור", חרושים נפלאים על נפ"ת (בכתובים אצלי) אליו נודרתי מאמי הצדקנית מרת מנוחה תחי' בעיר וואבאלניק ברוסיא, בט"ו באב לשנת ה'תכ"ד

בשנת ה'תרל"ה עלו אבי ואמי לירושלים ת"ו והעלו אותי עמהם, חכני ד' שמה, ללמוד תורה בשיעורין תמידין כסדרן מפי נאון וצדיק מו"ר אליעזר דן זצ"ל, וכאשר נשאתי לאשה, בתו של אותו צדיק הרב הג' המפורסם מו"ר רפאל משה מעשיל למשפחת הרל"פ זצלה"ה, למדתי אצלו רובי תורת, ונכנסתי אז בבית אולפנא רבתא, "ישיבת עץ חיים" בתוככי ירושלים עי"הק, ומשך תשעה שנים גודלתי שמה בין החכמים, בשיעורין תמידין כסדרן. בש"ס ופוסקים, מפי ראשי הישיבה, המה הגאונים הגדולים מן משה נחמיה כהניו זצ"ל, בע"המח "נתיבות השלום" ועוד, ומן משה בצלאל זצ"ל, בע"המח "משכן בצלאל" ועוד. ואחרי אשר מו"ח זצ"ל שחל"ח בט"ו תמוז ה'תרמ"ה, התחלתי, עפ"י צוואתו אלי, ללמוד חורה לרבים, בקהל עם ועדה, בשיעורין תמידין כסדרן, בבלי וירושלמי, פוסקים ומשניות, וכה עבדתי בקודש, עד אשר ע"י חולשת בריאותי, הוכרחתי להפסיק עבודתי, ודין נרמא שיצאתי מן הקודש. ותהלה לאל שלא עזב חסדו מאתי ושם חלקי מיושבי ב"המדר, וזה ארבעה שנים שנתקבלתי לרב לקהל ה' "עדת משכן ישראל אנשי סובאלק", ומטוב לבכם אתפרנס בכבוד גדול יכרך ד' חילם ויזכו לחזות בנועם ד', בשבוע ה' את שבות עמו לצ"ויר. כאות נפש

דוב בער אבראמאווין, החונה פה נוא יארק

יסודי התורה

א'. לירע שיש שם אלוה. ב'. שלא יעלה במחשבה שיש שם אלוה אחר זולת ד'. ג'. ליחרו. ד'. לאהבו. ה'. ליראה מזני. ו'. לקרש שמו. ז'. שלא לחלל שמו. ח'. שלא לאבד דברים שנקרא שמו עליהם. ט'. לשמוע מן הנביא המדבר בשמו. י'. שלא לנסותו. (לשון הרמב"ם בריש הלכות יסו"ת, וביאור כל המצות האלו בפרקים שם).

הלכות דעות.

א'. להדמות מדרכיו. ב'. להדבק במעשיו. ג'. לאהוב אחרים. ד'. לאהוב את הנרים. ה'. שלא לשנא אחים. ו'. להוכיח. ז'. שלא להלבין פנים. ח'. שלא לענות אומללים. ט'. שלא להלוך רכיל. י'. שלא לנהום יא. שלא לנטור. (לשון הרמב"ם בריש הלכות דעות, וביאור מצות אלו בפרקים שם).

THE FOUNDATIONS OF THE LAW

- 1 —To know the existence of God
- 2 —That one should not even think that there is another deity besides God
- 3.—To unify Him
- 4 — To love Him.
- 5 —To fear Him
- 6 —To sanctify His name.
- 7.—Not to profane His name.
- 8 —Not to destroy objects which were dedicated to God's name.
- 9 —To listen to that prophet who speaks in His name.
- 10 —Not to tempt Him

See Maimonide's own words in "The Foundations of the Law" and the Commentary on the above commandments

LAWS OF ETHICS.

- 1 —To follow in God's paths
- 2.—To cling to His works (of benevolence).
- 3 —To love our neighbors.
- 4.—To love strangers.
- 5 —Not to hate our brothers.
- 6 —To admonish (those who err).
- 7.—Not to put one to shame.
- 8.—Not to oppress the weak.
- 9.—Not to backbite.
- 10.—Not to be revengeful.

דִּי נִי הֵה שֶׁמָה.

שׁוֹיחַ ד' לִנְגְרֵי תַמִּיר

א. הוא כלל גרול בתורה שישים האדם אל לבו, שהקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו עומר עליו ורואה במעשיו כמו שנאמר: אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ד', מיד יניע אליו היראה וההכנעה מפחד השי"ת ובושתו ממנו תמיר. ולא יתכייש מפני בני אדם המלעינים עליו בעבודת השי"ת. גם בהצנע לכת ובשכבו על משכבו ירע לפני מי הוא שוכב, ומיד שיעור משנתו יאמר מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת כי נשמתי בחמלה, רבה אמונהך. ויתנבר בארי לעמוד בבוקר לעבודת הבורא, ועב"פ לא יאחר זמן התפלה שהצבור מתפללין.

ב. כשלוכש או פושט בגדיו שעל בשרו, זהר שלא לגלות את גופו, ואל יאמר הנני בחדרי חדרים מי רואני כי הקב"ה מלא כל הארץ כבודו.

11 —Not to cherish hatred.

(See Maimonide's own words in the "Laws of Ethics," and the commentary on the above commandments in the first chapter

LAWS OF EARLY RISING.

שׁוֹיחַ ה' לִנְגְרֵי תַמִּיר

1 —It is a great rule in the Law that man should consider, that the Holy one, blessed be his name, whose glory filleth the whole earth, stands by him and observes his doings, as it is written. "Can any hide himself in secret places that I shall not see him?" (Jerem XXIII 24) By doing so he will at once be imbued with humility and the fear of the Lord, blessed be His name, and only be ashamed before Him, but disregard the reproach of the sons of man who mock at him in the service of God and in pious walk When alone or in bed let man know in whose presence he is. As soon as he awakes, let him say: "I acknowledge unto Thee, O, Living and Eternal King, that Thou hast returned my soul by Thy mercy Thy faith is great." Then let him strengthen himself like a lion and rise early to serve his Creator, and above all he must not come late at the time appointed for prayers when the congregation is worshipping

2 —When he dresses or undresses himself let him be careful not to expose his body thinking, "Behold, I am in my inner chamber, who sees me?" for the Glory of the Holy One, blessed be His name filleth the whole earth

ג. לא ילבוש בנדים יקרים, כי דבר זה מביא את האדם לידי נאווה, ולא בנדים פחותים מאד או מלוכלכים, שלא יתבזה בעיני חבריו, אלא יהיו לו בנדים ממוצעים ונקיים, וגם ידקדק על בנדיו ללבושם כדרכם שלא יתחפזו, למען לא יתבזה בעיני חבריו, ולעולם ימכור אדם כל מה שיש לו ויקח מעלים לרנליו.

ד. לפי שמצינו שהימין היא חשובה בתורה לכמה מצות, לכן בלבישה וכן בשאר דברים לעולם יקדים של ימין, ובחליצה יקדים של שמאל מפני כבודה של ימין, אך לענין קשירה, השמאל חשוב יותר מפני שקושרין עליו את התפלין, ואל ילבוש שני בנדים יחד, ואל יטול חקוקו שחרית מיד השמש וילבוש ה. אסור לילך בקומה זקופה ונרן נטוי כענין שנאמר ותלכנה נטויות נרן, ומכל מקום לא יכוף ראשו יותר מראי אלא במדה בינונית בכדי שיראה את הבא נגד פניו, וגם מדרך כף רנלו, ואסור לילך ד' אמות או להוציא מפיו דבר שבקדושה בנלוי הראש. וגם הקטנים צריכין להרגילן לכסות ראשן, כי היבא דתהו עליהו אימתא דשמיא.

3—Let him not dress extravagantly, for this brings man to pride, neither let him put on mean or soiled garments, to avoid ridicule in the eyes of men, but let him dress in clean garments and of moderate price Let him also be careful to put them on properly, to avoid reproach Moreover, let a man always sell all that he has, if necessary, to buy shoes for his feet.

4—Since we find that the rightside, in the Law, is the most important in many commandments, therefore in dressing and in other matters, a man should always give precedence to the right, but in undressing, the left should be taken off first, for the honor of the right. But in fastening, the left side should have the precedence, because there the phylacteries are fastened.

A man should not put on two garments at once

In the morning let him not take his shirt from the servant to put on.

5.—Let not a man strut haughtily with stretched-out neck: neither let him bow his head too low, but keep the medium gait, lest he see not him who approaches, nor how he steps. A man must not walk four yards (paces) nor utter a single

דיני נטילת ידים שחרית

א. האדם, כאשר יקום ממטתו הוא כבריה חרשה, וצריך להכין עצמו לעבודת בוראו, לכן עליו להתקדש וליטול ידיו מן הכלי כמו הכהן שהיה מקדש ידיו בכל יום קודם עבודתו, וגם לפי שהירים עסקניות הן ואי אפשר שלא נגעו בלילה במקום מטונף, ועוד ישנו טעם על פי הקבלה, אשר על כן תיקף בשקיום ממטתו ירחץ ידיו ער פרק הזרוע, באופן זה, ישפוך מים מן הכלי על ימינו תחלה ואחר כך על שמאלו, שלשה פעמים, וגם ירחץ פניו ופיו, ויזהר לנגבם יפה. ב. לא יטול מים ממי שלא נטל ידיו, ולא יטול על נבי קרקע, אלא לתוך כלי, וישפכם למקום שאין בני אדם הולכים, ולא יגע ב ריו כודם נטילת שחרית לא בפה, ולא בחוטם, ולא בעינים, ולא באזנים, ולא בפי המבעת, ולא במקום הקזה, ולא באוכלין.

ג. כתיב ברכי נפשי את ד' וכל קרבי את שם קדשו, לכן אסור לברך ער שינקה את עצמו מצואה ומי רגלים, וטבע האדם לעשות צרכיו בקומו

word of holiness, with uncovered head, and the little ones must be accustomed to have their heads covered in order that the fear of the Lord may be upon them

LAWS OF WASHING THE HANDS IN THE MORNING

1 — When a man rises from his bed he is like a new creature, therefore he ought to prepare himself for the service of the Lord, so it is incumbent upon him to sanctify and wash himself out of the vessel, like the priest who purified his hands daily before the service (in the temple) Since the hands also are restless (busy) and it is impossible that during the night they should not come into contact with some unclean place. According to the Kabbalah there is another reason — Therefore immediately he arises from his bed, let him wash his hands up to the wrist, as follows Let him pour the water from the vessel first upon his right and then upon his left hand three times, then let him wash his face and be careful to dry them well, also rinse his mouth

2. — Let him not be washed by one who has not cleansed his hands, nor let him wash upon the ground, but into a vessel, and let him empty the vessel into a place unfrequented by people, and before his morning hand-washing let him not touch his mouth, nor his nose, nor his eyes, nor his ears, nor his anus, nor the place where one is bled, neither eatables.

דיני נטילת ידים שחרית

ממטתו, לכן לא יברך על נטילת ידים ואשר יצר, בעת נטילה זאת, רק לאחר שינקו עצמו ירחץ ידיו פעם שנית ויברך על נטילת ידים ואשר יצר.
 ד. הניעור בלילה או הישן ביום צריך ליטול ידיו שלשה פעמים בסירוגין ולא יברך.

ה. אלו דברים צריכין נטילת ידים במים: הקם ממטתו, והיוצא מבית הכסא, ומבית המרחץ, והנוטל צכרניו, והמגלה שערוותיו, והחולץ מנעליו בידיו, והמשמש לטתו, והנוגע בכנה, והמפלה את בגדיו, אפילו לא נגע בכנה, והחופף ראשו, והנוגע בגופו במקומות המכוסים, והיוצא מבית הקברות, והמלוח את המת או שנכנס באוהל המת והמקזי דם.

דיני טהרת היגוף וטהרת המקום מכל דבר טינוף.

א. ידניל את עצמו לפנות ערב ובוקר שהוא זריות ונקיות, והמשהה

3.—It is written "Bless the Lord Oh my soul and all that is within me bless his Holy name," (Ps CIII 1), therefore it is forbidden to worship until one has cleaned oneself from ordure and urine. As it is the nature of man to ease himself on arising from his bed, therefore he should not pronounce the blessing of hand washing על נטילת ידים while washing, but wait until he has cleansed himself and then wash again and pronounce the blessing אשר יצר.

4.—When he awakes during the night or from his daily nap, he must wash his hands three times alternately (interruptedly) without blessing

5.—These are the occasions that necessitate hand washing arising from one's bed, or leaving the privy or bath, or paring the nails, or hair cutting, or taking off the shoes with the hand, on copulation, on touching a louse and searching for vermin in one's garments although one does not find a louse, on combing the head, on touching the body in places that are covered, on leaving a cemetery, on accompanying the dead, on entering a death-room, or on bleeding

THE FOLLOWING ARE THE LAWS OF CLEANSING THE BODY AND RIDDING THE HOUSE OF ALL DIRT

1.—A man should accustom himself to ease himself morn-

דיני מהרת הגוף

נקביו עובר משום כל תשקצו, ואם כשהה מלהטיל מים בעת צרכו עובר גם משום לא יהיה בך עקר וכשיכנס לבית הכסא יהיה צנוע, ולא ילכו שני אנשים יחד, ולא יזכרו שם, ולא יפנה בעמידה, ולא ידחוק עצמו יותר מדאי וכשמטיל מים בעמידה יזהר שלא יתזו על מנעליו ובגדיו, ולא יאחו מילתו בידיו, ויפנה בצניעות ככילה כמו ביום, ולא יקנח ביד ימין.

ב. בכל פעם שנפנה או מטיל מים, ירחץ אחרי כן ידיו במים ויברך ברכת אשר יצר.

ג. כתיב וכסית את צאתך כי ד' אלהיך מתהלך בקרב מחניך ונ' והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר, מכאן למרו חז"ל, שבכ"מ אשר ד' אלהינו מתהלך עמנו, היינו כשאנו עסוקים בדבר שבקדושה כגון קריאת שמע ותפלה וכדומה, צריך להיות המחנה קדוש, שלא תהא צואה מגולה שם, ושלא יראה דבר ערוה כנגד פניו של אדם הקורא או מתפלל.

ing and evening, which are the proper seasons for cleanliness Whoso defers defecation is guilty of תשקצו, and whoso defers urination at need, transgresses the command לא יהיה בך עקר and when he enters the privy let him be modest, and two men must not enter in company, nor should a man talk there, nor ease himself while standing, nor overstrain himself, and when he urinates standing let him take care not to sprinkle his shoes and robe, and he must not hold his penis, and let him defecate as modestly at night as by day, and he must not wipe himself with his right hand

2 — After each defecation or urination let him wash his hands and pronounce the blessing אשר יצר.

3.—It is written "Thou shalt cover thy excrement for the Lord thy God walks in the midst of thy camp etc, therefore shall thy camp be holy that He see no unclean thing in thee and turn away from thee" (Deut. XVIII 14—15) From this our sages have concluded that our God walks with us everywhere, for instance, when we are engaged on a holy matter, such as the reading of שמע or prayer, or such like, then the camp must be holy and no uncovered excrement be found there, so that nothing unseemly may be visible to the reader, nor to him who prays.

דיני טהרת הנוף

ד. ואפילו להרהר ברברי קרושה במקום צואה או מי רגלים, ואפילו של תינוק בן שנה אסור עד שיכסה הצואה או יטיל רביעית מים לחוד מי רגלים של פעם אחת. ובכל מקום שיש להסתפק אולי נמצא שם צואה או מי רגלים, לא יתפלל ולא יקרא שם עד שיבדוק המקום. ואם פשע ולא בדק, צריך לחזור ולהתפלל או לקרות.

ה. בית הכסא אף שיש לה מחיצות ואין בה צואה, וכן גרף של רעי, ועביט של מי רגלים, אם הם של חרם או של עץ, וכן ספסל העשוי לפנות עליו, צדיקין להרחיק מהם, מלפניו כמלא עיניו, ומלאחריו או מן הצדדים ד' אמות.

ו. בבית המרחץ גם כן אסור לדבר או להרהר בשום דבר שבקרושה. ואסור להזכיר שמות המיוחדים להקביה אפילו בלשון חול בבית המרחץ או במבואות המטונפות, וכן אסור ליתן שלום לחבירו.

ז. אסור לדבר דברי תורה וקדושה נגד ערוה בין ישו בין של אחר, ואפילו של קטנים, ולא מהני מה שיעצום עיניו, אלא יחזור פניו ונופו מכנגדה.

4 — Even to meditate on holy things in a place where there is excrement or urine (even of a year-old child) is forbidden until the excrement is covered, or a quart of water is thrown into the fluid of one urination, and wherever there is any doubt whether there is excrement or urine present, it is forbidden to pray or read until the place is examined, and if no examination is made the prayer or reading must be repeated

5 — A privy, although partitioned off and containing no excrement, and also a vessel for defecation and a pot for urination, whether of clay or wood, and also a stool for the same purpose must be departed from as far as the eyes can see in front and four yards to one side.

6 — In the bath no one may talk or think about any holy matter, and it is forbidden to utter names appropriated to the Holy One, blessed be his name!—even in a tongue not holy—either in a bath-house or in dirty alleys. So also salutation of friends is forbidden.

7. — It is forbidden to discuss the matters of the Law and holiness in the presence of the male or female private parts, when exposed of oneself or others, even of infants, and it does

דיני ברכות וברוך הוא וברוך שמו ואמן.

- א. בכל ברכה בשעה שהוא מזכיר את השם ידע מה שיסיים, ואסור לעשות שום דבר בשעת הברכה, ולא יברך במהירות ויכוין פירושו המ'ות, ויוציא הברכה מפיו ושמיע לאזניו, וכשהוא מברך יהיה פיו נקי מן הרוק, וגם שאר דבר לא יהא בתוך פיו, שנאמר ימלא פי תהלתך
- ב. כל השמות המיוחדים לשמו יתברך, ולא בלשון הקדש בלבד, אלא אפילו בכל לשון, אסור להזכיר לבטלה, ואפילו ברכה, אם היא לבטלה, או ברכה שאינה צריכה, אסור לאומרה. ואם נכשל וברך ברכה לבטלה, או הוציא שם שמים לבטלה, יאמר ברוך שם כמל'ו. ואם נזכר באמצע הברכה אחר שאמר השם, יסיים למדני חקיך. ואחר שאמר אלהי, יסיים ישראל אבינו מעולם ועד עולם,
- ג. כל ברכה שאדם שומע מחבירו כשאומר השם, יאמר ברוך הוא

not suffice to close one's eyes, but the face and body must be turned away

LAWS OF BLESSINGS, AND "BLESSED IS HE AND BLESSED IS HIS NAME," AND "AMEN."

1 — During every blessing the conclusion of it must be kept in mind, and it is forbidden to do anything while blessing; and it must not be uttered hurriedly, and attention must be paid to the signification of the words, and the ears must hear what the lips utter, and, while blessing, the mouth must be free from saliva and everything else, for it is written "Let my mouth be filled with Thy praise!"

2 — All the names appropriated to His blessed name, not only in the Holy tongue, but even in all languages, are forbidden to be uttered in vain. It is forbidden to utter even a vain or unnecessary blessing, and if a mistake is made and a blessing uttered in vain, or the name of God spoken in vain, let it be spoken "Blessed be the name of his glorious kingdom for ever, and ever!" and if a man reminds himself in the middle of the blessing or after he has spoken the name let him conclude with "Teach me thy Statues", and after he has said *Elohai* (the God of) let him conclude with "Israel our Father from Everlasting to Everlasting"

3 — At every blessing that a man hears from his neighbor

דיני ברכות

וברוך שמו וכשהוא גומר הברכה יאמר אמן. אכן אם הוא עומד במקום שאסור להפסיק, וכן בברכה שהוא צריך לצאת באותה ברכה כמו ברכות שופר או ברכות מגילה וכדומה, לא יאמר ברוך הוא וברוך שמו.

ד. אין עונין אמן על ברכת עצמו, ואפילו מסיים ברכה אחת בשוה עם הש"ץ, לא יענה אמן, ואם הוא ברך ברכה אחת ורש"ץ ברכה אחרת וסיימו בשוה, יענה אמן, מלבד ברכת ישתבח וברכת שומר עמו ישראל לעד וברכת יהללוך אחר הלל, אפילו סיים בשוה עם הש"ץ יענה אמן וכשהוא עונה אמן יזהר לאומרו כתיקונו שלא יחטוף האליף ולא יבליע הנו"ן ולא יגביה קולו יותר מן המברך, ולא יקדים ולא יאחר, רק תיכף כשסיים המברך את הברכה יענה אמן, ויכוין בלבו אמת הוא הברכה ואני מאמין בזה

ה. כל הברכות, אם נסתפק אם אמרם אם לא, אינו חוזר ומברך. וכל

let him respond at the utterance of the name "Blessed be He and blessed be His name" and when he ends the blessing let him say 'Amen'

But if it is at a place where interruption is not permitted, and also in blessing in which he shares, such as the blessing of the *Shofar* (horn) and the *Megillah* (scroll of Esther), and similar ones, then he need not respond "Blessed is He and Blessed be His name"

4 —The response "Amen" need not be made to a man's own blessing, or even if he terminates a blessing together with the reader, but if he is uttering one blessing and the reader another and both terminate together, then let him respond 'Amen' The blessing "Let him be praised" is an exception, so also are the blessings "He guards His people Israel for ever," and the blessing "Let them praise thee" after "Halel", even if he terminates them together with the reader let him respond Amen, and when he responds Amen let him be careful to say it correctly and not snatch א and swallow the ן, and let him not shout louder than the reader, nor get in front, nor fall behind his words, but immediately the reader ends the blessing let him say Amen and keep in his mind that "The blessing is true and I believe in it."

5 —When in doubt whether a blessing has been said or not,

דיני ברכות

הברכות נאמרין בכל לשון והוא שיאמר בעין שתקנו חז"ל, ואסור לשנות הברכה, להוסיף או לנרות

דיני ברכת השחר.

א. ברכת הנותן לשכוי בינה לא יברך עד שיאיר היום, אם לא שמע קול תרנגיל, וברכת פוקח עורים יכול גם סומא לברך, ואם ברך זוקף כפופים קודם מתיר אסירים, שוב לא יברך מתיר אסורים. ואחר לעסוק ברברי תורה, ואחר תנומה מעפעפי אין עונץ אמן.

ב. הניעור כל הלילה מברך בבוקר כל ברכות השחר, חוץ מברכת על נטילת ידים וברכת אלהי נשמה, והמעביר שינה, ועל ברכות התורה יש ספק, לכן ישמע מאחרים.

ג. אם לא בירך הברכות קודם התפלה יוכל לאומרם אחר התפלה, חוץ

a man need not repeat it, and all blessings may be uttered in all languages, provided they are uttered as prescribed by the wise men, their memory be blessed. It is forbidden to change, to add to, or to take aught from the blessings.

LAWS OF MORNING BLESSINGS.

1.—The blessing "He that gives to the cock understanding," should not be uttered till the dawn, unless the cockcrow is heard. The blessing "He that opens the eyes of the blind" even a blind man can offer. If one puts the blessing "He that raises the bowed down" before "He that frees the captives," he need not repeat the latter. And after the blessing "To occupy ourselves with matters of the Law" and Slumber from my eyelids," he need not respond "Amen."

2.—He who is awake the whole night, in the morning should offer all the morning blessings with the exception of the hand-washing blessing על נטילת ידים and the blessing "My God, the Soul" and "He who takes sleep away." Concerning the blessings of the Law there is a doubt, he should therefore listen to it from others.

3.—If he does not utter the blessings before prayer, he can do so afterwards with the exception of the hand-washing blessing (על נטילת ידים) and "My God, the Soul," and if he omitted "the

דיני ברכת השחר

מעל נמילת ידים ואלהי נשמה, וברכת התורה, אם לא אמרן קודם התפלה, ילמוד איזה דבר מיד לאתר ההפלה.

דברים האסורים קודם תפלת השחר

א משעלה עמוד השחר אסור להתחיל במלאכה, או להתעסק בעסקיו, או לילך בדרך, ולא לאכול ולא לשחות עד שיתפלל. ומשום רפואה מותר לשחות טייה או קאפפע עם צוקער זחלב

ב אסור להקדים לפתח תבירו לקבל פניו וליתן לו שלום קודם שיתפלל. אם פנעו ררך מקרה מותר ליתן לו שלום.

דיני ציצית.

א. נרולה מצות ציצית שהרי הכתוב שקלה ותלה בה כל המצות כולן, שנאמר וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ד'. לכן צריך כל איש מישראל להיות ונוהר שיהיה לו טלית קמן שיהא מלובש בו כל היום, ויהיה של צמר רחלים לבו,

“blessing of the Law” before prayer, let him study (the Law) immediately afterwards.

THINGS THAT ARE PROHIBITED BEFORE MORNING PRAYERS.

1.—At daybreak it is forbidden to engage in work or business, or to travel, or to eat and drink before prayer. As a remedy for illness, tea or coffee with sugar and milk are allowed

2.—A man is not permitted to go to his neighbor's door to greet or salute him before praying, but if they meet, salutation is permitted.

LAWS OF ציצית

1.—The command respecting fringes is so important because the Scriptures weighed and attached to it all the commandments as it is said (Numbers XV 39) “That ye may look upon it, and remember all the commandments of the Lord,” therefore every Jew must be careful to have a טלית קמן ‘*Talith Katan*’ (a small fringed garment) and wear it all day and the fringes must be of white lamb's wool and its length must be about three-fourths of a yard and its width half a yard, and open on both sides, the greater part being visible Every man should also possess

דיני ציצית

וגדול כשיעור דהיינו ג' רבע אמה באורך, ורוחב חצי אמה, ויהיה פתוח משני צדדיו רוב הנראה לעינים. גם יהא כל אדם נזהר שיהיה לו טלית גדול בציצית שיתעטף בו בשעת התפלה, ויהדר שיהיו לו טליתים נאים, וידקק לקנות ציצית מאיש מהימן שיהיה בטוח שנעישו בטויה ובשזירה בפירוש לשמה וכמצוותן, ואם איזה חוט מהציצית נפרד משזירתו, אזי כל הפרוד נחשב כאלו נקצץ

ב. אם אי אפשר לו בהדרדור מצוה לעשות הטליתים של צמר, אז יוכל לעשות מצבר נפן או קנבוס או משי, והציצית יהיו אז או צמר, או ממין הטלית דוקא של משי למשי וכדומה, ואם יעשה הטלית של פשתן יעשה הציצית של פשתן דוקא

ג. נקב הציצית לא יהא למעלה מג' אנדולין ולא למטה משיעור קשר אנדול, ואם על ידו קשירת הציצית בהכנף נתקמט כנף הטלית אינו מעלה ולא מוריד לשיעור הכנף, והחוטין התלויין סביב הטלית צריך לחתכן כל סביב הכנף. והכנפים יהיו מרובעות דוקא, ואם בשעת קשירת הציצה היה הנקב כשיעור אנדול מהשפה, ואחר כך נקרע הנקב או היטפה ונתמעט מכשיעור, בשר, ולכתחילה יעשה אימרא כביב הנקב והשכה שלא יוכחת מכשיעור

a great Talith with fringes, to wrap himself in while praying and should be particular to possess handsome Talithim and be most particular to buy his fringes from a trustworthy man, so as to be sure that they are specially twined and corded for the purpose according to the commandment, for if one of the strands is separated from the others it counts as though it were cut off

2 — If it is impossible for the embellishment of the commandment for the Talithim to be of wool then it may be of cotton, or hemp, or silk, and the fringes must be of wool or the same material as the Talith, e g silk on silk etc, and if the Talith is of linen, the fringes must also be of linen

3 — The hole in the fringe should not be more than three thumbs (breadth), nor less than that of the first phalanx of the thumb, and if in tying the fringe in the corner the space is lessened it does not matter, and the threads that fringe the whole Talith must be cut away at the corners and these corners must be quadrangular, and if when tying the fringe the hole is brought a thumb's breadth nearer to the edge and the hole

דיני ציצית

ד. יזהר לחתוך ראשי הארבעה חוטים ויתחכם בכנף ויכפלם, ואז יהיו שמונה, ויעשה חמשה קשרים כפולים שיש ביניהם ארבע חוליות. בחוליה הראשונה יהיה ז' כריכות, ובשניה ח' כריכות ובשלישית י"א כריכות, וברביעית י"ג כריכות. ומשום נוי הציצית ירקק שיהיו החוליות שוות, כל חוליה א' גדול, והחוטין התלויין יהיו שמונה גודלין

ה. קודם שיברך יעיוו בחוטי הציצית אם הם כשרים, וצריך להפריד חוטי הציצית זה מזה, ואם על ידי הבדיקה יאחר זמן תפלת הצבור, אינו צריך לברקן ולהפרידן, יאחז הטלית בידיו ויברך מעומד, להתעטף בציצית, ויתעטף ויעמוד כך מעוטף כדי הלוך ד' אמות, ואחר כך יוכל להסירו מעל ראשו, ויזהר לבל לנרור הציצית על הארץ ואין לכנוס בטלית גדול לבית הכסא, אבל בטלית קטן מותר, ולבית הקברות או בד' אמות של מת אסור לכנוס בציצית מגולין, לא של טלית גדול ולא של טלית קטן

tears out and is less than required, it is still *Kosher* (all right), but above all let a seam be made around the hole and border in order that the requisite size may not be diminished.

4 — Be careful to cut the ends of the four threads, and put them through the hole and double them, when they will become right, and then tie them in five double knots leaving four spaces between them. The first space must be coiled seven times, the second—eight, the third—eleven, and the fourth—thirteen. For the beauty of the fringe be careful to keep the spaces all of the same size, a thumb's breadth, and the hanging threads below should measure eight thumbs.

5 — Before blessing let a man examine the threads of his fringes, to see if they are *Kosher* and separate them one from another, and if this examination would make him lose the time of prayer of the congregation then he need not examine nor separate them.

He must take the Talith in his hands and while standing bless "To dress with fringes" and then let him wrap himself up and stand thus the time it would take to walk four yards. After that he may unwrap his head, but he must take care not to let the fringes trail on the ground. He must not enter the privy in a great Talith but only in a small Talith,

דיני ציצית

י. מותר להתיר ציצית מטלית זו לתנם בטלית אחרת ומותר להתיר הציצית מהטלית אם ירצה לעשות במקומם יותר יפים או שלמים, ויהא נזהר שלא ישליך את הראשונות במקום בזיון, ואכילו ציצית שנכסלו לא יזרקם לאשפה גם בטלית ישן לא יעשה בו תשימיש מנונה.

יא. לא ילך ד' אמות בלא ציצית, ומצוה לאחוז בציצית ביד שמאלית כנגד לבו בשעת קריאת שמע, וכשיגיע לפסוק וראיתם אותו יסתכל בהם ויתנם על עיניו וינשק אותם משום חבוב מצוה, והזהיר במצות ציצית זוכה ורואה פני השכינה.

דיני תפלין.

א. מ"ע מה"ת לקיטור תכלין ביד ובראש, כמש"כ וקשרתם לאות וגו' היו לטוטפות, ולכן אחר שיבש טלית יניח תפלין שמעלים בקדש, ויניח תחלה

must do so, and if his Talith fell off, even though it remained in his hand, he must offer a blessing

10 —It is permissible to take the fringes of one Talith and put them on another, and to take off the fringes for the purpose of substituting perfect or better ones, but care must be taken not to cast the old ones away in an unseemly place and, even fringes that have been pronounced unfit must not be cast out on the garbage heap Moreover an old Talith must not be put to unworthy use

11 —It is not permissible to walk four yards without fringes and they must be carried to the heart with the left hand on reading שמע 'Hear' and at the verse "Ye shall see them" he must look at them and place them on his eyes and kiss them because of his love for the commandments and whoever is careful about the precept of the fringes shall attain and see the face of the *Shechinah*

LAWS OF תפלין (PHYLACTERIES).

1 —It is a positive command, according to the written Law of the *Torah*, to fasten the Phylacteries upon the hand and head as it is written (Deut VI 8) "And thou shalt bind them for a sign upon thy hand and they shall be as frontlets between thine eyes," therefore after he has clothed himself with the

דיני תפילין

של יד ואח"כ של ראש, ויסדרן כך בתוך תיקן הטלית יהי מזומן לפניו ואחריו השל יד ואחריו השל ראש, ואם נזדמן לו התפילין לפני הטלית יקדים התפילין, אבל קדימת הש"י לש"ר לא יישונה בשום אופן

ב אחר שהניח התפלה של יד על ידו השמאלית על הבשר הגבוה שברוע קודם שמהרק הקשר, יברך להניח תפילין, והתפלה של ראש, אחר שהניחה על ראשו, קודם ההידוק, יברך על מצות תפילין, ואחר ההידוק יאמר ב"ש כ"מ ל"ו, ואסור להפסיק בין תפלה של ראש לתפלה של יד, ואם הפסיק בנתיים אפילו לאמן יהא ש"ר וקדישה, חזר ומברך על של ראש להניח וגם על מצות ואפילו בחו"ה או בשעת הנחת תפילין דר"ת שאין מברכין על התפילין, לא יפסיק בין ש"י לש"ר, אבל לאמן יהא ש"ר וקדישה מפסיקין בחו"ה או

Talith let him put on the phylactery for a man must progress in things holy, and let him first fasten the phylactery upon the hand and then upon the head, and so place them in the bag that the Talith comes first and the phylactery of the hand shall come before that of the head, and if it happens that he first touches the phylactery before the Talith, then he must put on the phylactery first, but the order of the phylacteries of the hand and head must not be altered on any account

2 — After putting the hand-phylactery on the elevated part of the left biceps before tying it let him bless להניח תפילין, "to put on phylacteries", and after putting on the head-phylactery, before fitting it, let him bless על מצות תפילין "the commandment of the Phylacteries" and after fitting it let him say "Blessed be His glorious Kingdom from Everlasting to Everlasting", and there must be no interruption between putting on the phylactery of the hand and that of the head, but if there is an interruption, even by the prayer אמן יהא שמה רבא and קדישה, then the blessing להניח for the hand phylacteries must be offered on the head-phylactery in addition to מצות, and even on the semi-feast-day חול המועד and when the phylacteries according to הם רבינו are put on, which are not blessed upon, there must be no interruption between the hand and head phylacteries, but it is permissible to interrupt with אמן יהא שמה רבא and קדישה on the semi-feast-day, or when he puts on the phy-

דיני תפילין

בשעת הנחת תפילין דר"ת, ואם הפסיק לצורך תפילין אין צריך לברך שנית להניח

ג מניח את התפילין מעומד, ואחר שקשר הש"י עושה ו' כריכות על ידו ואח"כ מניח הש"ר, ולבסוף עושה הני' כריכות על אצבעו האמצעית א' בפרק אמצעי וב' בפרק התחתון, ולא יהא דבר הוצץ בין התפילין לבשרו לא שנא ש"י לא שנא ש"ר, ושערות קצרות אין הוצצים, אבל ארוכות הוצצים

ד מקום הש"ר היא ממקום שהשערות מתחילין לצמח, ונמשך מקומה למעלה עד סוף המקום שמוחו של תינוק רופס, וקצה החיתורה מלמטה וקצה המעברתא מלמעלה לא יעברו הנבולין האלו, ומקום הקשר מאחורי הראש למעלה בנובה העורף ובתפלה ש"י זיהר שלא יזון הקשר מן הבית תמיד והמעברתא יהי' לצד מעלה והבית לצד מטה, וזיהר שלא יתהפכו הרצועות, ואם נתהפכו

lacteries of Rabeinu Tam and if the interruption occurs on account of the needs of the phylactery, he need not again bless להניח of the hand-phylactery

3 —The phylacteries must be put on in a standing posture, and having fastened that of the hand he must make seven coils upon his forearm ; then let him put on the frontlet (head-phylactery) and finally make three coils upon the middle finger—one round the middle phalanx and two upon the lower phalanx There should be nothing between the phylacteries and the flesh either on the hand or head. short hairs make no difference but long ones must be shortened

4. — The place for the frontlet begins from the margin where the hair begins and upwaad to the frontal foramen, where the child's skull is soft, neither the end of the frontlet where the straps are inserted, nor the bridge above it, must overlap the prescribed limits, and the knot in the rear should be placed above the nape of the neck, and when fastening the phylactery of the hand care should be taken not to separate the knot from the box ; the bridge (the part where the strap is inserted) should be above the box below Care should be taken not to invert the straps. Should one accidently invert them, then let him fast or redeem himself with alms giving If the phylacteries without their bag fall down to the ground one must

הרצועות בין של יד או של ראש יתענה או יסדה בצדקה. וכן אם נפלו התפילין בלא נרחיקן לארץ יתענה, ואם נפלו בנרחיקן יתן איזה דבר לצדקה
ה זמן הנחתן בבוקר, משיראה את תבירו הרגיל עמו קצת. ברחוק ד' אמות, ויכירנו, וכל זמן שהתפילין עליו לא יסיה דעתו מהן כלל, הוץ מבשעת ש"ע ות"ת, ואסור לאכול בהן מעורת קבע, אבל אכילת עראי מותר, ושינה, אפילו עראי, אסור. ותפילין צריכין נוף נקי, וזהר שלא פיה בהם, ולכן הולח מעים פטור מתפילין, ואם יוכל להזהר בהם בשעת ק"ש וש"ע יניחם או, אבל שאר חולה אם מצטער ואין דעתו מיושבת עליו, אז פטור
ו מעלין בקודש ולא מורידין ותפלה ש"ר קדושתה גדולה מש"י, ולכן אסור לשנות רצועת של ראש לש"י, אבל מש"י לש"ר מותר ואם נפסקה רצועה ש"י במקום הקשר ורוצה להפוך קצה הרצועה מלמטה למעלה, אסור, וכן

likewise fast But if they fall down whilst in the bag, some alms must be given

5—The time for putting them on in the morning begins from when one can recognize his neighbor, of short acquaintance at a distance of four yards. As long as the phylacteries are on, he must not let them out of his mind even for a moment, except during שמונה עשרה and the study of the Law תלמוד תורה. No substantial meal should be eaten whilst wearing them, but a little may be eaten. But sleeping even for a little while is prohibited

Whilst wearing the phylacteries one must keep the body clean, be careful not to break wind. Therefore one who suffers from indigestion (Diarhea etc.) is exempt from תפילין, but if he is able to restrain himself long enough for קריאת שמע and שינה עשרה (The prayer containing eighteen blessings), then let him put them on But a patient who is troubled and his mind is disturbed, is exempted.

6—Concerning holiness one must progress, and as the sanctity of the תפלה of the head is greater than that of the hand, is therefore forbidden to change the strap belonging to the frontlet to that of the תפלה of the hand, but from the hand to that of the head is allowed, and if the strap of the hand is broken near the knot (above) and he wishes to repair it by re-

דיני ציצית.

ברצועה ש"ר אסור להכונך מה שהיתה בתוך הקשר לחוצה לה, ואם כיום התפילין שהזמינו לתפילין וצר בו, אסור לשנותו לתישמיש חול

ז קטן היודע לשמור תפילין, אביו חייב לקנות לו תפילין שיניחם, והוא ב' או ג' חדשים קודם שנעשה בו י"ג שנה וידקדק לקנותם מסופר מומחה וירא שמים, וכן הרצועות יקנה מאיש מהימן, שנתעברו לשמה מעורות טהורות, וידקדק שיהי' הבתים מרובעות וישחורות, והתפירות שלמות, והרצועות שחורות, ורוחב הרצועות לא פחות מאורך טעורה, ושיעור ארכן של ראש מימין עד הטבור, ומשמאל עד החזה, ושל יד כרי שיהדקה ויעשה בה ז' כריכות ונ' כריכות, ואם נפסקו ישאל לחכם

ח תפילין ש"י וש"ר יתני מצות הן ואינן מעכבות זו את זו, ואם אינו יכול להניח אלא אחת, יניח אחת, ויברך על של יד להניח, ועל ש"ר להניח ועל

versing the lower end to above, it is not permissible. So also the portion of the strap which forms the קשר knot must not be shifted downward. Also the bag which has contained (תפילין) phylacteries, must not be used for other purposes.

7—The father of a minor knows how to take care of phylacteries must provide him the same so that he may put them on, this refers to one who has only to wait two or three months to become בר מצוה (13 years of age). One must be very careful to purchase them from a pious and an approved סופר scribe. The straps must also be bought from a trustworthy man, they must be made from skins of clean animals, which were tanned for that purpose. Great care should be taken to make the boxes of the phylacteries square, colored black, and the stitches must be perfect, the straps must also be black, and the width of the straps should be no less than the length of a barley corn. The right strap of the head phylactery should reach to the navel, and the left to the chest. The strap of the phylactery of the hand should be long enough for the fastening around the arm, for the seven coils around the forearm and the three coils around the middle finger, if they are broken let him consult the wise.

8—The phylacteries commands of the hand and head are two and they do not interfere with one another. Consequently

דיני תפילין

מצות, ויאמר ב"ש ב"מ ל"ה, ואם הוא איטר יד, אפילו נעשה איטר מחמת הרגלו. יניח תפילין על ידו הימנית, ואם עושה כל מלאכתו בידו אחת וכותב בשניה, יד הכותבת היא ימין, ואם הוא שולט בשתי ידיו, הרי הוא ככל אדם, ואם איטר ישאל תפילין ממי שאינו איטר והוא אינו יכול לשנות הקשר, יניח המעברתא למטה והקציצה למעלה כדי שיהי' היו"ד והקשר לצד הלב.

ט אם הסיר את התפילין מפני שצריך ללכת לבית הכסא, כשחוזר ומניחן צריך לכרך, ואם עומד במקום שאסור להפסיק, דהיינו מברכת יוצר אור ולהלן, לא יפסיק בברכות שעל התפילין אלא יניחם בלא ברכות, ואחר ש"ע ימשמש בהם ויברך עליהם.

if a man can only put on one, let him do so, and let him say the blessing for the phylactery of the hand להניח , and for that of the head להניח and על מצות , then let him say מלכותו "Blessed be the name of His glorious Kingdom for ever and ever" If he is lefthanded, even if he became so by habit, let him put the phylacteries upon his right hand But if he performs all his work with his left hand and only writes with the other, the hand which does the writing is considered the right. But if he works with both hands equally well, he is considered like everybody else If he is not lefthanded, but got accustomed to write with the left, he is considered like anybody else If a lefthanded man borrows phylacteries from a right-handed man and is not able to change the (קשר) knot, then let him place the bridge (the מעברתא , place where the strap is inserted) below, and the box—above, so that the יוד (letter Yod) and the (קשר) knot, should be on the side where the heart is.

9.—If he has taken off the phylacteries in order to go to the toilet, when he returns and puts them on again he must offer a blessing, but if he left off at a point in his prayer where interruption is not allowed, for instance at the blessing יוצר אור " He who forms the light" and further he must not interrupt with the blessings for the phylacteries when he puts them on again, but let him wait until after the blessing of עשרה שמונה then he should feel them and pronounce the proper blessings for phylacteries.

דיני תפילין

י. חייב אדם למשמש בתפילין כל שעה שנזכר בהם, שענין לא יבוא לידי היסח הדעת, ומשמש תחלה בש"י ואח"כ בש"ד. כשאומר וקשרתם לאות על ירך ימשמש בש"י ונושק, וכשאומר והיו למוטפות בין עיניך ימשמש בש"ד ויזהר שלא יתכסה חש"ר מהטלית, והש"י יהי נמוי מעט לצד הגוף.

יא. יכון בהנחת תפילין שצוונו חקב"ה להניח תפילין שיש בהם ארבע פרשיות שכתוב בהן יחוד שמו ית' ויצ"מ, על הזרוע כנגד הלב, ועל הראש כנגד המוח, כדי שנזכור תמיד נמים ונפלאות שעשה עמנו שהם מורים על יחודו, ואשר לו הכח והמשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו, וישעבד לו את הנשמה שהיא במוח, ונס הלב שהיא עיקר התאוות והמחשבות, ובוה יזכור את הבורא ומעמט הנאותיו ויקיים ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, ולכן כתיב בתפילין בין עיניך.

10.—A man is obliged to feel his phylacteries whenever he thinks about them. This action will prevent his attention wandering from them, he should first touch the תפלה on his hand, then that of the head. When he says "And thou shalt bind them for a sign upon thine hand" (Deut. IV. 10) he must touch the תפלה on his hand and kiss his fingers; and when he says "And they shall be for frontlets between thine eyes", let him touch the frontlet on his head and kiss. He must be careful not to cover the frontlet on his head with his Talith. The תפלה on his hand must be somewhat inclined towards the body.

11.—When he puts on the phylacteries, he must reflect that the Holy One, blessed be His name, commanded us to lay Tephilin which contain four sections, wherein is written His blessed name's unity and the Exodus from Egypt. The תפלה upon his arm near the heart, and that upon the head near the brain in order that we should always remember the miracles and wonders which He has wrought us and which teach His unity also that to Him belongs power and dominion over those above and below who can do with them as he pleases, he shall submit to him his soul which is in his brain, and his heart which is the root of all desires and thoughts. By these means he will be mindful of the Creator and restrict his pleasures, and he will fulfill that which is written. "And that ye go not about after

יב אין לחלוץ התפילין עד אחד קדושת ובה לציון כשאומר יהי רצון שששמו הקיך ובמקומות שנוהגים שביום קה"ת אין מתזוירים את הס"ת עד אחר ובה לציון, אין חולצין התפילין עד שיכניסו הס"ת להיכל, ואם יש מילה בביהכ"נ אין חולצין התפילין עד אחר המילה בר"ח חולצין קודם מוסף, בחו"מ סוכות כולם חולצין קודם הלל, ובחו"מ פסח הציבור חולצין קודם הלל והש"ץ אחר הלל, ודרך הליצחן כך הוא, תחלה מסיר הכריכות מאצבע האמצעי, ואח"כ יחלוץ ש"ד בידו השמאלית, ואח"כ יחלוץ הש"י, ואח"כ הטלית, ולא יחלוץ התפילין לא בפני ס"ת ולא בפני רבו, אלא יסתלק לצדדן ויחלוץ התפילין מעומד וינשק אותם

your own heart and your own eyes" (Numb XV, 39) This is the reason why it is written in the תפילין "Between thine eyes" בז עיניך.

12—The phylacteries should not be taken off until after the קדושה of "And a redeemer shall come to Zion", when he says: "May it be the will O Lord . . . that we may keep thy statutes". But in such places where the Holy scroll is not replaced in the Ark, on days when the Law is read, until after לציון, the Tephilin should not be taken off before the Holy Law is returned to the Ark. If there is a circumcision in the Synagogue, the Tephilin must be kept on until the circumcision is over. The Tephilin should be taken off before the additional service on ראש חודש (New-moon-day) Everybody must take off the Tephilin before הלל "Hallel" on the semi-holydays (חול המועד) of the feast of Tabernacles, but on חול המועד of the feast of Passover, the Congregation should take off the תפילין before Hallel and the Reader after Hallel.

The Tephilin should be taken off in the following manner. Let him first unwind the coils from his middle finger, then let him take off the תפלה from his head with his left hand, then that of his hand, then the Talith. He should not take off the Tephilin in the presence of the Holy scroll, nor before his Rabbi but let him turn aside. They should be taken off whilst he is standing and then let him kiss them.

דיני תפילין

יג מי שאין לו תפילין והציבור מתפלל, ימתן על התפילין ויתפלל ביחידה, ואם מתירא שיעבור זמן ק"ש, יקרא ק"ש בלא תפילין ואם מתירא שיעבור גם זמן תפילה, יתפלל ג"כ בלא תפילין, ואח"כ כשישיג התפילין יניחם בברכות ויאמר בהם איזה מזמור או יתפלל בהם מנחה אבל לילה לאו זמן תפילין ואסור להניחן בלילה ומותר ליקח תפילין של חבירו אפילו שלא בידעתו להניחן ולברך עליהן, וכמבואר לעיל בדיני הטלית יד. נכון לברוק התפילין ב' פעמים בשבע שנים, ואם נתקלקלו הבתים יברוק גם הפרשיות, וכן אם נשרו במים צריכין בדיקה.

דיני מזוזה.

א. מ"ע לקבוע מזוזות בכל הפתחים שיש בכל החדרים אם הם עשויים לכניסה ויציאה. ואם יש פתח העשויה רק להכניס איזה משא לפדקים ויש פתח אחר לכניסה ויציאה, אזי הפתח שנעשה להכניס משאות פטורה. ואין

13 —He who has no Tephilin and the congregation is praying, let him wait until their prayer is finished and then procure Tephilin and pray by himself. But if waiting he runs the risk of missing the time of שמע קריאת שמע let him say קריאת שמע without Tephilin, and when he obtains Tephilin let him put them on and say ברכות (blessings) on the Tephilin, then recite some Psalm, or have them on at the מנחה (afternoon-prayer). As the night is not the appropriate time for תפילין it is therefore forbidden to put them on during the night time.

It is permissible to take another man's Tephilin, without his knowledge, put them on and say the blessing (Compare the Rules for the Talith)

14 —It is proper to examine the Tephilin twice in seven years. If the boxes are dilapidated, he must also examine the written sections within them. He must also examine them if they happen to be wet.

LAWS OF THE מזוזה

1 —It is a command to fasten מזוזות at all the door posts in every chamber, whether the doors are made for entering or exit. But if there is one door for temporary usage for bringing in some articles, and there is another door for entering and egress then that door for other purposes needs no Mezuzah, than

הבית חייב במזוזה א"כ יש בה ד"א על ד"א. וגם שערי הצרות ומבואות ועידות ומדינות חייבות במזוזה ובלבד שיהיו מיוחדים לישראל, ואם גם עכ"ז דר שם פטור

ב. כיצד קובעה, כורכה מסופה לראשה, דהיינו מאחד כלפי שמע, ומניחה בשפופרת או בשאר דבר, ויקבענה במסמרות מלמעלה ומלמטה על מזוזת הפתח מימין הנכנס, ואם קבעה בשמאל פסולה, ואין חילוק בין איטר לאינו איטר ויעמיד המזוזה באלכסון, דהיינו שמע אל הבית ושיטה אחרונה לצד חוץ ואם מזוזת הפתח אינה רחבה, יקבענה זקופה

ג הפתחים הפנימים שבבית צריך לקבוע בהן מזוזה בימין הנכנס לחדר שרוב תשמישו שם, ואם תשמישי החדרים שונים, אזלין בתר היכר ציד, היינו הצד שהדלת נפתח לתוכו הוא עיקר הבית, ובימין שנכנסין לו צריך לקבוע. ד מקומה מתחלת שלישי העליון של גובה הישער, קבעה למעלה מזה,

A room whose dimensions is less than 4x4 yards needs no Mezuzah. The gates of courts, alleys, cities and provinces must be provided with Mezuzas, if they are the special property of Israel, but if Gentiles also live there, there need be no Mezuzah.

2.—How the Mezuzah should be placed — Let him roll it in from the bottom to the top, i e, from the last word אהר towards the first word שמע, then let him put it in a tube or something else and fasten it with nails, above and below, upon the right side of the entrance, on the door post. But if he place it on the left side, it is פסול (unfit). There is no difference whether the owner is lefthanded or not. The Mezuzah should be placed diagonally, i e the first word שמע should be towards the inside and the last line towards the outside. But if one door-post is not wide enough let him place it perpendicularly

3—The Mezuzas for the doors of inner rooms should be placed on the right side of the door which leads to the room that is mostly used, but if the rooms are equally in use, he must be guided by the hinges of the door, i e the room into which the door is pushed is the more important, and the Mezuzah must therefore be fixed upon the right door-post at the entrance

4—The right place for the Mezuzah upon the door-post is the beginning of the upper third of the height of the door. If

דיני מזוזה.

כשרה, והוא שירחיקנה מן המשקוף טפח קבעה למטה משליש העליון, יסירה ויקבענה כראוי בברכה, ואם קבעה בטפח העליון, יסירה נ"כ ויקבענה כראוי בלא ברכה ויש לקובעה בטפח הסמוך לחוץ ובמקום שיש לחוש שמא יגנבו אותה, יחקוק במזוזת הבית ויקבענה מבפנים, תוך המזוזה, אבל לא יעמיק טפח, ויעשה איזה היכר למקום המזוזה, ואם א"א לחקוק במזוזת הפתח, יקבענה בפנים, אחורי הדלת, ודוקא במזוזה עצמה ולא בכותל. ולא ירחיקה מחלל הפתח טפח, כי אז פסולה

ה קודם שקובעה יברך א"ק ב"ו לקבוע מזוזה, ואם קובע כמה מזוזות, די בברכה אחת לכולן, ואם נפלה המזוזה וחזר וקבעה, צריך לברך, ואם הסירה כדי לברקה וחזר וקובעה, א"צ לברך. בית שאין בו ד"א על ד"א אבל יש בו

it is placed above that limit, it is כשר, provided it is separated from the upper door-post the space of one hand-breadth If it is placed below the upper third of the door, it must be removed and placed properly, and a blessing said, but if it is placed above the hand-breadth limit, it must be removed and fixed in the proper place without saying a blessing It is proper to fix it in outside hand-breadth space of the door-post But where there is danger of thieves, then dig in the inside of the door-post and fix the Mezuzah in the cavity, which should be less than one hand-breadth deep, and make some mark to indicate the place where the Mezuzah is But if a cavity cannot be made in the door outside the door-post let him fix it upon the door-post inside behind the door, but never upon the wall It must not be placed beyond a hand-breadth from the door, otherwise it is unfit פסול .

5 — Before fixing the Mezuzah let him say the blessing — "Blessed art Thou who hast commanded us to place the Mezuzah". One blessing is sufficient for the fixing of many Mezuzas.

If the Mezuzah fell down and he picked it up to fix it again, he must say a blessing But if he removed it for examination purposes and then replaces it, no blessing is necessary. A house whose dimensions are less than regular 4x4 square yards, but 4x4 □ ematically squared, (in case the room is circu-

דיני מזוזה

לרבע ד"א על ד"א, כגון שהיא עגולה, או ארכה יחר על רחבה, יקבע בה מזוזה בלא ברכה פתח שאין בה דלת יקבע בה מזוזה בלא ברכה, ובכל אלה אם יש לו כעת פתח הראוי למזוזה, יברך עלי' ויפטור גם את זאת.

ו אין הפתח חייב במזוזה אלא אם יש לה שתי מזוזות נבזוהים לכ"הם עשרה טפחים ומשקוף על נביהם, ואפילו אין המזוזות מיוחדים, רק שכותלי הבית בעצמם הם מזוזות והתקרה עליהם. נ"ב חייבת ואם אין להבית רק מזוזה אחת, כגון שמצד האחד עובר הכותל להלן בזה אם המזוזה מצד שמאל, פטורה ממזוזה, ואם המזוזה מצד ימין, יקבע לה מזוזה בלא ברכה . בית המרחץ ובורסקי ובית הטבילה פטורין ממזוזה אבל ברפח בקר ומקום שמנולין שם עופות, ובית התבן ובית העצים ובית אוצרות משקין, יקבע שם מזוזה בלא ברכה. חנויות העשויות לכל השנה, חייבות במזוזה, וחנויות העשויות לזמן קצר וכן סוכת החג בחג, פטורה

lar or oblong shaped) must have a Mezuzah fixed there but without saying the blessing An entrance without the door (panel) requires a Mezuzah without a blessing. But if there is a door in those rooms mentioned above fit for a Mezuzah, let him say a blessing over it and the other will thereby be included and exempted from a separate blessing

6.—Only such doors need a Mezuzah which have two door-posts at least 10 hand-breadths high and an upper door-post above them, and even if there are no door-posts but the walls and ceiling form the door frame, a Mezuzah must there be fixed. But if the room has only one door-post, for instance that on one side the wall extending beyond the door, like this then, if the door-post is to the left side of the entrance a Mezuzah is not needed, but a Mezuzah is needed if the door-post is at the right side, but no blessing is necessary.

7.—Bath-houses, tanneries and *Beth Hattebloth* (immersion houses containing tanks for purification) are exempt from Mezuzah. But in stables where cattle are raised, chicken-houses, barns, wood-bins and wine-cellars there a Mezuzah is to be fixed but without saying a blessing Stores made for constant use (for the whole year) are to have a Mezuzah, but those for tempo-

דיני מזוזה

ח במקום שתינוקות מצוין, או שלפעמים רוחצים שם, או משתנים שם, יכסה המזוזה, ודוקא בדרך עראי סומכין על הכיסוי, אבל לקבוע תשמיש ביוזן סמוך למזוזה, אין סומכין על הכיסוי

ט מרתף שהמזוזה והפתח שוכבים בארץ, פטור ממזוזה, והשוכר בית בחו"ל פטור ממזוזה שלשים יום

י היוצא מן הבית וישראל אחר יכנסו לדרור שם. לא יטול הראשון את המזוזות אלא יניחם, והשני ישלם לו עבורם

יא מזוזת היהוד נברקת שתי פעמים בשבע שנים, ושל רבים, נברקת שתי פעמים ביובל

יב חייב אדם להזהר מאד במצות מזוזה, ואמרו ז"ל בעון מזוזה בניו ובנותיו מתים קטנים, וכל הזהיר במזוזה יאריכו ימיו. שני למען ירבו ימיכם וימי

rary use need none, and the Booth (סוכה) during the Feast of Tabernacles needs no Mezuzah

8, — In places frequented by children, or in such places where at times they wash themselves or urinate, let the Mezuzah be covered. Covering is only available if the above practices are only occasional, but to establish a place for disgraceful usage near the Mezuzah, covering is not enough (unreliable)

9 — A bath-house whose door and posts lie in the ground needs no Mezuzah, also if a man hires a house לארץ (i. e. not in Palestine) it needs no Mezuzah for the period of 30 days

10 — If an Israelite moves from a house and another Israelite moves in his place to live there, the former should not remove the Mezuzas but the latter must pay for them

11 — Mezuzas belonging to individuals should be examined twice in seven years, and those that belong to many need only be examined twice in a יובל (50 years)

12 — It is incumbent upon every man to be particularly careful with the command of Mezuzah. The Wise, blessed be their memory, in reference to the Mezuzah have declared, "That whoever is careless about the Mezuzah loses his children in their infancy", for it is written "That your days may be multiplied, and the days of your children" (Deut XI, 21)

On entering and on leaving his door, let him kiss the Me-

בניכּם. כּשנכּנס וכּשיוצא מפתח ביתו, ינשק המזוּזָה, וכּשיוצא מביתו יניח ידו על המזוּזָה ויאמר: ד' שומרי, ד' צילי על יד ימיני, ד' ישמור צאתי ובואי מעתה ועד עולם

דִּינֵי הַכֶּנֶת הַתְּפִלָּה וּמְקוּמוֹת שְׂרָאוּי לְהַתְּפַלֵּל שֵׁם
א כתיב הכן לקראת אלהיך ישראל פירושו שיכין את עצמו וילבוש מלבושי כבוד כשהולך להתפלל לפני השי"ת, ואפילו כשמתפלל בביתו ביחידות, ילביש א"ע כראוי, ובמקומות שהולכין בחגורה, יחגור א"ע ויתן צדקה קודם התפלה, גם יתפל על עצמו מצות ואהבת לרעה כמודך.
ב. יבדוק א"ע קודם התפלה אם אינו צריך לנקביו, ואם הוא מרגיש בעצמו שהוא צריך לנקביו, אסור לו להתפלל, ואפילו ללמוד תורה אסור ואפילו לא עשה צרכיו, ואפילו רחץ ידיו בבוקר, מ"מ כיון שהסיח דעתו, ירחץ

zuzā Upon leaving his house, let him put his hand on the Mezuzā and say "The Lord is my keeper, the Lord is my shade upon my right hand, the Lord shall preserve my going out and my coming in from this time forth and even for ever more" (Ps CXXI 4, 5, 8)

LAWS OF THE PREPARATION FOR PRAYER.

1 — It is written "Prepare to meet thy God, O, Israel". (Amos IV, 12) of which the interpretation is that every man must prepare and put on a decent garment when he is to present himself in prayer before him, blessed be His name. Even when he prays in his closet by himself he must put on proper apparel And where it is customary to wear girdles (sashes), let him gird himself and give alms before prayer, Let him also take upon himself the command "Thou shalt love thy neighbor as thyself" (Lev XIX, 18)

2 — Let him examine himself before prayer whether he needs to ease himself If in need, he cannot pray, neither study the Law. Even if he has performed the necessary ablutions and has not eased himself in the morning, nevertheless, he must wash his hands before prayer, because his attention has been diverted, he is obliged to wash his hands before prayer. If there is no water ready and if by his endeavours to get some

דיני הבנת התפלה

ידיו קודם התפלה במים, ואם אין לו מים מזומנים, וכאשר יתזור אתריהם יאחר תפלת הציבור, ינקה ידיו בכל מידי דמנקה, ויתפלל עם הציבור
 ג ישתדל ויתאמץ להתפלל עם הציבור, ואם הוא הולך בדרך ובא ללון למקום שאין שם עשרה להתפלל בציבור, אך יש לפניו או לאחריו, ילך לפניו עד ד' מילין, ולאחריו עד מיל להתפלל בציבור ומצוה גדולה להתפלל בבי"הכנ או בבי"המדר, ואפילו אם אחר זמן התפלה ומתפלל ביחידות, יתפלל בבי"הכנ או בבי"המדר ואם יש לפניו שתי בתי כנסיות, ילך להרחוקה, שיהיה לו שכר פסיעות. ולעולם ישכים לבוא לבי"הכנ כדי שימנה עם עשרה הראשונים, ויקבע לו בי"הכנ שיתפלל שם בקביעות, ובתוך הבי"הכנ יקבע לו ג"כ מקום, ותוך הד' אמות של אותו מקום יתפלל תמיד, ויהדר שיהיה מקומו אצל הקיר. ולא יעמוד בתפלה אצל רשע, ואף כשמתפלל בביתו, יקבע לו מקום שלא יבלבלוהו בני ביתו

he will miss the prayer with the congregation, in such a case let him clean his hands with any other substance for cleaning and pray with the congregation

3.—He must always endeavor to pray with the congregation. If he is on the road and arrives at an inn where ten male adults fit for public prayer cannot be found, but such might be found farther on or in some place in the rear, then let him advance, four miles to the front, or go one mile to the rear to find the proper number constituting a quorum fit for public worship. It is a command of great merit to pray in the בית המדרש (the house where the Law is expounded), or בית הכנסת (the Synagogue), even if he has missed the hour for prayer with the congregation, let him pray in the בית המדרש or בית הכנסת. But if there are two Synagogues let him go to the farthest, so that he may merit the reward for extra walk. Let him always strive to be one of the first ten arrivals, and let him settle on a permanent Synagogue, and a place within it for worship, and always pray within four yards of his appointed place, and that place should be near the wall, and whilst praying let him not be near a wicked man (רשע). Also when praying at home let him choose an appropriate place there so that he be not interrupted by the members of his household.

דיני הכנת התפלה

ד. אם מחמת איזה אונס לא יוכל לילך לבי"הכנ, או לבי"המ, או למנין קבוע, יקבץ עשרה אנשים בביתו להתפלל בציבור, ואם א"א לו יתפלל בשעה שהציבור מתפלל, וכן הדר במקום שאין מנין, יתפלל בשעה שהציבור מתפלל. ה קדושת ביה"כנ ובי"המד גדולה מאד, ומזהרים עליהם לרא ממי שהוא שוכן בהם ית"ש, ולכן אסור לדבר בהם דברים בטלים, ואין מחשבין בהם אלא חשבונות של מצוה, ונוהגין בהם כבוד, לכבדם ולרצצם, ומדליקין בהם נרות לכבוד, ואין לנשק בהם אפילו בניו הקטנים, שאינו ראוי להראות שם אהבה אחרת זולת אהבת הש"ית וראוי למחות באלו הנוהגין בחיבוק ונישוק, תיכף אחר החופה הנעשה בבי"הכנ, ואוי לעינים שכך רואות וקודם שיכנס לתוכם, יקנה הטיט מעל רגליו, וישגיח שלא יהא עליו או על בגדיו שום לכלוך, ומותר לרוק בהם, אך ישפוש תיכף ברגליו

4 — If he is compelled to stay at home and cannot possibly go to the Synagogue or where are the proper number (10) for public worship, then let him call together ten persons to his house so that he may worship in a congregation, and if that is impossible, let him pray at the fixed hour for worship appointed by the congregation. So also in places where ten people cannot be gathered together, let him pray at the time when the congregation is worshipping.

5.—The sanctity of the בי"הכנ and בי"המד is very great and he should be mindful to fear Him who dwells there. Therefore it is forbidden to engage there in common conversation, and only calculations of merit מצוה are allowed there. They must be honored and kept clean and provided with light. It is not permissible there for a man to kiss even his own little children, for men must not show there any other love, but the love of God blessed be His name. It is meet to remonstrate against the custom of men and women embracing and kissing each other immediately after the nuptial ceremonies in the Synagogue. Woe to the eyes that behold such sacrilege!

Care should be taken to wipe the feet before entering a place of worship. His garments must be perfectly clean. Spitting upon the floor is permitted, but it must be effaced with the feet.

דיני הכנת התפלה

1. אין נכנסין בהם לא בחמה כפני החמה, ולא בנשמים מפני הנשמים ואם יכנס לקרוא את חברו, יאמר איזה פסוק, או משנה או תפלה, או ישמע מאחרים איזה למוד, או לכ"הפ ישב שם מעט, כי זה ג"כ מצוה ולא יאכל שם, ולא ישתה שם, ולא יישן שם אפילו שינת ארעי, ולצורך מצוה מותר, כגון בליל יו"הכפ מותר לישן, אך יתרחק מאה"ק וכן לאכול שם סעודת מצוה מותר. ואנשים הלומדים שם מותרים לאכול ולישן שלא יתבטלו מלימודם.

2. כופין בני העיר זא"ז לבנות כי"הכנ או בי"המר, או לקנות ספרים ללמוד בהם ובמקום שאין מנן בקביעות, כופין זא"ז שיבואו תמיד למנן, שלא יתבטל התמיד

דיני פסוקי דזמרה

א. מן הודו עד גמר אז ישיר המה פסוקי דזמרה, וברוך שאמר היא

6. — It is forbidden to enter there merely to take shelter from the heat in summer time and rain etc. in the winter. If a man goes there to call his friend, let him recite some verse of Scripture, or a Mishna, or a prayer, or, let him hear some religious discussion from others, at least let him sit down for a while, even that is considered meritorious.

Eating, drinking or sleeping, even a short nap, is not allowed in the Synagogue. But if it is a meritorious act, for instance the eve of the day of Atonement (ליל יום הכפורים) if sleep overtakes him (who spends that night in the Synagogue) but let it be as far as possible from the holy Ark. One is allowed to eat there a מצוה (Banquet of the commandment). Those who are habitually studying there may eat and sleep there, in order that they may not interrupt their studies.

7.—Citizens may compel one another to build Colleges (a בית המדרש) or Synagogues (a בית הכנסת), or to purchase books to study therein. In places where there is not a regular מנן for public prayer (10 adults) they should compel (urge) one another to come to prayer, so that the regular daily prayers should not be interrupted.

LAWS OF THE VERSES OF SONG IN PRAYER.

1.—From הודו "Praise ye" until the end of אז ישיר "Then

דיני פסוקי דזמרה

ברכה שלפניהם, וישתבח היא ברכה שלאחריהם משהתחיל ברוך שאמר עד לאחר ש"ע אסור להפסיק ברבור אפילו בל"הק, אך לענין הפסק לרבר מצוה יש חילוק בין פסוקי דזמרה וברכותיה לק"ש וברכותיה בפס"דו אפילו באמצע ב"ש וישתבח אם שומע איזה ברכה מותר לענות אמן וכן כשהקהל אומרים ק"ש אומר עמהם פסוק שמע ישראל וגו', ומכ"שכ לא"י"ש"ר ולקדושה וברכו מותר לתפסיק, אבל ב"ה וב"ש זכן הנוסח יתברך וישתבח שבשעת ברכו, וכן אם עשה צרכיו ורחץ ידיו וצריך לאמר אשר יצר, לאלו אין מפסיקין אפילו תוך פסוקי דזמרה

ב יאחז שתי הציצית שלפניו ויאמר ברוך שאמר עד מהולל בתשבחות בעמידה, ואח"כ ינשק הציצית ויניחם, ויאמר כל פסוקי דזמרה בנחת ובנעימה, וידקק בכל התיבות, וכיון פירוש המלות בין אלילים וד' שמים עשה צריך

"sang Moses", are called פסוקי דזמרה ("Verses of song") The blessing preceding them, is ברוך שאמר, and the following blessing is ישתבח That part of the prayer between ברוך שאמר and ק"ש must not be interrupted with talk even in the Holy tongue (Hebrew). But in the talking of matters concerning meritorious acts, there is a difference between that part of the "Verses of Song" and their "Blessings", and קריאת שמע and its "Blessings" Thus, in the "Verses of Song", even if he is in the midst of ברוך שאמר and between that and ישתבח and he hears some blessing he may respond *Amen*, he may also say with the congregation the first verse of קריאת שמע when they recite the same. More yet, he may interrupt his prayer and respond שמה יהא אמן יהא שמה יהא שמה יהא שמה. But he must not interrupt his prayer even whilst saying the "Verses of Praise", with the response of ברוך "Blessed is He and blessed is His name", or the version יתברך וישתבח "Let Him be blessed and praised", at ברכו "Bless ye", nor at the abluion after necessaries, when the blessing אשר יצר is not said.

2 — Whilst reciting ברוך שאמר let him stand up and take hold of the two front fringes until he reaches the words בתשבחות then kiss the ציצית and drop them Then the 'Verses of Praise' should be recited in a slow and gentle voice, and particular attention should be paid to every word and he should bear in

דיני פסוקי הזמרה

להפסיק קצת מזמור לתורה אומרים בעמידה, בחול ולא בשבת דיו"ט, ולא בערב פסח, ולא בחוה"מ"פ, ולא בעיו"הכ בפסוק פותח את ירך ומשביע לכל חי רצון צריך לכון פירוש המלות, ואם לא כיון, צריך לחזור ולאומר בכונה. מן ויברך דוד עד אתה הוא ד' האלהים, יאמר בעמידה, מן אז ישיר עד אחר ישתבח ג"כ יאמר בעמידה

ג עיקר תפלה בציבור הוא שיתפלל ש"ע עם הציבור. ולכן אם בא לבית הכנסת ומצא שהציבור מתפללין, אם בעוד שיניח מ"ות יאמרו הקהל ברכת יוצר, יתחיל ברכת יוצר אוד ויתפלל עמהם יחד, ופס"ה בלי ברכת ב"ש וישתבח, יאמר אחר התפלה, ואם יש לו זמן יותר, יאמר ב"ש ותהלה לרוד עד סופו וישתבח, ואם יש לו עוד זמן, יאמר גם הללויה הללו אל בקדשו עד כ"ה ת"י,

mind the signification of the words, he must pause slightly between the words "Idols" and "God made the heavens". מזמור לתורה (A psalm of praise) is said while standing, and only in the week days, but not on the Sabbath nor Holidays, nor on the Eve of Passover, nor during its semi-holiday nor on the Eve of Atonement day

When saying the words "Thou openest thine hand, and satisfiest the desire of every living thing" he must reflect upon their signification, if he did not thus reflect, he must repeat them with the proper reflection From יוֹבֵרֵךְ דָּוִד (And David blessed) until ה' הָאֱלֹהִים (Thou art the Lord etc) also from אִז יִשִּׁיר (Then sang) until יִשְׁתַּבַּח (Thy name be praised) these prayers should be said while standing

3.—The principle reason for praying with the congregation is that he may say the שמונה עשרה (18 blessings) with the congregation, therefore, if on arriving at the Synagogue he finds the congregation praying, and are about to begin the blessing יוצר (He who forms) during the time that he dons his *Talith* and *Tephulin*, he should begin the blessing יוצר אור (He who forms the light) and pray with them in unison, and after the prayers he can say the "Verses of Song" omitting the blessings ברוך שאתה and ישתבח, however if he have more time before the congregation begin יוצר he should say שאתה and ברוך שאתה and תהלה לדוד until its conclusion, also ישתבח, and if there be yet more time he

דת ישראל לה

דיני פסוקי הזמרה

יש לו עוד זמן, יאמר גם הללויה הללו את ד' מן השמים, יש לו עוד זמן, יאמר גם שאר הללויה, יש לו עוד זמן, יאמר גם ויברך דוד עד לשם תפארתך, ואם יש לו עוד זמן, יאמר גם הודו עד והוא רחום, וידלג עד והוא רחום שקודם אשרי ושם יתחיל ובשבת ויו"ט המזמורים שבכל יום קודמים למזמורי שביו"ט, וכל אלו המזמורים יאמרם קודם ישתבת, ולאחר התפלה ישלים מה שדלג, רק ב"ש וישתבת אין אומרים אחר התפלה. וברכת ענט"י וברכות התורה ואלהי נשמה לעולם צריך לאמרם קודם התפלה, אבל שאר הברכות, יכול לאומרם גם אחר התפלה.

ד. יזהר שלא יגע בכל התפלה, בידיו, במקומות המכוסים, בנופו או בראשו, ואם נגע, ירחוץ ידיו במים, ואם א"א לו לבקש מים, די לו בנקיון צרור או מחכך ידיו בכותל.

כל הנשמה and conclude with הללויה הללו אל בקדשו should say also הללויה הללו still more, let him say also את ה' מן השמים If more time be left, he should also say the rest of the *Halleluraks*. If time permits let him also say ויברך דוד until לשם תפארתך. Time further permitting, he should also say from והוא רחום until and omit all that intervenes until the preceding אשרי whence he shall resume.

On Saturday and holidays the daily "Verse of Song" take the precedence of the especial ones for these occasions, all the foregoing "Verses of Song" should be said before ישתבת, and on conclusion of the service let him complete the omitted parts; However ברוך שאמר and ישתבת (if previously omitted) should not be said after the service. The blessings על נטילת ידים and ברכות must invariably be said only before the תפלה (18 blessings) but the rest of the blessings may be said also after the תפלה.

4 — The worshiper must be careful not to touch with his hands any part of the body that is covered, or his head, during the entire service, if he did so touch he must wash his hands with water, if at hand, but if he cannot look for water, he may cleanse the hands with another substance or may rub them upon the wall.

דיני קדיש וברכו, וצירוף עשרה ואם יצאו מקצתן,
ודיני הש"ץ

א. אין אומרים קדיש או ברכו או קדושה, ואין קורין בתורה אלא אם יש שם, באותו החדר. מנין של עשרה אנשים גדולים בני י"ג שנה ויום אחד, אבל אם מקצתן בחדר זה ומקצתן בחדר אחר, אינן מצטרפין ואין מונין ישראל לנגלותם, ונוהגין למנותם בימירת פסוק הושיעה את עמך ונוי, ואם אין שם אלא עשרה אנשים, אסור לכל אחד מהם לצאת ובדיעבד אם יצאו מקצתן ונשארו רוב מנין, יכולין לגמור הענין שהתחילו, ואם התחיל הש"ץ לחזור החפלה, נומר התפלה ואומרים קדושה, גם או"א ברכנו בברכה אומר הש"ץ, אבל הכהנים אין נושאים כפיהם, וגם אין אומרים קדיש לאחר הש"ע, כי המה ענינים אחרים. ואם התחילו לקרות בתורה בעשרה ויצאו מקצתן, נומדין את

LAWS OF קדיש (KADDISH) AND ברכו (BLESS YE),
AND WHOM TO COUNT IN THE TEN, AND IF ANY (OF
THE 10) HAD LEFT, ALSO LAWS OF THE READER.

1 —Neither קדיש nor ברכו nor קדושה may be said, nor may the תורה (Law) be read unless there be assembled—in one room—ten male adults, aged at least thirteen years and one day, however if a part are in one room and another part in another, they cannot count as ten; Jews, however, must not be counted by their polls, it is therefore customary to count them by saying the verse הושיעה את עמך etc (containing 10 words) If no more than ten be assembled, it is forbidden for any of them to go out, nevertheless if a part of them left and the larger part remained, they may finish the prayer that was begun, also, if the reader had begun to repeat the תפלה (aloud) he shall conclude same and they may also say קדושה, the Reader also says אלהינו (Our God and the God of our fathers, bless us with the three-fold blessing), but the priests do not "raise their hands" (in prayer) nor is the קדושה said on conclusion of עשרה, as these are different matters, if they (ten persons) had begun to read in the תורה and in the meantime some of them went out, the reading should be concluded, but

דיני קדיש וברכו

הקריאה, אבל אין מוסיפין ואין קורין מפטיר, אלא האחרון שבמנין הקרואים קורא את ההפטורה בלא ברכות

ב אחר ישתבח אומר הש"ץ חצי קדיש, ואין אומרים קדיש אלא אחר דבר שנאמר בעשרה, ולכן אם לא הי' עשרה בתחלת ישתבח, ימתינו עד שיבאו עשרה וצריכין להזהר מאד בכל דבר שבקרושה היוצא מפי הש"ץ, ולענות אחריו בכונה, ומכ"שכ בא"י"ש"ר שצריך לכוין היטב, ואם אפשר לו לעמוד בא"י"ש"ר, יעמוד ואם אין ט' שומעין להש"ץ, לא יאמר כלל קדיש, כי כל דבר שבקרושה א"א בפהות מעשרה, דהיינו א' אומר וט' שומעין ועונין. ומ"מ אם א' מתפלל ש"ע, וה"ה ב' או ג' או ד', כל שנשאר רוב מנין העונין מצטרפין, אבל הישן אינו מצטרף

ג אף מי שלא שמע מן הש"ץ שאמר ברכו, אלא שומע שהציבור עונין

nothing additional (to the seven portions) should be allotted. None should be called for *Maftir*, but the last of those (the 7th) called should read the הפטורה (a section of the prophets) without saying the blessings

2.—After ישתבח the Reader says חצי קדיש (half-Kaddish). It is forbidden to say Kaddish after any prayer that was not said in an assembly of ten, therefore if ten were not present at the beginning of the service they should wait until ten assemble before they say ישתבח. It is incumbent upon them to listen attentively to every holy word uttered by the Reader, and to make the response with due deliberation, especially should this be the case when responding רבה שמה יהא and if possible let him respond רבה שמה יהא while standing. If there be not nine persons who hearken to the Reader, the latter should not say קדיש at all, because any matter of holiness cannot be solemnized with less than ten persons, 1 e one to read and nine to listen and respond. Nevertheless if one is at silent prayer (18 blessings) even if two, three or four of them, so long as there remains a majority of the מנין (10 male adults) to respond, the former should also be counted in but if one of them sleeps he cannot be counted in.

3.—One who did not hear the Reader say ברכו but hears the congregation responding בריוך etc. he may likewise respond

דיני קדיש וברכו

ברוך וכו', יכול גם הוא לענות עמהם, וקדושה שביוצר יש להדר לאמרה בציבור, ואם אי אפשר, אומרה נם ביחיד.

ד. הש"ץ צריך שיהי' עניו ומרוצה לקהל, ויש לו נעימה וקול ערב שמושך הלב, ודגיל לקרות בתורה, נביאים וכתובים, ושלא יצא עליו שם רע אפילו בילדותו. ואם אין מוצאין מי שיהי' בו כל המדות הללו, יבהרו הטוב שבהם בחכמה ובמעשים טובים. ואין ממנין לש"ץ קבוע אלא מי שנחמלא זקנה, אבל באקראי בעלמא. כל שהוא בן י"ג שנה ויום א' יכול לידר לפני התיבה ואין לאדם להתפלל לפני התיבה שלא ברצון הקהל, וכל המתפלל באלמות וניאות אין עונין אמן אחריו.

דיני קריאת שמע.

א. זמן ק"ש התחלתה בבוקר משיראה את חבריו הדגיל עמו קצת ברהוק ד"א ויברנו, ונמשך זמנה עד רביעית היום. בין שהיום ארוך ובין שהוא קצר.

It is proper to say the קדושה (Holy, Holy, etc) with the congregation, but if that is not possible, he can say it privately

4 —The Reader should be possessed of humility, and popular with the congregation endowed with a pleasantly modulated and sweet voice that can stir the heart. One accustomed to reading in the Law, the Prophets and the Scriptures, one whose name is above the reproach of even youthful misdeeds, if however, they cannot find one possessing all these qualifications, they should select the best amongst them—best in wisdom and in good deeds. None should be appointed as permanent Reader whose beard is not fully grown, but at hap-hazard any male adult of the age of thirteen years and one day may descend to the תיבה (Reader's desk) but no man should pray before the "desk" without the consent of the congregation, he, however, who does so pray by sheer force and pride, none shall respond *Amen* to his prayers

THE LAWS OF קריאת שמע (THE READING OF
"HEAR O ISRAEL!")

1 —The time for reading שמע begins in the morning when light enough to recognize his neighbor of short acquaintance,

ונחשב היום מן עלות השחר עד צ"ה, ומצה מן המובחר לקרותה כותיקין, דהיינו ק"ש וברכותיה מעט קודם נץ החמה, ותפלה מיד לאחר נץ החמה. ועכ"פ צריכין לזהר מאד שלא לאחר הזמן מרביעית היום, ומ"מ בדיעבר, אם עבר הזמן, מותר לקרות ק"ש וברכותיה עד שליש היום

ב. ק"ש וברכותיה נחלקים לפרקים, ואלו הן בין הפרקים בין יוצר המאורות לאהבה רבה, בין הבוחר בעמו ישראל באהבה לשמע ישראל, בין ובשעריך לוהיה אם שמעו, ובין על הארץ לויאמר בין הפרקים האלו מותר לענות אמן על כל ברכה שהוא שומע, ומכ"שכ דמותר לענות א"י ש"ר, ברכו וקדושה, אבל ב"ה וב"ש וגם שמע ישראל לא יאמר עם הציבור. ובאמצע הפרק לא יענה אמן רק אחר האל הקדוש ואחר שומע תפלה, ובקדיש לא יענה רק א"י"ש"ר עד עלמייא, ואחר דאמירן בעלמא ואמרו, יענה אמן, ובקדושה לא יענה

at a distance of four yards, and ends at the end of the first quarter of the day, whether the day be long or short, the day-time being reckoned from the morning dawn until the stars appear. It is most meritorious to read it as the ותיקין (celebrated for piety) do, i. e. קריאת שמע and its blessings slightly preceding the morning-dawn, and תפלה immediately following the morning-dawn. In any event, care should be taken not to delay it longer than a quarter of the day. Nevertheless, if it was so delayed, it is permissible to read קריאת שמע and its blessings until a third of the day.

2— קריאת שמע and its blessings are divided into sections, the following is termed "between the sections" viz. — between המאורות and אהבה רבה, between הבוחר בעמו ישראל באהבה and על הארץ, between ובשעריך לוהיה אם שמעו, between שמע ישראל and ויאמר. Between the foregoing sections one may respond *Amen* to every blessing that he hears, even more permissible is it to answer ברוך הוא וברוך but קדושה and אמן יהא שמה רבה, ברכו שמו and שמו ישראל he need not say with the congregation, but in the middle of a section he should not respond *Amen* excepting after הקדוש and after שומע תפלה and in the קדיש he should only respond from אמן יהא שמה רבה until עלמייא and on hearing קדושה he must answer אמן, and in קדושה he should

דיני קריאת שמע

רק קדוש קדוש קדוש ד' צבאות מלא כל הארץ כבודו, וברוך כבוד ד' ממקומו. וכששומע ברכו בן מן הש"ץ ובין מן העולה לתורה, יענה ברוך ד' המבורך לעולם ועד, וגם אמן שאחר ברכת העולה לתורה, ואם הקהל עונים מודים, ישחה ג"כ ויאמר מודים לך ולא יותר

ג בפסוק שמע ישראל וב"ש כ"מ ל"ו ובין אני ד' אלהיכם לאמת ויציב, אסור להפסיק בכל ענין, ואפילו המלך שואל בשלזמו לא יפסיק להשיבו ד קודם ק"ש כשאומר והביאנו, יקבץ הציצית ואוחזן בשעת ק"ש בשמאלו בין קמיצה לזרת כנגד לבו, וכשמגיע לפרשת ציצית, אוחזם גם בימינו, וכשאומר וראיתם אותה, נותנם על העין ומסתכל בהם ונושקן, ונוהגין שבכל פעם שאומר תיבת ציצית נושקן, ויחזון עד ונחמדים לעד, שאז נושקן ומניחן מידיו וקודם שיתחיל ק"ש יכוין לצאת מצות ק"ש שצונו הבורא ית"ש, ויאמר שמע ישראל

only respond "Holy, holy, holy is the Lord of hosts the whole earth is full of His Glory", also "Blessed be the Glory of the Lord from His place", and if he hears ברוך either from the Reader or from one who goes up to the *Torah*, he must answer ברוך ד', also on hearing the blessing of the one who goes up to the *Torah* he should likewise answer *Amen*, and if the congregation responds מודים, he should bow as well and simply say without continuing.

3 — Under no circumstances must one interrupt himself whilst saying the verses שמע ישראל and לעולם ויציב, even if a King greets him, he should not then respond

4 — Before קריאת שמע when he says והביאנו he should gather the ציצית together and hold them with his left hand between ring-finger and the little finger towards his heart whilst he is saying קריאת שמע, and when he comes to the section of ציצית (Numbers XV, 37—41) he should hold them with his right hand also, and when he says "that you may look upon it" he should lay them on his eyes, look at them, and kiss them. It is customary to kiss them whenever he mentions the word ציצית, he should hold them until the words ונחמדים לעד when he again kisses them and lets them fall out of his hands. Before beginning קריאת שמע he should bear in mind that he is about to perform

דיני קריאת שמע

בקול רם, ומשימין יד ימין על העינים, ויכוין פירוש המלות, ויזהר לאמר תיבת אחד כראוי, שלא יאריך באל"ף ולא יחטוף בחי"ת, וידגוש הדל"ת, ויכוין שהוא יחיד בשמים ובארץ ובד' רוחות, ושוהה מעט ויאמר ב"ש"ב"מ"ל"ו בלחש, וביו"הב יאמר בקול רם, ויכוין פירוש המלות, וישמיע לאזניו מה שהוא מוציא מפיו, וידקדק שלא ירפה החזק ולא יחזק הרפה, ולא יניח הנד ולא יניד הנח, וידגיש תיבת נשבע בעי"ן, גם הזי"ן של תזכרו ושל וזכרתם, ואחר אני ד' אלהיכם יאמר מיד גם תיבת אמת, ולא יאמר עוד הפעם אמת, ויכוין לשמוע מהש"ץ ג' תיבות ד' אלהיכם אמת והמתפלל ביחיד יאמר אל מלך נאמן ומותר לקרות ק"ש בין עומד, בין יושב ובין שוכב, רק כשהוא שוכב ימה א"ע על צדו ממש, ואם הוא חולה קצת וקשה לו לשכב על צדו ממש, ימה א"ע

the commandment of שמע קריאת שמע which the Creator, blessed be He, commanded us, he should then say שמע ישראל with a loud voice, placing his right hand upon his eyes, and he should bear in mind the signification of the words, taking care to say the word אחד properly, not to draw out the *Aleph* (א) nor to snatch away the *Heh* (ה) and to accentuate the *Daleth* (ד), he should bear in mind and let him concentrate his thought on the fact that He is One in heaven and on the earth, and in the four quarters (of the universe) After a slight pause he should say שם כבוד שם כבוד ועד in an undertone, but on Atonement day he should say it aloud, and he should bear in mind the signification of the words, and also hear the words he utters He should also be particular not to pronounce a "hard letter" (with *Dagesh*) softly, nor give the hard pronunciation to a soft letter (without *Dagesh*) Neither should he pronounce a movable *Sh'va* as if quiescent, nor pronounce "movable" a quiescent *Sh'va* He should also accentuate the *Ayin* (ע) of the word נשבע also the *Zayin* (ז) of תזכרו and of וזכרתם, and after אלהיכם אני ד' אלהיכם he should immediately say the word אמת, and he should not repeat the word אמת and he should be intent upon hearing from the Reader the three words ד' אלהיכם אמת He who prays privately should say (before שמע ישראל) It is permitted to read קריאת שמע in a standing, sitting or laying position, only that when he lays, he should lean on a side, but if he be ill and unable to lean on a side, he should merely incline to one side During קריאת שמע he should

דיני קריאת שמע

קצת על צדו ובשעת ק"ש לא ירמוז בעיניו, ולא יקרוץ בלפתיו, ולא יראה באצבעותיו, אך לצורך מצוה מותר לרמוז כפרשה שניה, ובפ' ויאמר יכוין לקיים מ"ע זכירת יציאת מצרים

ה אם מחמת אונס היה מוכרח להפסיק באמצע ק"ש, כגון שהיה צריך לנקביו, או אם נמצא שאין נקי בבית, אם שהה משך זמן שהוא היה יכול לאמר כל הק"ש, צריך לחזור לתחלת ק"ש

ו לעולם אל יפרוש מן הציבור, לכן אפילו אם קרא ק"ש ובא לבי"הכנ ומצא ציבור שקורין שמע, יקרא עמהם כל הק"ש וה"ה באשרי ועלינו, ואפילו בפיומים

דיני שמונה עשרה.

א תפלת השחר זמנה מהניץ החמה עד שלישי היום, וכדיעבר אם התפלל משעלה ע"ה, יצא ואם התאחר בתפלתו, יוכל להתפלל עד תצות היום. עבר גם תצות, אם במזיד, אין לו תשלומין, ואם בשוגג או באונס, ישלימנה בתפלה

not wink his eyes, nor pucker up his lips, nor point with his fingers but if the observance of a commandment makes it necessary for him to wink, it is permitted in the second section (והיה אם שמע). He should bear in mind while saying the section that he is obeying a positive commandment, 1 e—"to remember the departure from Egypt"

5—If, for some reason, he was compelled to interrupt his reading in the middle of שמע קריאת שמע, such as, for his bodily necessities, or if something unclean was found in that room, — if the interruption lasted long enough for one to say the entire שמע קריאת שמע he must repeat the ק"ש from its beginning

6 A man should never be segregated from the congregation, therefore, if he arrives at the Synagogue and finds the congregation reading שמע he should read the entire קריאת שמע with them, even if he had read it already This law applies also to פיומים (special festival compositions), and even to אשרי, עלינו

LAWS OF שמונה עשרה (EIGHTEEN BLESSINGS).

1.—The time for the Morning Prayers begins at sunrise and ends at a third of the day, nevertheless if he said his prayers at morning dawn—his duty is done, and if he delayed saying

דיני שמונה עשרה

הסמוכה לה. וכן מי שמעה בתפלתו, ברבר שצריך לחזור ולהתפלל, ונוכר בתפלה הסמוכה לה, וכן מי שהיה חושב שעדיין יש לו זמן ובין כך עבר זמן תפלה, וכן מי שהיה סרוד לצורך ממונו, שלא יבוא לידי הפסד, ועי"כ נאנס ולא התפלל בזמנו, וכן אם היה שכור ונאנס ולא התפלל בזמנו, ישלטנו אחר תפלה הסמוכה לה, כגון אם לא התפלל ערבית, אוי אחר תפלת השחר יאמר תחנון ואשרי, ואח"כ יתפלל תפלת התשלומין, ואם לא התפלל שחרית, ישלימנה במנחה, דהיינו אחר תפלת המנחה יאמר תחנון ואשרי ויתפלל תפלת התשלומין, ואם לא התפלל מנחה, אוי ישהה אחר תפלת ערבית כדי הלוך ד' אמות ויתפלל תפלת התשלומין

his prayers (after a third of the day had passed) he has until noon to say them, if noon-time had passed and he did not pray if he wilfully neglected his prayers, he cannot make up for it, but if by error or through necessity, he may make up for it in the prayers immediately following (the omitted ones) this also applies to him who had erred in his prayers, in a part where he is required to say them over again and he just recalled (the error) when saying the prayers which followed,—also to him who thought he had ample time for praying, and in the meanwhile the time for those prayers had passed, also to him who was preoccupied in his money affairs to save himself from loss, and through that he was compelled to delay his prayers until the proper time had passed, or if he was intoxicated and thus compelled to delay them, (all the above mentioned can make up for it after the prayers immediately following) thus, if he did not say the evening-prayers, he should, on completion of the תפלה (eighteen blessings) in the morning, say אשרי and תחנון and then say the תפלת התשלומין (which means) the שמונה עשרה of the prayers which he had omitted. And if he did not say the morning prayers he should make up for it during the afternoon prayers in the following manner. On completion of the תפלה of the afternoon prayers, תחנון and אשרי is to be said and the תפלת התשלומין follows. If he failed to say the afternoon prayers he should, after saying the evening prayers, wait as long as it takes a person to walk four yards, then say the תפלת התשלומין.

דיני שמונה עשרה

ב. אין תשלומין לתפלה אלא בתפלה הסמוכה לה, כגון אם לא התפלל שחרית ומנחה, אזי יוכל להשלים תפלת המנחה אחר תפלת ערבית, ושחרית אין לה תשלומין עוד, וכיום שיש בו מוסף, והוא לא התפלל שחרית, ישלימנה במנחה ולא במוסף ואין תשלומין לתפלה שהפסיד אלא בזמן תפלה הסמוכה לה, ולא אחר זמנה. וכשהוא מתפלל תפלת התשלומין בתפלה הסמוכה. יהיה נוסחה כנוסח תפלת החובה, כגון אם לא התפלל מנחה בערב שבת, או בעיו"ט, או בערב ר"ה, יתפלל בלילה שתיים, של שבת, או יו"ט או ר"ח וה"ה בהנוכה או פורים וכן במוצ"ש או יו"ט, או ר"ח, או הנוכה, או פורים, יתפלל שתיים של חול, מלבד באתה חוננתנו במוצ"ש או יו"ט, אומרה רק בתפלת החובה ולא

2 — Prayers that were omitted can only be made up for in those immediately following, thus if both Morning and Afternoon prayers were omitted, he can make up for the Afternoon prayers on concluding the Evening prayers, but he can no more make up for the Morning prayers On a day that מוסף (Additional service) is said, one who had omitted the Morning prayers cannot make up for it in the מוסף but must make up for it in the Afternoon prayers תפלת התשלומין can only be said if the prayers which follow those omitted are said in their proper time, but not after their time has passed

The same version that is used in the תפלת חובה (the שמונה עשרה of each prayer said in its proper time) should likewise be used in the תפלת תשלומין when same is said in the prayer that follows the omitted one, thus if he did not say the Afternoon prayers on the Eve of the Sabbath or on the Eve of a holiday or on the Eve of the New-moon, he should say two תפלות (1 e. repeat the שמונה עשרה twice) saying the same version, whether of Sabbath, holiday, or New-moon, both times The same law applies to הנוכה or פורים On the termination of the Sabbath, Holiday, New-moon, הנוכה or פורים, (one who makes up for the prayers omitted on the day—above—mentioned) should say both תפלות in the version of the week-days, with this exception however that on the termination of the Sabbath or Holiday he should say אתה חוננתנו in the תפלת חובה only and not in the תפלת התשלומין.

דיני שמונה עשרה

בתפלת התשלומין, ואם לא התפלל ערבית במוצ"ש או יו"ט, יאמר למחר בבוקר בתפלת התשלומין אתה חוננתנו ובזמן שר"ח ב' ימים והוא שכח יעלה ויבא במנתה יום ראשון, יתפלל ערבית שתיים ויאמר יעלה ויבא בשניהם, ואם שכח יעלה ויבא אף בתפלת התשלומין שהיא במקום תפלת המנחה, אינו חוזר, כיון דעכשיו היא לילה, ואין חזרין אם שכח יעלה ויבא בלילה בר"ח. אבל אם שכח יעלה ויבא במנחה, ובערבית אינו ר"ח, או לא יתפלל תפלת התשלומין כלל, כיון דכל מה שהוא חזר, הוא משום יעלה ויבא, וכאן לא יאמר יעלה ויבא ולא ירויח כלל.

ג עבר כל היום ולא התפלל מוסף אין לו עוד תשלומין, וש"ץ יוכל להשלים בחזרת הש"ץ במקום תפלת התשלומין
 ד בשמניע לתהלות לאל עליו, יעמוד ויבין א"ע לתפלת ש"ע, ויסיר

Having failed to say the Evening prayers on the termination of the Sabbath or Holiday, he should say when saying אתה חוננתנו the following morning, when saying תפלת התשלומין (the New-Moon) is two days, and he forgot to say יעלה ויבא in the Afternoon prayers of the first day of ראש חודש and recalled his error at the time of Evening prayer, he should say two תפלות in the Evening prayer and say יעלה ויבא in both, if however, in the תפלת התשלומין with which it was intended to make up for the Afternoon prayer, he also forgot to say יעלה ויבא, he is not obliged to repeat the שמונה עשרה for the reason that as it is night it is comprised in the law making it unnecessary for one who had forgotten to say יעלה ויבא on ראש חודש night to say the שמונה עשרה over again.

If יעלה ויבא was omitted in the Afternoon prayers it is unnecessary to make up for it in the Evening prayer of the termination of ראש חודש (when יעלה ויבא is not said) for the reason that he cannot say יעלה ויבא anyway and gains nothing by the תפלת התשלומין.

3 — If the מוסף prayer was omitted it cannot be made up for after the day passed by, but if omitted by the Reader in his "silent prayers" the latter's repetition of the מוסף aloud is considered his תפלת התשלומין

4.—One should carefully prepare himself to say the שמונה

כיון וניעו וכל דבר המבלבל את מחשבתו ובשמגיע לצור ישראל, יחזור ג' פסיעות לאחוריו ויאמר צור ישראל, וילך לפניו ג' פסיעות דרך קירוב והנשה למלך, וידע שהשכינה כנגדו, כמ"ש · שפכי כמים לבך נוכח פני ד', ויסדר דבריו, ויכוין בלבו פירוש המלות, ולא יפסיק בין גאל ישראל לש"ע, אפילו לאמן י"ש"ר, קדושה וברכו ויצמצם לסיים בשוה עם הש"ץ ברכת גאל ישראל, ויתחיל תיכף ד' שפתי תפתח. ולא יאמר כי שם ד' אקרא כ"א במוסף ובמנחה. ויכוין רגליו זה אצל זה, ויכוף ראשו מעט ויסגור עיניו. ואם מתפלל מן הסידורה, לא יסיר עיניו מן הסידור, ויניח ידיו על לבו, ימינו על שמאלו, ויתפלל בלב שלם, באימה וביראה ובהכנעה, ויתפלל בלחש, וישמיע לאזניו מה שהוא מתייא

תהלות לאל in the following manner — He should on saying עשרה stand erect, and remove any thing that might cause him to divert his thoughts from his prayers, for instance, his phlegm and saliva, and previous to saying צור ישראל he should walk three steps backwards, then say צור ישראל after which he should advance three steps in the manner of one approaching a King, with the consciousness that he is standing in the presence of the שכינה (Divine Presence), as it is written (Law II, 19) "Pour out thine heart like water before the face of the Lord", he should then concentrate all his thoughts on his prayers and in his heart meditate the signification of the words he utters, between the words גאל ישראל and שמונה עשרה he should not interrupt himself, even to respond רבה רבה, ואמן יהא שמיה רבה, and קדושה taking care to say the words גאל ישראל simultaneously with the Reader and immediately thereafter beginning the שמונה עשרה with the words ד' שפתי תפתח עשרה, however the שמונה עשרה of מוסף and מנחה should be begun with the words ד' אקרא כי שם ד' Then with his feet close together, his head slightly bowed, his eyes closed (unless he reads his prayers from a סידור in which event he should not look up from the סידור during the entire עשרה) his hands placed over his heart, (the right above the left he should say the שמונה עשרה with heartfelt devotion, inspired with awe fear and humility, the prayers should be said in an undertone yet should his ears hear what his lips are uttering, but his neigh-

דיני שמונה עשרה

מפיו וחבירו לא ישמע, ויתפלל כפי נוסח התפלה של אבותיו, אם אשכנז ואם ספרד.

ה. לא יסמוך עצמו על שום דבר, אפילו סמיכה כל דהו, ואם הוא חולה קצת, יכול להתפלל אפילו ישב או שוכב, ותוא שיוכל לכיח דעתו, ואם אי אפשר לו להתפלל בפיו, מ"מ יהרהר בלבו.

ו. לא יאחז בידו בשעת תפלת ש"ע רק הסידור או המחזור, ולא יהיה דבר חוצץ בינו ובין הקיר, ודבר קבוע כגון ארון ותיבה לא חשיב חציצה, ואדם אינו חוצץ נ"ב. ולא יתפלל כנגד איזה ציור, אא"כ יסגור עיניו, וכנגד שפינעל לא יתפלל אפילו בעינים סגורות, ולא ינהק ולא יפחק תוך התפלה, ואם נאנס לכך, יניח ידו על פיו, ואם בא לו רוק פיו, יבליע במטפתו, ואם א"א לו לעשות כזאת, יטה לשמאלו ויריק לאחוריו, ואם א"א לאחוריו, יריק לשמאלו, ואם א"א לשמאלו, יריק לימינו. ואם נפל הטלית מעליו, אפילו רובו, יחזירהו,

bor should not overhear him. Every man should pray according to the ritual of his father whether אשכנז or ספרד.

5—He should not support himself, even slightly, against anything whatever, unless he be ill when he is permitted to say the שמונה עשרה even in a sitting or lying position so long as he can concentrate his thoughts on his prayers, when one is too ill to articulate the words he may meditate the prayers in his heart.

6—While saying the prayers of שמונה עשרה he should have nothing in his hand but the סידור or מחזור and there should not be any barrier between himself and the wall, but the regular furniture of the room such as ark or desk is not considered a barrier, nor is a person considered a barrier, he should not pray in front of any picture, unless with his eyes closed, but in front of a looking-glass it is forbidden to pray even with closed eyes, he should neither yawn nor hiccough during the תפלה and when compelled so to do, he should put his hand on his mouth; he should not expectorate, but if there was spittle in his mouth he should eject it in his handkerchief and if he cannot do that, he should incline towards the left hand side and spit behind him, being unable to spit behind he should at least turn to the left, that being also inconvenient he may spit on the right hand

דיני שמונה עשרה

אבל אם נפל כולו לא יתעטף בו משום הפסק, ואם נפל ספר לפניו על הארץ ומבלבלהו, יגביה אותו בין ברכה לברכה.

ז. יעמוד בש"ע פניו לצד אר"י, ויכוין כנגד ירושלים ובית המקדש וקודש הקדשים, ואם אינו יכול לכוין לעמוד כנגד אר"י, יכוין לכו לאביו שבשמים, ואם לא ידע ועמד פניו לצד אחר ונזכר באמצע ש"ע, אם אפשר, יטה פניו לצד אר"י, ואם אי אפשר לו, יגמור תפלתו כך, ולא יעקור רגליו, רק יכוין לכו לבית ק"ק, ואם הוא מתפלל במקום שיש צורות יפנה לצד אחר ויתפלל.

ח. יכרע וישתחוה בברכה ראשונה תחלה וסוף, ובמודים תחלה וסוף, כשאומר ברוך יכרע בברכיו, וכשאומר אתה, ישתחוה עד שהקשרים של חוליות השררה בולטים, וגם ראשו יכוף, וקודם שאומר השם יקוף בנחת, וכן במודים

side, he may replace his טלית even if the greater part of it fell off his shoulders, but if it fell off entirely he is not allowed to interrupt the עשרה in order to wrap himself therein, but if a ספר fell on the floor in front of him and it causes his mind to wander from his prayers he may pick it up between one of the eighteen blessings

7.—When saying עשרה שמונה עשרה he should stand (towards the East) facing ארץ ישראל (Palestine) his heart should breathe the thought that he is confronting Jerusalem, the Holy Temple and the Holy of Holies, if, however, he cannot meditate that he is standing towards ארץ ישראל he should meditate in his heart that he is praying to his Father in heaven

If he began עשרה שמונה עשרה with his face towards another side (than the East) and only became aware of it when in the middle of the שמונה עשרה, if possible, he should turn his face towards ארץ ישראל, but if he cannot do that, he may retain the same position without even moving his feet until the end of עשרה שמונה עשרה for it is sufficient if he centers his thoughts towards the Holy of Holies. If in the room where he prays there are images on the Eastern wall, he should face another side and pray

8. — He should bend the knees and bow himself at the beginning of the first blessing and at the end thereof, also at the beginning and ending of מודים — the genuflexions — should be performed in the following manner — On saying ברוך he should bend the knees, and on saying אתה the body should be

דיני שמונה עשרה

בורע ומשתחוה חוקף קודם שיאמר השם, וזקן וחולה שכבד להם הכרעיה, ירכז ראשו ודיו ואסור להוסיף כרעיות והשתחויות בשאר הברכות כא בתחלתן ולא בסופן לאחר הש"ע יאמר יהיו לרצון קודם אלהי נצור, וקודם עושה שלום כורע ופוסע ג' פסיעות כעבר הנפטר מרבו, ולא יפסע פסיעות נסות, ולא יותר על שלשה, ותחלה יפסע ברנל שמאל, ואח"כ בימין, וכשינמור פסיעותיו ועודהו בכרעיה, יפנה לשמאל ויאמר עושה שלום במרומיו, ויפנה לימין ויאמר הוא יעשה שלום עלינו, וישתחוה לפניו ויאמר ועל כל ישראל ואמרו אמן, אח"כ יזקוף ויאמר יה"ר שיבנה בהמ"ק, ובמקום שכלו הפסיעות, יעמוד ברנלים מכוונות ולא יפנה לשום צד עד שיגיע הש"ץ לקדושה וכשהוא מתפלל ביחיד יעמוד

bowed so low as to cause the spinal joints to protrude, and the head should also be inclined, then, before saying השם he should gently raise himself to an erect position, when saying מודים he should likewise bend the knees and bow and regain his erect position before saying השם. One whose old age or illness makes it difficult for him to perform the genuflexions, is permitted to merely bow his head. In all the other blessings it is forbidden to make any genuflexions either when beginning or ending them. On conclusion of the eighteen blessings he should say יהיו לרצון before saying אלהי נצור, and before saying עושה שלום he should bow and walk three steps backwards after the manner of a servant who takes leave of his master, he should neither make big strides nor take more than three steps, taking the first step with the left foot, the second with the right, after the steps are taken, while he is still bowing, he should turn to the left and say עושה הוא יעשה then turning to the right he should say ועל כל ישראל ואמרו אמן, after which he should stand erect and say יהיו לרצון and should thus remain standing with his feet close together in the place where his steps ended until the Reader reaches קדושה (then return to his place). One who prays privately should also stand in that position *the length of time* it would take before a Reader reaches קדושה. If there is no room for him to remain standing in that position, or when

דיני שמונה עשרה

נ"כ כשיעור זה, ואם אין לו מקום לעמוד, או כשאומרים פיומים, יהזור למקומו בתחלת חזרת הש"ץ

ט בתפלת ש"ע לא ירמוז בעיניו, ולא יקרוץ בשפתיו, ולא ירא ח באצבעותיו, ולא יפסיק אפילו לא"י ש"ר או ברכו או קדושה, אלא ישתוק ויכוין למה שאומרים הש"ץ והציבור, ולאחר שאמר יהיו לרצון קודם אלהי נצור, מותר להפסיק לענות כל דבר שבקדושה או אמן

י אסור לישוב תוך ד' אמות של המתפלל ש"ע בין מלפניו, בין מלאחריו ובין מן הצדדים, ואם היושב עוסק בתורה, מותר מלאחריו או מן הצדדים ואם היושב הוא אדם חלוש אין למחות בידו ואסור לעבור בתוך ד"א של המתפלל ש"ע, אבל מן הצדדין או לאחוריו, מותר.

יא שכור אם אינו יכול לדבר לפני אדם גדול ונכבד, אסור לו להתפלל, אם עבר והתפלל, תפלתו תועבה, וכשיסיר יינו מעליו יחזור והתפלל

are said (before קדושה) he should return to his place as soon as the Reader begins the repetition of the עשרה שמונה פיוטים.

9 — While saying the שמונה עשרה he should not wink his eyes nor pucker up his lips, nor point with his fingers, and he should not interrupt himself even to respond רבה רבה or ברכו or קדושה, but should silently listen when the foregoing is said by the Reader and Congregation, but after saying יהיו לרצון before אלהי נצור he is permitted to interrupt himself in order to make any of the sacred responses also to respond אמן

10 — It is forbidden for any one to sit within four yards of the one saying שמונה עשרה whether it be in the front, behind, or on any side of him, however one who is occupied in studying the Law may remain seated, but only behind or at the side of the worshiper, and a feeble man should not be prevented from sitting near the one saying עשרה שמונה. It is likewise forbidden to pass within four yards in front of the one saying עשרה שמונה, one may however pass by his side or behind him.

11.—One who is so intoxicated that he would be unable to speak with the proper deference due to a great and respected personage, is forbidden to say the שמונה עשרה, and if he trans-

דיני משיב הרוח, וטל ומטר, ויעלה ויבא, ועננו.

א. קודם מוסף של שמיני עצרת מכריז השמש משיב הרוח ומוריד הגשם, ואז מתחילין הציבור לאמר בש"ע משיב הרוח ומוריד הגשם, ואם לא הכריז, א"א בתפלה בלחש. ומי שמתפלל ביחיד, ימתן עד שעה שבודאי התפללו הציבור מוסף, ויאמר משיב הרוח ואומרים מש"הר כל החורף עד חזרת הש"ץ של מוסף יום ראשון של פסח, והמתפלל מוסף ביום ראשון של פסח ביחיד, יקדים תפלתו לתפלת הציבור, ואם איחר, לא יאמר מש"הר בתפלתו ובמקומות שאומרים מש"הר ומוריד הטל בקיץ, יכריז השמש קודם מוסף של יום ראשון של פסח כמו שעושין במוסף שם"ע למ"הר ומ"הג

gressed and did say it, his תפלה is counted an abomination, and he is obliged to repeat the שמונה עשרה on becoming sober

LAWS CONCERNING משיב הרוח AND טל ומטר,
יעלה ויבא AND עננו.

1.—On the eighth day of Solemn Assembly (שמיני עצרת) before the מוסף prayers are said, the saying of הגשם ומוריד הרוח is announced by the שמש (beadle) whereupon the Congregation inaugurate the saying of משיב הרוח ומוריד הגשם in the שמונה עשרה but if the announcement was not made משיב הרוח is not said in the silent תפלה. He who prays privately (on that day) should take care to say the מוסף prayers at a time when he may be reasonably sure that the Congregation had already said them, so that he may then say משיב הרוח. משיב הרוח is to be said (in the שמונה עשרה) in the entire winter season and is to be discontinued from the time that the Reader repeats the מוסף prayers on the first day of Passover. He who prays privately on the first day of Passover should make his מוסף prayer precede that of the Congregation, (so that he may yet be able to say משיב הרוח) but if he delays saying his מוסף prayers until after the Congregation had said theirs, he must not say משיב הרוח in his תפלה.

Where it is customary to say משיב הרוח ומוריד הטל in the summer season, it should be announced by the beadle before the מוסף prayers of the first day of Passover, are said, the same as is done for משיב הרוח ומוריד הגשם in the מוסף prayers of שמיני עצרת.

דיני משיב הרוח

ב אם טעה בחורף ולא אמר משיב הרוח ומוריד הגשם, או אם טעה בקיץ ואמר משיב הרוח ומוריד הגשם, אם נזכר קודם שסיים ברכת מחיה המתים, או בחורף יתחיל משיב הרוח ומוריד הגשם, מכלכל חיים וכו', ובקיץ יתחיל אתה גבור כו', מכלכל חיים וכו', ואם לא נזכר עד שסיים הברכה, יתחיל מראש ש"ע ואם טעה במעריב יום ראשון של פסח, או בשחרית, או במוסף, ולא אמר משה"הר ומו"הנ, או אם טעה במעריב או שחרית של שמו"ע ואמר משה"הר ומו"הנ, א"צ לחזור לראש

ג בתפלת ערבית של יום ששים לאחר הקופת תשרי, מתחילין לאמר ותן טל ומטר, ואומרים עד חג הפסח, ואם טעה ולא אמר טל ומטר, ונזכר קודם שסיים הברכה מברך השנים, מתחיל ותן טל ומטר לברכה על פני הארמה כו', ואם לא נזכר עד לאחר שסיים מברך השנים, יתפלל להלן ויאמר בברכת שומע תפלה ותן טל ומטר לברכה, כי אתה שומע כו', ואם לא נזכר עד לאחר

2—If one had omitted to say משיב הרוח ומוריד הגשם in the during the winter or, by error did say it during the summer, if he became aware of his error previous to concluding the blessing מחיה המתים he should in the winter say משיב הרוח then מכלכל חיים etc and in the summer he should turn again to and אתה גבור etc however if he did not become aware of his error until after he had finished the blessing (מחיה המתים) he must repeat the שמונה עשרה from the beginning. If he erred in the שמונה עשרה of the Evening, morning, or additional prayers of the first day of Passover, and did not say משיב הרוח or if he, by error, did say משיב הרוח in the Evening or Morning prayers of שמיני עצרת he need not say the שמונה עשרה over again

3.—In the שמונה עשרה of the Evening prayers of the sixtieth day after תקופת תשרי (on or about the 4th of December) טל ומטר is begun to be said and continued until after the first day of Passover If, by error, one had omitted to say טל ומטר and became aware of it before he had concluded the blessing מברך השנים he should begin לברכה על פני הארמה etc, but if he only became aware of it on concluding השנים he should continue his prayers and when he reaches the blessing שומע תפלה he should say טל ומטר previous to saying כי אתה שומע etc., but if he did not become aware of his omission until after

דיני משיב הרוח

שסיים הברכה שומע תפלה, חוזר ומתחיל ברך עלינו, ואם לא נזכר עד אחר ש"ע וגם הפסוק יהי לרצון, חוזר לראש התפלה ואם טעה בקיץ ואמר ט"ומ, חוזר ומתחיל ברך עלינו, ואם לא נזכר עד לאחר שאמר הכסוק יהיו לרצון, חוזר לראש התפלה

ד. שלשים יום אחר שמיני עצרת, וכן שלשים יום אחר התחלת ותן טל ומטר, וכן שלשים יום אחר יום ראשון של פסח, אם נסתפק לו אם אמר משיב הרוח ומוריד הגשם או ותן טל ומטר, או אם לא אמר, חזקה מה שהוא למוד הוא אומר, ועד שלשים יום אחר שמיני עצרת, או אחר התחלת ותן טל ומטר עדיין לא הורגל לאמר, לכן חוזר תפלתו ושלשים יום אחר יום ראשון של פסח נ"ב עדיין הוא רגיל לאמר משי"הר ומו"הג, גם ותן ט"ומ, לכן יחזור תפלתו. אכן במקומות שאומרים בקיץ משיב הרוח ומוריד הטל, לא יהזור אם נסתפק לו על משי"הר ומו"הג אם אמר באלו השלשים יום אחר שמיני עצרת, כי אם

he concluded the blessing שומע תפלה he should turn to עלינו he should and from there say the שמונה עשרה over again, but if he did not become aware of his error until after he had finished the entire שמונה עשרה also the verse יהי לרצון he must say the entire שמונה עשרה over again

If in the summer season he, by error, said טל ומטר he must repeat the שמונה עשרה beginning from עלינו ברך but if he did not become aware of his error until after he had said the verse יהיו לרצון he must repeat the שמונה עשרה from the beginning.

4 — When one is in doubt whether he did or did not say שמיני עצרת טל ומטר or משיב הרוח if that occurred thirty days after טל ומטר (concerning משיב הרוח) or thirty days after טל ומטר ותן was begun to be said, or thirty days from the first day of Passover (concerning the needless saying by any one of both טל ומטר and משיב הרוח) it is taken for granted that a person says what he has been wont to say (and for that reason he need not repeat טל ומטר or משיב הרוח if in doubt about having said שמונה עשרה) but before the thirty days have elapsed he is not yet wont to say it, therefore must repeat the שמונה עשרה, but he must repeat the שמונה עשרה if he thinks he said משיב הרוח or טל ומטר thirty days after Passover unless he is in a place where it is customary to say משיב הרוח ומוריד הטל in the summer season when he need

דיני משיב הרוח

לא אמר מש"הר ומוריד הגשם ואמר כדרכו בקיץ משיב הרוח ומוריד המל, נ"כ יצא

ה ישבת יעלה ויבא בר"ח בשחרית או במנחה, וכח"ה בשחרית או במנחה או בערבית, אם נזכר קודם ברכת המחזיר שכינתו לציון, חזר ואומר יעלה ויבא כו', ותחזינה כו', ואם נזכר אחר שסיים ברכת המחזיר שכינתו לציון, וה"ה אם נזכר אח"כ קודם שאמר יהיו לרצון, חזר ומתחיל רצה, ואם לא נזכר עד אחר יהיו לרצון, חזר לראש התפלה ובר"ח בערבית, בין שר"ח יום א' ובין כשהוא שני ימים, כיון שאמר ברוך אתה ה' והזכיר השם, אף שלא סיים המחזיר שכינתו לציון, שוב אינו חזר ובכל מקום שהוא חזר ומתפלל, צריך להתמקן כדי הלוך ר' אמות

ו. ש"ץ שטעה בתפלת הלחיש, אם טעה בני ברכות הראשונות ונזכר

not say the שמונה עשרה again, for the law is that if he is in doubt whether he said משיב הרוח ומוריד הגשם thirty days after עצרת but instead of that said משיב הרוח ומוריד המל he has also done his duty

5. — If one had omitted to say יעלה ויבא in the Morning or Afternoon prayers of ראש חודש, or in the Morning, Afternoon or Evening prayers of חו"ה (the Intermediate days of a holiday) if he became aware of that omission before saying the blessing למחזיר שכינתו לציון he should turn to say יעלה ויבא then say לתחזינה etc. but if he become aware of it after having concluded the blessing למחזיר שכינתו לציון or before he said יהיו לרצון he should begin from רצה and repeat the prayers, but if when he became aware of his omission, he had already concluded יהיו לרצון he should say the שמונה עשרה over again In the Evening prayers of a New-moon whether of one or two days, if he became aware of his omission after he had said ברוך אתה ר' having pronounced השם even if he did not yet conclude with the words למחזיר שכינתו לציון he is not obliged to repeat the שמונה עשרה Whenever one is obliged to repeat the שמונה עשרה, he must wait as long as it would take one to walk four yards (paces) before doing so

6. — If the Reader had made an error whilst saying the שמונה עשרה in an undertone, if the error was made in the three first blessings and the Reader became aware of it while yet time

בענין שלא יהא בחזרתו טורח הציבור, יהזור, ואם יהיה טורח הציבור, יסמוך על התפלה שיתפלל בקול רם, ואז יאמר, אחר חזרת התפלה אלהי נצור, ויפסע נ' פסיעות

ז. ביום החענית, בין ת"צ בין תענית יחיד, יאמר במנחה עננו בברכת שומע תפלה, ואם שכח ולא נזכר עד שאמר ברוך אתה ה', אינו חוזר, ואומר עננו בלא חתימה אחר אלהי נצור קודם יהיו לרצון ואם עקר רגליו, שוב אינו אומר עוד

דיני חזרת התפלה.

א לאחר שפסע הש"ץ נ' פסיעות מתפלחו בלחש, יעמוד במקומו כשיעור הלוך ד"א, ויהזור למקומו, ואומר בלחש ר' שפתי תפתח ונ', ומתחיל בקול ברוך

to rectify it without causing any inconvenience to the Congregation (by a tedious delay) he should say the שמונה עשרה over again, but if by so doing he would cause the Congregation to wait too long, he should rather depend on his repetition of the שמונה עשרה in a loud tone (to make up for his error) and in that case he must also say אלהי נצור and walk three steps backwards after his repetition of the תפלה

7—On a Fast day, whether public or private עננו should be said in the Afternoon prayers, it should be inserted in the blessing שומע תפלה. If one had forgotten to say it and did not become aware of that omission after he had said ר' אתה ר' he need not repeat the שמונה עשרה but he can say עננו (without concluding with the words "Blessed art thou, O Lord who answerest in time of trouble") after אלהי נצור before saying יהיו לרצון, however if he had already left his position he need not return to say it.

LAWS CONCERNING THE READER'S REPETITION OF THE EIGHTEEN BLESSINGS.

1—After the Reader had concluded the silent שמונה עשרה and had walked three steps backwards he should thus remain standing as long as it ought to take one to walk four yards and then return to his place and say in an undertone ר' שפתי תפתח ונ'.

דיני חזרת התפלה

אתה וכו', וכל אחד ישתוק וישמע היטב ויכוין לתפלת הש"ץ, ויענה ב"ה וב"ש ואמן כראוי, ואפילו ללמוד אסור, ומכש"ב שיחה בטלה, ומי שיוכל לעמוד, יעמוד ולכ"ה יהי תמיד תשעה אנשים שישמעו ויכוונו לתפלת הש"ץ שלא יהא ברכותיו לבטלה

ב לאחר שסיים הש"ץ ברכה אחת, לא יתחיל בשניה עד לאחר שאמרו רוב הצבור אמן, ואם התחיל ברכה שניה תיכף וסמוך לראשונה, שוב אין אומרים אמן, ועונש ביטול אמן אז הוא עליו ואין אומרים תפלת ש"ע בקול אלא א"ב יש לכ"ה ששה אנשים שהם רוב מנין שהתפללו עתה, ואם אין ששה אנשים שהתפללו עתה בלחש, אין אומרים כל הש"ע בקול, אלא אחד אומר עד האל הקדוש בקול, ואומרים קדושה, וגומר תפלתו בלחש

then beginning with אתה ברוך he should repeat the עשרה in a loud tone, whilst the entire Congregation, maintaining profound silence, should pay rapt attention, and closely follow the Reader's prayers, responding שמו וברוך הוא and אמן where appropriate. During the Reader's repetition it is forbidden for one to learn, how much more so then should idle conversation be avoided at that time! All that are able to stand during the repetition should stand, but there should always be at least nine men who are paying attention and and closely following the Reader's prayers so that they be not uttered in vain.

2.—When the Reader is done with one blessing he should not begin another before most of the Congregation had responded אמן and, if on ending one blessing he immediately began another, the Congregation cannot respond אמן, and he will bear the punishment for depriving them from responding *Amen*

The שמונה עשרה is not repeated aloud unless there are at least six men present (which constitutes the majority of a מנין) who had just said their prayers, but if there are not present six men who had just said the "silent" שמונה עשרה, the entire שמונה עשרה is not repeated aloud but one says the שמונה עשרה from the beginning to האל הקדוש aloud קדושה being also said, and the balance of the שמונה עשרה is said in an undertone.

דיני חזרת התפלה

ג. בקדושה יכוין רגליו שיהיו שתיהן ביחד, וכשאומרים קדוש קדוש קדוש וכן ברוך וימלוך, מרים גופו ועקבו למעלה, ונוהגין לישא העינים למרום, וטוב שתיינה סגורות, וכשמגיע הש"ץ למורים, משתחווים כל הקהל ואומרים מורים דרבנן כולו בהשתחוויה. ומי שמתפלל אז ש"ע, אם באמצע ברכה ישחוחה נ"כ, אבל בתחלת הברכה או בסופה לא ישחוחה, וכשמגיע הש"ץ בשחרית או במוסף לברכת שים שלום אומר א"ו"א ברכנו כו'. ואחר וישמרך, ויהונך, שלום, ענין הקהל "כן יהי רצון", ובענין צבור אומרים גם במנחה שים שלום ואומר הש"ץ א"ו"א ברכנו כו'. ואין אומרים אותו בבית האבל ולא בתשעה באב, ולאחר שנמר הש"ץ התפלה יאמר בלחש יהיו לרצון, ואין צריך לפסוע נ' פסיעות

ד. בענין צבור אם יש בבית הכנסת עשרה שמתענים ומשלימין, אומר

3 — When one says קדושה he should stand with his feet close together and on saying קדוש, קדוש, קדוש also ברוך and ימלוך he should raise himself on his toes, his eyes should be uplifted, and it is proper that they be closed. When the Reader says מורים the entire Congregation should bow and say the מורים of the Rabbins (saying it entirely while in a bowing posture) he who at that time says the שמונה עשרה if he is just saying the middle of the blessing he should also bow, but if he is just beginning or ending a blessing he should not bow.

In the שמונה עשרה of the Morning or of the Additional prayers before the Reader says the blessing שים שלום he should say אלהינו ואלהי אבותינו ברכנו and the Congregation are to respond וישמרך, ויהונך respectively after each of these words שלום. On a public fast-day when שים שלום is said also in the Afternoon prayers, the Reader should then also say אלהינו ואלהי אבותינו ברכנו כו' but it is not to be said in the house of a Mourner nor on the Ninth of Ab.

After the Reader had finished the loud repetition of the שמונה עשרה he should say לרצון in an undertone, and he need not recede three steps

4. — On a public fast day the Reader must say ענונו in both the Morning and Afternoon prayers between the blessings ואל

דיני חזרת התפלה

הש"ץ בשחרית ובמנחה עננו בין גואל לרופא, ואם שכח ולא אמרו, אם נזכר קודם שאמר השם מן הברכה רופא חולי, חוזר ואומר עננו ורפאנו, ואם לא נזכר עד לאחר שאמר השם, נומר הברכה ואומר עננו בשומע תפלה כיהי, ואם שכח גם שם, אומרו לאחר סיום התפלה בלא חתימה

ה. יחיד המתפלל ש"ע בשוה עם הש"ץ, וה"ה אם הוא מתפלל שחרית והש"ץ מוסף, או להיפך, והגיעו למחיה המתים, יענה קדושה עם הצבור, אבל כשהצבור אומרים קדושת יוצר או קדושת וכו' לציון, לא יענה עם הצבור כשהגיע למחיה המתים, לפי שאין הקדושות שוות

ו. כל מקום שהיחיד אם טעה, חוזר ומתפלל, כמו כן הש"ץ בחזרת התפלה אם טעה, חוזר ומתפלל, חוץ משחרית ר"ח וח"ה אם שכח יעלה ויבא

and providing there are ten men in the Synagogue who intend to fast the whole day, however if he forgot to say it and became aware of the omission before he pronounced the שם of the blessing חולי רופא he should turn to עננו say that and also רפאנו but if he only became aware of it after he had pronounced the שם he can conclude the blessing and may say עננו in the blessing שומע תפלה the same as a private worshiper, but if at that blessing he also omitted עננו he should say it on concluding the שמונה עשרה without ending it with the benediction.

5. — An individual who is saying the שמונה עשרה together with the Reader, when מחיה המתים is reached should respond the קדושה with the Congregation, this law also applies when the individual says the שמונה עשרה of the Morning prayers and the Reader—the Additional prayers, or vice-versa If when the individual reaches מחיה המתים the Congregation is saying the קדושה of יוצר or of לציון וכו' he need not respond with them as these קדושות are not similar to the other.

6 — Wherever a private worshiper who had erred in his prayers is obliged to say them over again there also must the Reader who had erred in the Repetition prayer, say them over again, with the exception of the Morning prayers of ראש יעלה חול המועד and חורש when if the Reader had forgotten to say יעלה and only became aware of it on concluding the שמונה עשרה he is not compelled to repeat it, as we rely on the Additional

דיני חזרת התפלה

ו א נזכר עד שהשלים תפלתו, אין מחזירין אותו, וסמכינו על תפלת המוסף, אבל אם נזכר קודם שהשלים תפלתו, חוזר לרצה

ז חיוב גדול לענות קדושה ואמן שלאחר האל הקדוש ואחר שומע תפלה, וכן הקדישים שאומר הש"ץ, וכן מודים, ולכן אם מתפלל ביחיד בבי"הכנ בשעה שהצבור מתפלל, אם אין הישעה עוברת, יזהר להמתין במקום שמתור להפסיק, שיוכל לענות קדושה ואמן ומודים עם הצבור

דיני תחנון

א לאחר הש"ע אומרים תחנון ואין לדבר שיחת חולין בין ש"ע לתחנון, ואם הוא במקום שיש שם ס"ת, יטה ראשו באמירת תחנון, בשחרית לצד ימנו ובמנחה לצד שמאלו וטוב לישב באמירת תחנון, וכשמגיע לתיבת מה נעשה, יעמוד ואחר תחנון אומר הש"ץ ח"ק, ובשני ובחמישי אומרים והוא רחום מעומד קודם תחנון, ואחר ח"ק אומרים מעומד אל ארך אפים.

prayers to make up for it. If, however, he became aware of it before he had finished the עשרה he should turn to רצה

7 —It is the bounden duty of all to respond קדושה and the אמן after הקדוש האל and after תפלה and also make the responses to the קדישים which the Reader says and מודים also. Therefore one who is in the Synagogue but prays privately during the time the Congregation is praying, he must be careful to wait in such parts of the prayers where he is allowed to interrupt himself (if by so doing he does not lose the time proper for those prayers) in order that he may respond אמן and קדושה with the Congregation

LAWS CONCERNING תחנון (SUPPLICATIONS)

1 —After עשרה idle conversation should not be indulged in but immediately thereafter תחנון should be said (ויאמר) In a room containing a ספר תורה one should incline his head during the recital of תחנון on the right hand side during the Morning prayers and on the left hand side during the Afternoon prayers, and it is proper to be seated whilst saying תחנון and when he reaches the words מה נעשה he should rise. On conclusion of תחנון the Reader says חצי קדיש On Mondays

דיני תחנון

ב. אלו ימים שאין אומרים בהם תחנון: כל חודש ניסן, ראש חודש, ל"ג בעומר, מ"ח סיון עד אחר א"ח שבועות, ט' באב, ט"ו באב, ד' ימים שבין יו"הכפ לטובות, א"ח טובות, חנוכה, ט"ו בשבט, פורים קטן ב' ימים, פורים גדול ב' ימים בכל אלו א"ח תחנון גם במנחה שלפניהם, וע"ר"ה וע"י"כ אף על פי שאין אומרים בהם, אבל במנחה שלפניהם אומרים, וע"ר"ה בסליחות אומרים תחנון, אבל לא בתפלה

ג. אין אומרים תחנון בבי"הכנ שיש שם מילה באותו יום, או שהבעל ברית, או המוהל, או הסנדק מתפללים שם, אף שהמילה אינו שם ואם מתפללין מנחה בבית המילה קודם הסעודה, או באמצע הסעודה, לא יאמרו תחנון, אבל אם מתפללין אחר בר"המו, אומרים הקהל, אבל לא הבעל ברית

and Thursdays he must stand and say רחום והוא רחום then תחנון then the Reader says חצי קדיש after which אפים is said standing

2.—The תחנון prayers are omitted in the following days — during the whole month of Nisan, on ראש חודש, on ל"ג בעומר, from ל"ג בעומר until after שבועות אסרו, on the ninth and fifteenth of Ab, the four days between the Day of Atonement and Tabernacles, On Chanuka, on the 15th day of שבט, on the two days of Purim Katan also of Purim Gadol, nor is תחנון said in the Afternoon services preceding those days, but on New Year's eve also on the Eve of the Day of Atonement although תחנון is not said on these days yet is it said in the Afternoon prayers which precede them On New Year's Eve תחנון is said in the סליחות but not in the תפלה .

3.—תחנון is not said in a Synagogue when a Circumcision is to take place on that day or when the ברית בעל (father of the child to be circumcised or the Mohel or the Sandek are praying, even if the circumcision does not take place there. If the Afternoon prayers are said in the house where a circumcision is to be performed תחנון is not to be said if the prayers are offered before or in the middle of the Feast, but if the prayers are said after the ברכת המזון (Grace after meals) all present should say תחנון with the exception of the בעל ברית, the מוהל and the סנדק

דיני תחנון

והמוהל והכנדק וכן אין אומרים תחנון בבי"הכנ שיש שם חתן, אם הוא בחור או היא בתולה, אין אומרים תחנון כל שבעת הימים, ואם המה אלמן ואלמנה, או גרוש וגרושה, אין אומרים תחנון כל שלשת הימים, ובמנחה שהוא סמוך לחופה, נ"כ א"א תחנון וכן אם מתפללין בבית האבל, או בבית שמת שם מת, אף על פי שאין שם אבל, לא יאמרו תחנון כל שבעת ימי אבלות, ואם האבל מתפלל בבי"הכנ, הציבור אומרים תחנון והאבל לא יאמר.

דיני קריאת התורה.

א. המוציא את הס"ת מן ארון הקודש, יחזיקנה בימינו, וכשנושא אותה אל מקום הקריאה, ילך מצד צפון שהוא לימינו, וכן בחזירתו אותה אל ארו"הק, ילך לימינו מצד דרום, ומצוה על כל אדם שהס"ת עוברת לפניו, שילוח אותה עד מקום הנחתה

ב. העולה לתורה יתעטף בטלית ויעלה בדרך קצרה לו, ויורד בדרך

nor should תחנון be said in a Synagogue where a חתן is present, if these be the first espousals of the bride and groom תחנון should not be said the entire seven days of their nuptials, but if they be widow and widower or been divorced, תחנון is said only in the first three days. In the Afternoon prayers preceding the Wedding Ceremony תחנון should not be said In the house of a Mourner or where a death had ocured even if there be no mourner, תחנון should not be said during the seven days of mourning, and if the mourner prays in the Synagogue, the Congregation should say תחנון and the mourner should not say it

LAWS CONCERNING THE READING
OF THE LAW

1. — One who takes the ספר תורה from the Holy Ark should carry it in his right hand, and when he is carrying it to the place where it will be read he should walk in a northerly direction i e at his right hand side and when returning it to the Holy Ark he should walk in a southerly direction, also at his right hand side. Those past whom the ספר תורה is carried are enjoined to accompany it to the place where it is deposited.

2. — He who "goes up to the Law" should wrap a Talith

דיני קריאת התורה

ארוכה לו, ואם שניהם שוים, עולה בימין ויורד בשמאל, ונוהגין להמתין עד אחר קריאת השני, ויורד בין גברא לגברא

ג כשעולה לתורה פותח הספר ורואה באיזה מקום יתחיל קריאתו ואחז בשני העמודים וסוגר עיניו ואומר בקול ברכו את ה' המבורך, והעם עונים ברוך ה' המבורך לעולם ועד, ואם לא שמעו מן המברך רק מן העונים, לא יענו ברוך ה' המבורך לעולם ועד רק אמן. ולאחר שענו הצבור ב"ה ה"ל"ה, חוזר המברך ואומר ג"כ ב"ה ה"ל"ה, ואומר הברכה אשר בחר בנו וכו', ועונים הקהל אמן, ואז מסלק את ידו השמאלית מן עמוד הס"ת, והקורא אחזו וממתין עד שיכלה אמן מפי הצבור, ואז יתחיל לקרוא, והעולה יקרא עמו בלחש, והקהל ישתקו וישמעו מפי הקורא, וכשסיים קריאתו, יחזיק העולה בשני ידיו בשני עמודי הספר ויגללו ומברך אשר נתן וכו'. והעולה גם הסורא יעמרו, ואפילו לסמוך על שום דבר אסור להם, אבל הצבור יעמרו רק בעת ברכו שאומר העולה ובעת ענייתו,

about him and take the shortest way for going up (to the *Bimah*) and the longest way for going down (from the *Bimah*) if the distance is equal both ways, he should ascend at his right hand side and descend at his left hand side, however he should not descend until after a section of the Law had been read for the person following

3.—He who "goes up to the Law" should open the ספר תורה and look at the lines which begin the section about to be read, then taking hold of the two "pillars" of the Law, and closing his eyes, he should say in a loud voice, ברכו את ה' המבורך, the Congregation responding, ברוך ה' המבורך לעולם ועד, (one who did not hear the blessing from the person "called up" but did hear the response of the Congregation should not say with them but simply respond ועד) After the Congregation had responded ועד ברוך ה' המבורך לעולם ועד the person "called up" says also ברוך ה' המבורך לעולם ועד and then the blessing אשר בחר בנו to which the Congregation respond אמן he then removes the left hand from the 'pillar' of the Law which is taken hold of by the Reader who waits until after the Congregation had responded אמן and then begins the Reading of the Law in which the person 'called up' must also join, but in an

דיני קריאת התורה

אבל אח"כ מותר להם לישב, והמחמיר יעמוד גם בעת ק"הת, אבל בין נברא
לנברא אין להחמיר ולדבר, אסור אף ברברי תורה כל זמן ק"הת אפילו בין
נברא לנברא, ולצאת מן הב"ה הכנ בשעת ק"הת אסור, רק בין נברא לנברא מותר
לצורך גדול.

ד כשיש כהן בב"ה הכנ אפילו הוא ע"ה, אם הוא אדם כשר, הוא קורם
אפילו לת"ח, וקורין אותו תחלה, ואפילו אם רוצה למחול לא מהני ואחר הכהן
קורין לוי. ואם אין שם לוי, קורין הכהן שעלה, במקום לוי, ואם אין כהן בבית
הכנסת, קורין לוי או ישראל במקומו, ואומרים אין כאן כהן, לוי או ישראל
במקום כהן ואם לא הי' בב"ה הכנ כהן, או שהיה ולא ידעו ממנו, וקראו ללוי או

undertone the Congregation listening in silence to every word
the Reader utters. On conclusion of the reading the person
"called up" should with both hands take hold of the two pillars
of the Law and roll them together and then say the bles-ing
and he as well as the Reader should stand, and they
are forbidden to even lean on anything, but the Congregation
need only stand when the person called up says ברכו and after
they had made the response, they are permitted to be seated,
but there are some who scrupulously remain standing while the
Law is being read, these may be seated "between the calling of
persons" (1 e after one section had been read and another per-
son was called up) but it is forbidden to carry on any conversa-
tion not alone during the reading of the Law but even "between
the calling of persons". It is also forbidden to leave the Syna-
gogue whilst the Law is being read, but "between the calling of
persons" it is permitted to leave if very necessary.

4 If there be a כהן in the Synagogue even if he be unlettered
in the Law, providing he be a person of respectability he should
take the precedence of even one proficient in the law (but not a כהן)
and be the first one called up to the Law and even if he desires
to abrogate this honor it is of no avail. After the כהן the לוי is
called up, but if a לוי is not present the כהן is called up again
in place of the לוי and if there be no כהן in the Synagogue a ירי
or a ישראל is called up instead, (the one calling up) saying אין
כאן כהן, לוי או ישראל במקום כהן, but if the כהן was temporarily

דיני קריאת התורה

לישראל במקומו, וכשהתחיל לברך בא הכהן, או נזכרו ממנו, אם עדיין לא זכיר את השם מן ברכת אשר בחר בנו, יפסיק ויעלה הכהן ויתחיל מן ברכו, והלוי ימתין שם ויעלה אחריו, ואם הי' ישראל, ימתין עד שיקראו הכהן והלוי ויעלה לשלישי וכן הדין בלוי, אם לא היה בבי"הכנ או לא ידעו ממנו, וקרא' להכהן במקום לוי, אם בא הלוי או נזכרו ממנו קודם שהזכיר הכהן את השם של אשר בחר בנו, יפסיק הכהן ויעלה הלוי ולעולם אין קורין לכהן אחר לוי, או לכהן ולוי אחר ישראל, רק לאחרון או למפטיר בשבת ויו"ט, יוכל לעלות כהן או לו.

ה אם הכהן או הלוי עוסק בתפלה, אם הוא עומד בפסוקי חזרה, אם יש שם כהן או לוי אחר, יקראו להאחר, ואם אין שם אחר, יקראו אותו ויעלה

absent or was present and they were not aware of his presence, and meanwhile they called up a לוי or an ישראל in his stead, and as the latter began the blessing the כהן returned, or they became aware of his presence, if he (the לוי or ישראל) had not yet pronounced the שם of the blessing אשר בחר בנו he should leave off saying it, and the כהן should go up and say the blessing beginning with ברכו and the לוי should stand there and wait until after the section of the כהן is read and then go up to the Law, but if the substitute is an ישראל he should wait until after the portions of the כהן and the לוי had been read and should "go up" to שלישי (the third portion), this law also applies to a לוי who was temporarily absent from the Synagogue or of whose presence none were aware — If a כהן was called up as a substitute for the לוי, and as the former began to say the blessing and had not as yet pronounced the שם of אשר בחר בנו, the latter appeared or they became aware of his presence, the כהן should leave off saying any further and the לוי should go up. A כהן should never be "called up" after a לוי nor should a כהן or a לוי even be 'called up" after an ישראל with the following exceptions — both the כהן and the לוי may "go up" to אחרון (the last portion) and מפטיר (the portion preceding the reading of the prophets) on a Sabbath or Holiday

5 —If the כהן or the לוי is occupied in his prayers, if he is saying "Verses of song" he should not be "called up" if another

דיני קריאת התורה

ויברך, אבל לא יקרא עם הקורא, רק ישמע הקריאה ויברך, ואם הוא עומד בק"ש וברכותיה, אפילו אין שם אחר, אין קורין אותו לכתחלה, ואין צריכין להמתין עליו, רק קורין לוי או ישראל במקום כהן, או הכהן שעלה, במקום לוי. ובדיעבד אם קראוהו, יעלה ויברך לפניו ולאחריה, אבל לא יקרא עם הקורא. ואם הוא עומד בתפלה, היינו מברכת גאל ישראל עד אחר יהיו לרצון, אפילו אם קראוהו, לא יעלה ובאלו האופנים שהכחן בכי"הכנ, וקורין ללוי או לישראל במקומו, אין אומרים אין כאן כהן, רק אומרים לוי או ישראל במקום כהן ו אם קראו לכהן או ללוי, ואינו שם בכי"הכנ, לא יקראו לאחד בשמו, אלא יאמרו להאחר עלה אתה, אבל בנו יכולין לקרוא בשמו ואם קראו להכהן או להלוי, והוא אינו יכול להפסיק בתפלתו, מותר לקרוא לאחר בשמו ואם

in the Synagogue, he should be "called up" and he should go up and say the blessing, but he should not join the Reader in the Law, he should merely listen to the reading and say the blessing, but if he be engaged in reading the שמע and its blessings, he should not be "called up" even if there be no other, and the Congregation is not obliged to wait until he concludes his prayers but they may "call up" לוי or ישראל in the place of the כהן, or the כהן who "went up" in place of the לוי. If, however, a כהן or לוי while occupied in reading שמע had been "called up" he should "go up" and say the blessings before and after the reading, but he should not join in the reading but if he be standing and saying the תפלה, e from the blessing גאל ישראל until after יהיו לרצון he should not "go up" even if he was "called up" In such cases where the כהן is in the Synagogue, and it is yet necessary to "call up" a לוי or an ישראל in his place, it should not be said (כהן not being present) it should merely be said (כהן or an ישראל in the place of a לוי or an ישראל במקום כהן).

6.—If after an absent כהן or לוי was inadvertently "called up" it was required to call some one else instead, that other person should not be "called up" by his name, he should simply be requested to "go up", but if they "call up" the son of the absent one, they may call him by his name, but if they called a כהן or לוי who were engaged in prayer, at a part where no interrup-

דיני קריאת התורה

קראו לישראל ואינו שם בבי"הכנ, או אפילו כהן או לוי אם קראו אותם לאחר
 או למפטיר בשבת ויו"ט ואינם שם בבי"הכנ, יכולין לקרוא לאחר בשם
 ז. אין קוראין שני אחים בין מן האב ובין מן האם, וכן האב עם בנו או
 בן בנו זא"ו, ואפילו האחד אחרון והשני מפטיר ודוקא בשבת שאין מציאין
 ס"ת אחרת למפטיר, אבל אם מציאין ס"ת אחרת למפטיר, מוחר, ואם המפטיר
 אינו בר מצוה מותר בכל ענין, ובדיעבד אם קראו זא"ו שני אחים מן האב, או
 האב עם בנו, לא יעלה, ואם עלה, לא ירד, אבל אם קראו שני אחים מן האם,
 או האב עם בן בנו, אפילו עדיין לא עלה, יעלה, ובמקום הצורך יש להתיר
 לכתחלה בשני אחים מן האם, או האב עם בן בנו.
 ח. כהעניח צבור אין קוראין לעלות לחורה אלא המתענה, ואם הכהן אין
 בדעתו להשלים כל היום הענייתו, ואן שם כהן אחר, יצא מבי"הכנ, ואם לא יצא

tion is permitted, it is allowed to call the substitute by his name.
 If an ישראל was "called up" or even if a כהן or לוי were called up
 to אחרון or מפטיר on a Sabbath or Holiday, and it was discovered
 that they were absent, the one who is "called up" instead may
 be "called up" by his name

7. — Two brothers (even of half-blood, whether from one
 father, or from one mother) also a father and his son or grand-
 son should not be "called up" in succession, even if one be called
 to אחרון and the other to מפטיר however this is permitted when
 an additional ספר חורה is taken out for the reading of מפטיר, it
 is also permitted in any case to call up for מפטיר one who is not
 yet בר מצוה .

If two brothers from one father or a father and son were
 inadvertently called up in succession, the last should not "go
 up", but if he did go up he need not go down, but if those
 called were two brothers from one mother, or a grand father
 and grandson, the last may "go up" without hesitation, where
 the occasion requires it is even allowed to originally call up two
 brothers from one mother, or a grand-father and a grand-son in
 succession.

8 — On a public fast day only those who fast are to be
 called up to the Law, therefore if the כהן who is present has no

דיני קריאת התורה

וקראוהו. אם הוא בב' או בה' בשחרית, יעלה, ואם הוא בשאר הימים, או אפי' בב' וה' במנחה, לא יעלה

ט. כל העולה לתורה צריך לקרות לא פחות מנ' פסוקים, ויכוין להתחיל תמיד בדבר טוב לישראל, ויסיים בדבר טוב לישראל ולא יסיים במי שעשה מעשה רע, ולא יתחיל ולא יסיים שני פסוקים סמוך כפתוחה או סתומה, בין מלפניה ובין מלאחריה, ואם הפ' באמצע פסוק, מותר להתחיל ולסיים סמוך לה, ופ' שאין בה אלא שני פסוקים, מותר להפסיק שם, ובדיעבד אם פסק הראשון ב' פסוקים סמוך לפרשה וברך, או א"צ השני להתחיל רק ממקום שהפסיק הראשון, ויקרא אלו הב' פסוקים ועוד לכל הפחות שלשה פסוקים בפרשה ב'.

intention of "completing the fast" (fasting until night fall) and there be no other כהן present the former should leave the Synagogue, — however if he remained and was called up, if that occurred during the Morning service of a Monday or a Thursday, he should "go up" but if that occurred on other days, or during the Afternoon service of Mondays or Thursdays he should not go up when called

9. — No less than three verses should be read to each one who goes up to the Law, these should both begin and end with a subject favorable to Israel, and the reading should not be ended at a place where the name of one who did evil is mentioned. The reading should be neither begun nor terminated two verses adjoining the beginning or ending of a paragraph, it matters not whether the paragraph be פתוחה *open* (a proper space being left open in the ספר תורה between one paragraph and the other) or סתומה *closed* (where there is no open space between two paragraphs), it is permitted to begin or end the reading adjoining a paragraph which ends in the middle of a verse, it is also permitted to terminate the reading adjoining a paragraph consisting of only two verses. If the reading was inadvertently left off at two verses adjoining a paragraph and the one called up had said the blessing, the one who follows need only begin from the place where the former left off, when the two concluding

דיני קריאת התורה

וזאת התורה, ונגלל את הס"ת, שיהיה התפר באמצע העמודים ובשני ובחמישי אומר הש"ץ יהי רצון כו' והצבור שומעין ועונין אמן, וכשאין אומרים תחנון, א"א נ"ב יהי רצון כו'.

יד עשרה שמתפללין ואין להם ס"ת, אין מביאין להם ס"ת לצורך הקריאה, ואפילו הם בבית האסורין, ואפילו בר"ה וי"ב, אך אם מבינין יום או יומים מקודם ארון או תיבה ועושין מקום קבוע לס"ת, מותר. ולצורך אדם חשוב וחולה, מותר להביא לצורך הקריאה, ואם הוא אדם חשוב ולא חולה, או חולה ואינו אדם חשוב, מותר רק לפ' זכור ופ' פרה. ובמקום שאין ס"ת, קורא אחד מתוך חומש בקול רם, והצבור ישמעו, שלא תשחכה תורת קריאה.

טו. אם נמצא טעות ופסול בספר תורה, בעת הקריאה, ישאלו לחכם

called up to roll together the ספר תורה, rolls it in such a manner that its seam should come between the two "pillars". On a Monday or a Thursday the Reader then says יהי רצון the Congregation listening and responding אמן, but when תחנון is not said, יהי רצון should not be said.

14. — Ten who pray together and have no ספר תורה, one should not be brought to them to read from, even if they be in confinement or even on New years-day, or on the day of Atonement, excepting when a day or two previously, preparations had been made by providing an ark or desk for the ספר תורה as its regular place.

It is permitted to bring the ספר תורה to the house of a prominent man who is sick when necessary to read therefrom. In the case of a prominent man who is not sick, or of a sick man who is not prominent, the ספר תורה is permitted to be brought to them only when פרשת זכור or פרשת פרה is to be read. Where the Congregation is without a ספר תורה one of them should read out of a חומש in a loud tone and the Congregation should listen in order that the law of reading the Torah should not be forgotten.

15 — If an error or פסול (something which causes it to become invalid) was discovered in the ספר תורה, during the reading the wise should be consulted.

דיני אשרי ובא לציון עד גמר התפלה.

א. אומרים אשרי, ויכוין בפסוק פותח את ידך, ואח"כ אומרים למנצח. ואלו ימים שא"א אותו: ר"ה, חנוכה, פורים קטן ב' ימים, פורים גדול ב' ימים, ערב פסח, חשעה באב, ערב יו"הכפ, ובבית האבל וכיום שא"א למנצח, א"א אל ארך אפים, ואומרים קדושה ובא לציון עם התרטום, ויכוין בה, והתרטום יאמר בלחש, ויהדר לאמר קדושה זו בצבור ולכן אם בא לכו"הכנ בשעה שהצבור אומרים אותה, יאמר עמהם. וה"ה אם עומד באשרי והצבור הניעו לקדושה זאת, ידלג ויאמר קדושה, וישלים אח"כ מה שדלג ואין לצאת מכו"הכנ קודם קדושה זאת. ואחר וב"לצ"ג אומר הש"ץ קדיש תתקבל

ב. אומרים עלינו, ויש לכוין בו כי יהושע תיקנו, ואח"כ אומרים קדיש

LAWS OF אשרי AND UNTIL THE CONCLUSION OF THE PRAYERS

1.—The next prayer to be said is אשרי; when saying the verse "Thou openest thine hand", he should ponder well on the signification of these words, after which he should say למנצח, this however is omitted on the following days — On a New-moon, on a Hanuka, on both days of Purim Katan, on Purim Godol, on the Eve of Passover, on the Ninth of Ab, on the Eve of Atonement day, nor is it said in the house of a Mourner.

On that day that למנצח is not said אפים אל is also omitted, the קדושה of ובא לציון should be said with the *Targum* paraphrase his attention should be fixed on it as he says the קדושה but the *Targum* paraphrase should be said in an undertone, one should be particular to say this קדושה with the Congregation, therefore if one came to the Synagogue as the Congregation was saying it, he should say it with them, this law also applies to one who was saying אשרי and in the meantime the Congregation reached this קדושה when he should omit all that intervenes, and say the קדושה with them, after which he can complete that which he left out. It is improper to leave the Synagogue before this קדושה is said On conclusion of ובא לציון the Reader must say קדיש תתקבל

2. — Then עלינו is said with careful attention to each word,

דיני אשרי ובא לציון

יתום ומזמור של יום, וכשיצא מהבי"הכנ, אומר הפסוק ה' נחני כו', ומשתחוה מול ארון הקודש ויצא, ואל יהפוך אחוריו אל הקודש, אלא יצדד וכשיצא מבית הכנסת, אסור לרוץ, או לפסוע פסיעה גסה, אבל אם הולך מבי"הכנ לבי"המדר, מצווה לרוץ.

דיני קדיש יתום.

א ידוע במדרשים שעל ידי שהבן אומר דבר שבקדושה ברבים, מזה בזה את אביו או אמו ולכן נוהגין לאמר קדיש ולהתפלל לפני התיבה, וגם להדר לעלות למפטיר כל י"א חדשים מיום שנקברו אביו או אמו, דהיינו אם נקברו אביו או אמו ביום י"ד לחדש אלול, יאמר קדיש ויתפלל לפני התיבה גם ביום ט' מנחם אב, ובלילה יפסיק ובשנה מעוברת, יפסיק בליל י"ד לחודש תמו,

as the saying of it was instituted by Joshua, after that קדיש is said by a Mourner, which is in turn followed by the psalm for the day

On leaving the Synagogue one should say the verse נחני etc and should bow towards the Holy Ark, he should not when going out turn his back to the Holy Ark, but should walk sideways When going out from the Synagogue on the way to his house, he is forbidden to run or even to take long strides, but if he goes from the Synagogue to the בית המדרש he obeys a Commandment by running towards it.

LAWS OF קדיש יתום (THE ORPHAN'S KADDISH)

1—The Medrash teaches us that when the son discourses on sacred matters in public he thereby causes his father or mother to become meritorious (of reward in the Eternal Life), it is therefore the custom for a son, during the first eleven months of the demise of either his father or mother, to say קדיש also to officiate as Reader, and to seek to be called up for *Maftir*. This period begins from the day of burial, i e if his father or mother was interred on the tenth of אלול (August 16), he should say *Kadish* and pray "before the desk" until the ninth (that day included) of מנחם אב (July 15) it being discontinued from that night On Jewish leap year it should be discontinued from the night of the tenth of תמו (June 17) It is incumbent upon

יש לו לאדם לצוות לבניו שילכו בדרכי התורה, וביחוד יזהירום להחזיק באיזה מצוה, לנהוג בה בזהירות חריוות, לזכות בזה הוריו, והוא תקנה טובה, אולי לא יוכלו להתפלל בתמידות לפני הצבור, או באמירת קדיש ועב"פ יזהרו בתפלת ערבית, וביחוד במוצש"ק, כי אז הוא העת שיוכל הבן להציל אביו או אמו מתגבורת הדינים. ומ"מ לא יתפלל, רק אם יהיה מרוצה לקהל, ומי שיודע להתפלל ומרוצה לקהל, יתפלל ויניח הקדיש שיאמר הקטן ומי שמתה אמו, ואביו חי, יאמר קדיש יתום לזכות אמו, ואביו אינו יכול למחות אבל מי שאביו ואמו חיים, לא יאמר קדיש יתום על שאר קרובים, אבל להתפלל לפני התיבה ולאמר הקדישים השייכים להש"ק, מותר.

ב בן שבעה נרול, שהולך בשבת לבי"הכנ, אפילו עושה מנן בביתו, מ"מ יש לו כל הקדישים, ודוחה לבן שלשים וליאהרצייט מכל הקדישים, וכן

a father to command his sons to go according to the teaching of the *Torah*, especially endeavoring to inculcate in them a desire to accustom themselves to the observance, with great care and diligence, of some particular commandment, whereby they may cause their parents to become meritorious. This is important, being the redeeming feature in case it is impossible for the sons at all times to officiate as Reader for the Congregation or to say *Kaddish*. A son should, at any rate, be careful to take part in the Evening service, especially on the termination of the Holy Sabbath, this being a most propitious time for the son (by his merit) to save his father or mother from rigorous judgements, nevertheless one should only act as Reader with the Congregation's consent, thus, if he knows how to pray, the Congregation consenting he should pray (in public) leaving the קדיש for children to say. One whose mother died, although his father still lives, should say קדיש יתום to make his mother meritorious, his father having no right to prevent him doing so, but he whose father and mother are alive should not say קדיש יתום for other relations, but he is permitted to pray "before the desk" and to say every *Kaddish* appropriated for the Reader.

2. — A male adult who had gone to the Synagogue on the Sabbath of the שבועה (his seven days of mourning) is entitled to say every *Kaddish*, (even if during the week days he has a מנן

דיני קדיש יתום

שבעה קמן, שהולך כל שבעה לביהכנז, יש לו גיב כל הקדישים תמידין, אפילו נזר בן שלשים, רק לרא"צ יש לו קדיש אחד, ואם יש הרבה רא"צ נגזר כל הקדישים, נדחה הזבן ד' קמן לנמרי. ולענין קדיש תוך שבעה, אין חילוק בין אורח לתושב. ולענין קדיש לא אמרינן מקצת חיים ככולו, ואף ביום השביעי למנחה, יש לו דין בן שבעה

ג אם מתבטל סמנו אבילות של שבעה סומת הרגל, מ"מ כל שבעה ימים הראשונים מיום הקבורה, יש לו דין בן שבעה, אך כיון שהולך לביהכנז יש לו דין בן ד' קמן, ובן אם מת אביו ברנל, יש לו דין בן ד' קמן לענין קדיש, ואחר הרגל, אף שנהוג אבילות, מ"מ אין לו דין שבעה לענין קדיש, רק שבעה ימים הראשונים מיום הקבורה, והח"כ אין לו רק דין בן שלשים, ובן מי שלא

at his house) taking the precedence over a בן שלשים (one who is in his thirty days of mourning) and a *Yahrzeit* (one keeping the anniversary of death of father or mother) in every *Kaddish*.

If the בן שבעה who is a minor prayed at the Synagogue the entire seven days, he is entitled to say every regular קדיש even taking precedence over a בן שלשים excepting when a *Yahrzeit* is present he (the בן שבעה) is only entitled to say one קדיש.

But if there be present as many *Yahrzeits* as there are קדישים, the בן שבעה is altogether debarred from saying any קדיש.

During שבעה no distinction is made between a "guest" and a "sojourner" relative to the saying of קדיש nor do we then apply the rule "a part of the day is counted as the entire day" for even at the Afternoon service of the seventh day, he is governed by all the laws of a בן שבעה.

3.—If owing to the intervention of a holiday during שבעה one had to forego his mourning he is nevertheless governed by all the laws of a בן שבעה during the entire first seven days beginning from the day of interment, only owing to the fact that he attends the Synagogue he is governed by the laws relating to a בן שבעה, and if his father died on a holiday he is also under the laws of a בן שבעה as far as קדיש is concerned, and even though he resumes his mourning on the termination of the holiday, the laws of שבעה relating to *Kaddish* do not apply

דיני קדיש ימים

שבע שבת אביו או אמו, רק אחד כמה ימים, אף שהוא נהנה אבילות, אין לו דין בן ד' רק ד' ימים הראשונים.

ד. בן ד' קטן ובן ד' גדול, שניהם שרים, רק אם יש בן ד' גדול ובן ד' קטן וגם יאהרציים, יש ג' קדישים, אין היא"צ אומר כלום, ואומר הבן ד' גדול בי קדישים, והקטן, קדיש אחד, והגדול אומר להקטן, הקדיש חשני לא ממוך קטן שקילנא אלא מוזיא"צ.

ה. יא"צ או בן שלשים נדחה לאבלים בני י"א חודש, מכל הקדישים של חיוב, שאומרים ומיד, ואם יש בן שלשים ואהרציים, יש לאהרציים קדיש אחד בכל התפילה של יום זה, ואם יש כמה יא"צ נודר כל הקדישים, נדחה הבן שלשים למסרי.

ו. אם יש שני אבלים שרים, כגון של שבועה, או של שלשים, או י"א

to him excepting during the first seven days counting from the day of interment after which he is under the laws of a שלשים בן

One who heard of his father's or mother's demise many days after it occurred, although he observes all the customs of mourning yet does he not come under the laws of a שבועה בן excepting the first seven days

4.—A minor שבועה בן and an adult שבועה בן are both governed by the same laws, with this exception that if there be present an adult שבועה בן and a minor שבועה בן also a Yahrzeit on an occasion when three קדישים are said, the Yahrzeit should say no Kaddish at all, whilst the adult שבועה בן should say two קדישים leaving only one קדיש for the minor שבועה בן the adult having this prerogative on the ground that the second Kaddish was not that of the minor but of the Yahrzeit.

5.—A Yahrzeit or שלשים בן take precedence over Mourners during their eleven months of mourning, in the saying of all the necessary קדישים which are said regularly, and if there be present a שלשים בן and a Yahrzeit, the Yahrzeit is entitled to one Kaddish at each service of that day. If there be as many Yahrzeits present as there are קדישים, then the שלשים בן is entirely debarred from saying קדיש.

6.—If there are two mourners present both of same time, whether both are of seven days, thirty days, or in their eleven

דיני קדיש יתום

חדש, או יא"צ, יטילו גורל ביניהם, ומי שזכה בקדיש של ערבית, יאמר השני קדיש בשחרית בלא גורל, ועל הקדיש השלישי יטיחו גורל. וכן אם יש הרבה ומטילין גורל, מי שאמר קדיש אחד, לא יונח בגורל' ער שיאמר השאר אבלים
נ"כ כ"א קדיש אחד

דיני תושב ואורח לענין קדיש.

א מי שהוא ממחזקי הכנסיה (מעמבער בלע"ז) אע"פ שאינו דר כאן, או מי שהוא דר כאן ומתפלל תמיד בב"חכנ זאת, אף שאינו ממחזקי הכנסיה, המה נקראים תושבים לדין קדיש, אבל אם אין בו אחד מאלו, יש לו דין אורח. ואם הוא דר כאן, רק שהוא מתפלל תמיד בבית הכנסת אחרת, אז הוא נדחה לגמרי, ואפילו הוא תוך שבועה, דגרע מהאורח, כי אורח אין לו מקום אחר, וזה יש לו.

months of mourning, or if both are Yahrzeits, lots should be cast between them (to decide the precedence in saying Kadish), the one who gained precedence to say Kaddish at the Evening service should leave the Kaddish of the morning service for the other one to say without again casting lots, however as to the saying of the third Kaddish, lots should be again cast. In case there are more than two for whom it was necessary to decide the precedence in saying קדיש by the casting of lots, the one who had already gained the precedence and said one Kaddish, should take no part in the casting of the lots for the rest until each of the mourners had said one *Kadish*

LAWS RELATING TO A "SOJOURNER" AND "GUEST"
IN REGARD TO KADDISH

1.—The member of a Congregation although he is not a resident, or a resident and habitual worshiper at a synagogue of which he is not a member, are called "sojourners" under the laws of Kaddish, not possessing either of these requisites, one is under the laws of "guest" A resident who is an habitual worshiper at another Synagogue (than the one he casually entered) is altogether debarred from saying Kaddish there, even during שבועה possessing less rights than a "guest" the latter having no other place to pray while the former has.

דיני תושב ואורח

ב. תושב יא"צ ואורח יא"צ, נדחה האורח לנמרי תושב בן שלשים או בן י"א חדש ואורח יא"צ, יש להאורח קדיש אחר, ואם יש תושב יא"צ ותושב בן שלשים ואורח יא"צ, יאמר האורח קדיש אחר, ואינו יכול היא"צ תושב לדחות היא"צ אורח, כי יאמר האורח, לאו מדירך קא שקילנא אלא מכן שלשים, ויאמר התושב יא"צ קדיש א', והאורח קדיש ב', והבן שלשים קדיש ג'.
 ג. תושב בן י"א חדש ואורח בן שלשים שווין, ויחלקו בכל התפלה בקדישים תושב יא"צ ואורח בן שלשים, יאמר התושב ב' קדישים, והאורח א', ואורח בן י"א חדש, יש לו קדיש א' בין התושכים אם הם נ"כ רק בני י"א חדש, וכשיש הרבה אכלים שווים, אזי, כדי שלא יבואו לידי מריבות, נהגו בכמה מקומות שאומרים כולם ביהר ומי שיוודע באביו או באמו שהיו שעים, ראוי ומחויב לאמר קדיש אחריהם י"ב חדשים

2 — If a "Sojourner" and "Guest" both have Yahrzeit, the "Guest" is entirely debarred from saying Kaddish, in favor of the "Sojourner" If there be present a "Sojourner" בן שלשים or a בן י"א חדש (one during the first eleven months of mourning) and a "Guest" a Yahrzeit, the guest is entitled to the saying of one Kaddish, and if there be present a "Sojourner" Yahrzeit and a "Sojourner" בן שלשים and a "guest"-Yahrzeit the "guest" is entitled to say one Kaddish, nor can the "Sojourner" Yahrzeit debar the "Guest" Yahrzeit from saying that Kaddish, as the latter can claim "It is not you whom I deprive of a Kaddish, but it is the בן שלשים (which is my prerogative)". The sojourner Yahrzeit should say the first Kaddish, and the "Guest" the second Kaddish, and the בן שלשים the third Kaddish

3 — A "Sojourner" בן י"א חדש and a "Guest" בן שלשים are equal and should divide the קדישים between them at each prayer. A "Sojourner" Yahrzeit and a "Guest" בן שלשים divide קדישים as follows the "Sojourner" saying two קדישים and the "Guest" but one. A "Guest" בן י"א חדש at prayer with "Sojourners" who are also קדיש בן י"א חדש is entitled to say one קדיש.

It has become the custom amongst the majority of Congregations to permit many mourners of equal time to say קדיש simultaneously, in order to avoid quarreling. One who knows that his father or mother led a wicked life, is in duty bound to

דיני תושב ואורח

ד. מי שיש לו זכות בקדישים יותר, כגון בן ז', או שלשים, או יא"צ, יש לו זכות לענין התפלה שיתפלל. ואם שניהם שווים, ושניהם יכולין להתפלל, ושניהם מרצים לקהל, יטילו גורל ביניהם, שאחד יתפלל עד אשרי ובא לציון והשני יתפלל אשרי ובא לציון ואם אחד יכול, והשני אינו יכול, מ"מ לא הפסיד זכותו בקדישים זה שהתפלל. ואם אחד מרצה, והשני אינו מרצה, הוי כזה יכול חה אינו יכול

ה נוחנין שאין אבל מתפלל לפני הצבור בשבת או י"ט, אך אם קודם האבלות היה דרכו להתפלל בשבת ויום טוב לפני הצבור, גם בזמן האבלות יתפלל.

ו מי שהוא אבל או יאהרצי"ט על אביו וגם על אמו, מכל מקום אין לו זכות יותר בתפלות וקדישים משאר אבל או יאהרצי"ט, משום דזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

say Kaddish after them for twelve months (instead of eleven).

4. — One who is entitled to precedence in saying קדיש as for instance a בן שבעה, or a בן שלשים or a Yahrzeit, has the same prerogative to officiate as Reader, therefore if there be two, at prayer, who are mourners of the same time or degree and both are able to pray in public, both also having the good will of the Congregation, lots should be cast between them, to decide which one should act as Reader until אשרי ובא לציון while the other should read from אשרי ובא לציון (concluding the service). If, however, one of them is able to pray while the other is not, or one is agreeable to the Congregation while the other is not, the one who acts as Reader does not on that account lose his rights to the saying of the קדישים this rule also applies if one has the good will of the Congregation and the other has not

5.—It is customary that at the Sabbath or Holiday service a mourner should not pray before the Congregation, nevertheless if he was accustomed to pray before them on these days previous to his becoming a mourner, he is permitted to act as Reader also during his period of mourning.

6 — One who is a Mourner or has Yahrzeit for both his parents, does not gain thereby more rights in praying publicly or saying קדיש than any other Mourner or Yahrzeit, as the one remembrance does for both his parents.

דיני יאהרצייט.

א. מצוה להתענות בכל שנה יום שמת בו אביו או אמו, ולערב במפלת המנחה, יאמר עננו, כמו בתענית יחיד, ואם התענה פעם אחת בלא תנאי, אז נעשה עליו כנדר, וצריך להתענות לעולם ביום היא"צ, ואם אינו יכול להתענות, יתיר נדרו. ואם אמר בפירוש שאינו מקבל עליו כנדר, אין צריך התרה. ואם אינו יכול להתענות, לכל הפחות יתעורר לחשובה, ויפשפש במעשיו, ויתחרט על חטאיו, תי"ז יתעלו אביו או אמו בנן עין.

ב. נוהגין להדליק נר יא"צ בערב, בכניסת יום היא"צ, ואם חל היא"צ בשבת, ושכח להדליק נר יא"צ מבעוד יום, יוכל לצוות לעב"ם להדליק בן השמשות, אבל בשבת, אין להדליק אפילו ע"י עב"ם, ובי"ט אסור לישראל להדליק נר היא"צ, ויהדר תמיד להדליק נר היא"צ בבי"המה, כדי שיתפללו

LAWS OF YAHRZEIT.

1.—It is one of the commandments that a man should fast on the day marking the anniversary of the death of his father or mother, and as usual in a private fast, he should say עננו in the שמונה עשרה of the Afternoon service on that day. Having once fasted on that day, without any qualifying conditions, it is counted unto him as a vow and he must therefore always fast on the day of Yahrzeit, and if he is unable to fast, he should have some one absolve him from his vow, but if (when fasting) he said plainly that he does not take it upon himself as a vow, he does not need absolution.

One who is not able to fast on that day should at least arouse himself to penitence, and rigidly examine his deeds, and be filled with regret for his misdeeds, by so doing he will cause his father or mother to attain a more exalted position in גן ערן (paradise)

2. — It is customary to light a Yahrzeit candle on the eve of the day of Yahrzeit. If the day of Yahrzeit fell on a Sabbath and he had forgotten to light the Yahrzeit candle on Friday when still day, he is permitted to tell a gentile to light it, in the twilight, but when it is already Sabbath, the candle is not to be lit even by a gentile, and on holiday an Israelite is forbidden to light a Yahrzeit candle.

דיני יאהרצייט

וילמדו לפני הנר, ומי שיש לו יא"צ ביום אחד על שני מתים, יוכל להדליק ולצאת בנר אחד, כי נר לאחד, נר למאה

ג יום היא"צ היא תמיד יום המיתה, ואפילו בשנה ראשונה, ואפילו מת בסוף היום, לאחר שהתפלל מנחה, אם עדיין היה יום, נקבע זה היום ליא"צ, אכן אם נמשך הקבורה מהמיתה ג' ימים או יותר, ינהוג שנה ראשונה היא"צ ביום הקבורה, ואח"כ תמיד ביום המיתה. ואם מת בחודש אדר, אם מת בשנה משומה, ינהוג בשנה מעוברת שני יא"צ, באדר ראשון באותו יום, ונס באדר שני באותו יום, אך לא ישג נבול אחרים בקדושים. ואם מת בשנה מעוברת, אזי בזה האדר שמת בו, בזה האדר ינהוג היא"צ, ולעולם מונח היום של יא"צ רק לימי החדש, ובחדשי כסלו וטבת, שקביעות ראשי חדשיהם אינם שווים בכל שנה, ולפעמים המה שני ימים ראש החדש, ולפעמים אינם רק יום אחד, אם מת

One should always endeavor to have the Yahrzeit candle burn in the בית המדרש in order, that by its light, praying and learning can be done.

One who has Yahrzeit for two deceased on the same day, can by lighting one candle, make it do for both, 'for a candle for one is a candle for a hundred'

3.—The day on which the parent died is always the day of Yahrzeit, even in the first year, thus if the death took place at the end of the day, after the Afternoon service was concluded, if it was still day that day is established as the day of Yahrzeit. However if the deceased was interred three days or more, after death took place, the first year Yahrzeit should be counted from the date of interment, and the subsequent Yahrzeits, always from the date of death. One whose parent died on the month of Adar, of a plain year, must keep two Yahrzeits on a leap-year, one on the the date of death in אדר ראשון (the first Adar) and the other on the same date of שני אדר (the second Adar) however he should not encroach upon the rights of others in the saying of *Kaddish*, but if the death took place in Adar of a leap-year, the Yahrzeit should be kept in the month of Adar that the the death took place

The date of the Yahrzeit is always reckoned by the days of the month, thus in the months of כסלו and טבת whose appointed

אביו או אמו ביום ראשון של ראש חדש, או אם בשנה הראשונה של היא"צ, הי' ג"כ שני ימים ראש חדש, נקבע היא"צ ליום ראש חדש, ובין כשיהיה שני ימים ראש חדש, ובין כשיהי' יום אחד ראש חדש, נוהג היא"צ ביום ראש חדש, היינו כשיהי' שני ימים ר"ח, היא"צ הוא ביום א' של ר"ח, וכשיהי' ר"ח יום א', היא"צ הוא באותו יום, אבל אם בשנה ראשונה של היא"צ, הוא ר"ח יום א', או באותו שנה שיהי' ר"ח שני ימים, ינהוג היא"צ ביום ראשון של ר"ח, ובשנה שיהי' ר"ח יום אחד, ינהוג היא"צ ביום כ"ט לחדש שלפניו, היינו ער"ה, וביום ראש חדש אם אין שם חיובים אחרים, יתפלל ויאמר קדיש, רק לא ישיג גבול אחרים.

ד. בימים שאין אומרים בהם תחנון, אין מתענין בהם תענית יא"צ, וביום מילה, האב והסנדק והמוהל, או בפדיון הבן, האב והכהן, או החתן בז' ימי

days for their New-moon are not the same every year, sometimes having two days for the New-moon and at times only one, if one's father or mother died on the first day of the New-moon, if in the first year of the *Yahrzeit* there were also two days for the New-moon, the day of the New-moon is the appointed *Yahrzeit* and it matters not whether in the subsequent years the New moon possess one or two days, thus if the New moon will have two days, the first day thereof is *Yahrzeit*, but if it have only one day, the *Yahrzeit* is on that day, however if in the first year of the *Yahrzeit* there was only one day for the New-moon, any subsequent year which will possess two days for the New-moon the first day thereof shall be the *Yahrzeit* day, and the year which will have only one day for New-moon of that month, shall have the *Yahrzeit* day on the 29th, of the month previous, which is the Eve of the New-moon, but on the New-moon day, if there be no other incumbent he should pray before the Congregation and say קדיש but he should not encroach upon the rights, of others.

4.—If one has *Yahrzeit* on one of the days when תחנון is not said he should not fast, nor should any of the following fast if a Circumcision takes place on their *Yahrzeit* day, the father of the child to be circumcised, the *Sandek* and the *Mohel*, nor should the father or the כהן fast when *Yahrzeit* day is being celebrated

דיני יאהרצייט

המשתה שלו, כל אלו אין מתענין תענית יא"צ, אבל במעורת סיום אמור לאכול ביום היא"צ, ובלילה, אשר למחר יהי' לו היא"צ, אין לו לאכול במעורת חתונה, שיש שם מזמוני חתן וכלה, אבל במעורת ברית מילה, ופדיון הבן, וסיום מסכת, מותר

ה מי שאינו יודע יום מיתת אביו או אמו, יברור לו יום א' בשנה לנהוג היא"צ, אבל לא ישיג גבול אחרים בקדישים, ומי שהי' לו יא"צ, ולא אמר קדיש באותו יום, מפני איזה סבה, יאמר קדיש בתפלה ערבית שלאחר היא"צ.

דיני למוד התורה וקדושת כפרים הקדושים.

א. כל איש ישראל חייב לקבוע לו זמן ביום ובלילה ללמוד תורה, ולכל הפחות ילמוד אחר התפלה, ההלכות הנחוצות לידע לכל איש ישראל, ומי שאינו יודע כלל ללמוד, או שא"א לו מחמת רוב טרדות, יספיק לאחרים הלומדים,

with a פדיון הבן (Redemption of the first born) nor should a bride-groom fast on his Yahrzeit day when it falls on one of his seven "days of rejoicing" (nuptial days), however one is forbidden on his Yahrzeit day to eat at a מעורת סיום (a banquet celebrating the termination of a Treatise of Talmud)

On the night preceding the Yahrzeit day one should not eat at a wedding feast, but he may partake of the feast of a ברית מילה א סיום מסכת, and פדיון הבן

5—One who is not aware of the day on which his father or mother died, should appoint for himself a certain day every year as a Yahrzeit day, but he should not encroach upon the rights of others in the saying of קדיש One who had Yahrzeit but was, for some cause, unable to say קדיש on that day, should say קדיש at the evening prayer following the Yahrzeit

LAWS OF LEARNING THE TORAH, ALSO CONCERNING THE HOLINESS OF SACRED BOOKS

1 — Every Israelite should appoint himself a certain time by day and by night for the study of the Torah, he should at any rate learn, after his prayers are said, all the laws which it is necessary that an Israelite should know, and one who is unable to study for lack of knowledge, or owing to the stress of circumstances, should assist those who occupy themselves with the study of the Torah, and it will be counted unto him as if he

דיני למוד התורה

והיטיב לו כאלו למוד בעצמו, וכשהוא לומד וצריך להפסיק, אל יניח הספר פתוח, וכל מה שהוא לומד, יוציא בשפתיו, וישמיע לאוזניו, ויכוין דעתו בהם. ב. מ"ע על כל איש מישראל לכתוב לו ס"ת, ואפילו ירש ס"ת מאביו, מצוה לכתוב משלו, ואם קנה ס"ת כתובה והיה בה טעות, והגיה, הרי זה כאלו כתבה ואסור למכור ס"ת, ואם השעה דחוקתו, ישאל לחכם, וכן מצוה על כל איש מישראל לקנות ספרים קדושים, שילמוד מתוכם, וגם ישאילן לאחרים. ג. חייב לנהוג כבוד גדול בס"ת, ומצוה ליתר לה מקום, ולכבדה ולהדרה, ולא ירוק בנגד ס"ת, ולא יאחו הנליון בלא מטפחת. והרואה ס"ת עוברת, יעמוד מפניה, עד שיביאה הנרשאה למקומה, או עד שלא יראנה עוד. ובבית הכנסת בשעה שמוציאין או מכניסין אותה, ילוונה עד מקומה. אם ספרים קדושים מונחים על הספסל, אכוד לישב על הספסל, אא"כ יניח הספרים על איזה רבר

himself was studying. One who is obliged to interrupt himself while studying should not leave the ספר (sacred book) remain open. When one studies he should utter each word, which he should also hear and concentrate his mind upon.

2. — It is a positive commandment devolving upon each Israelite to have a ספר תורה written for him, and even if one had inherited a ספר תורה from his father, he is still commanded to have one written for himself. One who bought a ספר תורה which was already written and found an error therein which he corrected it is counted unto him as if he had written it. It is forbidden (for a private person) to sell a ספר תורה, but if one is in dire necessity, he should consult the wise. It is also incumbent upon every Israelite to purchase sacred books from which to learn and which he should also lend to others.

3 — It is the duty of all to treat the ספר תורה with the utmost reverence, and it is commanded that a special place be assigned for it, which shall be duly honored and also embellished. One should not expectorate towards a ספר תורה, nor take hold of the scroll without its covering, and one who sees the ספר תורה being carried past him should rise for it and remain standing until it is brought to its place, or until it is out of his sight. In the Synagogue when it is taken out (of the Ark) or put back, it should be accompanied until it reaches its destina-

דיני למוד התורה

נבזה טפח ומכ"שכ שאסור להניח ספרים ע"ג קרקע לא יניח אדם ספר על ברכיו ואצילי ידיו עליו בשעת הרחק מותר לישב על גבי תיבה שיש בה ספרים קדושים, אבל אם יש בה ס"ת, אסור מניחים חומשים ע"ג נביאים או כתובים, וכן כתובים ע"ג נביאים, או נביאים ע"ג כתובים, אבל אין מניחים נביאים או כתובים על גבי חומשים ואין להשתין מים בפני ספרים, ואין זורקין ספרים, ואין מהפכין אותן, ואם מצאן הפוכין, יניחם כראוי ואם בלה ס"ת או שאר ספרים קדושים, או דבר שהי' בו תשמיש קדושה, יגנזם

ד. אסור להשתמש בספר להנאתו, כגון להעמידו להגן מפני החמה, בדומה, אבל אם הוא עושה כזאת לצורך למודו, מותר ואין לעשות לכתחלה ייפות או מעילים מדבר שנשתמש בו להדיוט, וכדיעבד מותר, אבל מדבר

tion One should not sit upon a bench on which sacred books are lying, unless he places the sacred books on something which is a hand-breadth high, and it is certainly forbidden to place the sacred books on the ground. One should not place a sacred book upon his knees and have his arms rest upon it. When compelled by necessity one is permitted to sit on a box containing sacred books, but if it contain a ספר תורה it is forbidden to do so. נביאים (the five books of Moses) may be placed on כתובים (the prophets) or כתובים (the scriptures) so also may נביאים be placed on נביאים or כתובים on כתובים, but neither נביאים nor כתובים should be placed on חומשים. It is forbidden to urinate in the presence of sacred books, nor should sacred books be thrown around, nor should they be turned wrangend up, and if he found them thus, he should place them in the proper position, A ספר תורה or other sacred books or anything else which had served a holy purpose, should, on their becoming worn out, be hidden away

4—It is forbidden to make personal use of a sacred book, as for instance to use it as a protection from the sun etc, but if he does that for the requirement of his studying, it is permissible. One should not originally make coverings for a ספר תורה out of material which had been put to ordinary use, but if it was inadvertently so made, it is permitted to use them, but of a

דיני למוד התורה

שנשתמש בו לעב"ום, אבילו בדיעבד, אסור ואסור לאבד שום דבר שבקדושה. ה כשרואה ישראל ביד עב"ום, ס"ת, תפילין או מזוזות, ישתדל לקנות ממנו ולא יאמר לו המקח בזול מאד, וגם לא יתן לו הרבה יותר משוין, אלא יתן לו כרי דמיהן.

ה אם נפל ס"ת מידו, אפילו בנרתיקו, צריך להתענות, ונוהגין שגם הרואים מתענין. אסור לכתוב פסוק בלא שרטוט, ואין לכתוב דברי חול בכתב שבותבין בו ספר תורה.

דיני אסורי רכילות ולשון הרע, ושאר מדות רעות ומטובות.

א. כתיב לא תלך רכיל בעמך, זה שמוען דברים, והולך מזה לזה, ואומר, כך אמר פלוני עליך, כך וכך שמעתי על פלוני שהוא עשה לך, אע"פ שהוא

material which had been put to idolatrous use it is forbidden to make any sacred thing and even if inadvertently so made it is forbidden to use them It is forbidden to destroy anything that served a sacred purpose

5 — An Israelite who sees a תורה or תפילין in the possession of a gentile should endeavor to purchase them of him, and he should not offer him too low a price, nor must he give him considerably more than its value, but should pay him whatever it is worth

6 — One who had let a ספר תורה fall from his hands, even though it was wrapped in its covering, should fast, and it is customary for those who witnessed it to fast also. It is forbidden to write a sacred verse without ruled lines, nor should any profane matter be written in the chirography in which a ספר תורה is written.

LAWS FORBIDDING TALEBEARING AND SLANDER
AND CONCERNING MORALS IN GENERAL
WHETHER GOOD OR BAD

1.—It is written (Leviticus 19-16) "Thou shalt not go up and down as a talebearer among thy people", this applies to a gossip monger who goes from one to another, and thus speaks

דיני אסורי רכילות

אמת וחמור מזה, הוא לשון הרע, והוא המספר בנגות חבירו, אע"פ שאומר אמת, אבל האומר שקר, נמצא מוציא שם רע על חבירו, ואסור לקלל לשום אדם, ואסור לקלל את חבירו ישראל, אפילו בשעת התוכחה, ואסור לצער את חבירו, ואפילו להזנות לו בדברים, אסור, ואסור להחזיק במחלוקת, ואסור להתחבר לאנשי רשע, ומצוה להתחבר ליראי ה'.

ב כתיב לא תשנא את אחיך בלבבך, היינו אפילו אם בפיו שלום ידבר את רעהו, ובלבו ישנאהו, אסור ואם בקש טובה מחבירו, ולא עשה לו, לא ינמור בלבו, ולא ינקום מחבירו וחייב אדם לרן את חבירו לכף זכות, אם אינו ידוע לרשע, ואם ראהו עושה שלא כהוגן, חייב להוכיחו ואל יעמוד אדם במקום סכנה. אם ידבר עליך מי שאינו מאמין, בדברים רעים בדברי תורה, ענה לו.

to each "That party spoke about you in such and such a manner", "I have heard so and so about what that one did to you", even if what he says be facts, it is included in the negative command quoted above, still more reprehensible is slander which consists in spreading reports defamatory of one's neighbor notwithstanding they be true reports, and if he calumniates him by spreading false reports, he is guilty of blasting his reputation. It is forbidden to curse anybody. It is forbidden for one Israelite to put the other to shame even while in the act of rebuking him (for a misdeed) It is forbidden to aggrieve one's neighbor even by vexing him with words It is forbidden to establish discord It is forbidden to associate with wicked people, and we are commanded to seek the companionship of God-fearing men.

2 —It is written (Leviticus 19-17) "Thou shalt not hate thy brother in thine heart", this command forbids one, even though he should speak peacefully to his neighbor, to hate him at heart. One who asked his neighbor to do him a favor should not bear a grudge against him if he did not do it, nor should he take revenge of his neighbor, and it is a man's duty to judge his neighbor in the scale of merit unless he knows him to be wicked and if he saw him act improperly he should rebuke him, but no man should place himself in jeopardy.

דיני אסורי רכילות

אבל אם ידבר אליך דברים רעים במילי דעלמא. זאל תען, ואל יתנדה ברשע, שהשעה משחקת לו ואסור לחנוף למי שהוא עובר על ד"ת, אם לא שמתירא שלא יהננו. ואסור לדבר דברי נבלה או ליצנות ואל יציא דבר מגונה מפיו, ואל יעשה שום דבר מאוס בפני חבירו

ג כשאדם שומע דברים רעים, נאמרים מפני יחיד, על חבירו, אסור לו לקבלו, רק אם רואה דברים ניכרים, רשאי להאמין ולקבל, וכשאדם רואה מי שעושה דבר עבירה, יוכיחנו על פניו, ואפילו כמה פעמים, ואפילו תלמיד לרבו, אם יודע שיקבל ממנו, ולחבירו, אפילו אין מקבל ממנו. והשומע איזה דבר מחבירו, אסור לספר זאת לאחרים, כל זמן שלא הרשהו על כך. ואל יספר אדם יותר מדי בטובתו של חבירו, שמתוך שבתו בא לידי נזותו אורח לא ישבח בע"ה, שמא ירבו עליו אורחים.

If a non-believer when talking to thee will cast aspersions on matters relating to the Law, thou shalt answer him, but if he makes slurring remarks about worldly matters, thou shalt not answer him. One should not be stirred to strife against a wicked man in his hour of prosperity. Yet is he forbidden to flatter one who transgresses the command of the *Torah*, unless he fears that he will take his life.

It is forbidden to utter any vile word or to speak scoffingly nor should anything base pass one's lips, nor anything degrading be done in a neighbors presence.

3—It is forbidden to accept evil tales brought by one person against his neighbor, unless they bear the unmistakable stamp of truth in which case he may give them credence, and accept them. A man should rebuke any one whom he sees committing a transgression, he should rebuke him to his face and repeatedly if necessary, a scholar may rebuke his teacher but only if he knows it will prove acceptable, he may however rebuke his neighbor even though not acceptable. One should not relate to others anything confided to him by his neighbor unless he gave him permission to do so. A man should not unduly praise his neighbor for his excessive praise might lead to his shame. A guest should not praise his host so that there be not too many besetting him for his hospitality.

דיני אסורי רבילות

ד. מצוה על כל אדם לאהוב את כל אחד מישראל כנופו, ודוקא אם הוא הולך בדרך הטוב והישר, אבל אדם רשע שאינו מקבל תוכחה, מצוה לשנאותו, וחייב אדם לאהוב את הנרים, וחייב אדם לזהר ביתומים ואלמנות אפילו הם עשירים גדולים, וכל המקניטן, או מכעיסן, או הכאיב להן, או רבה בהן, או אבד ממונם, עובר בל"ת, וכש"כ המכה אותן או המקללן, בד"א בזמן שעונה אותן לצרכו, אבל עינה אותן לתועלתן כדי ללמזן תורה או אומנות או להוליכן בדרך ישרה, מותר, אבל ינהלם בחסד ורחמים ועד אימתי נקראים יתומים לענין זה, עד שלא יצטרכו להסמך לאדם אחר ויוכלו לעשות כל צרכיהם לעצמם, ואסור להכשיל בדבר עבירה לאדם שאינו יודע הדרך הטוב והישר, ה מדות טובות שלא לשוח אודות בני אדם, אם לא לאיזה תועלת,

4.—Every man is commanded to love his coreligionist as he loves himself, however such a feeling should be cherished only towards a good and upright man, as we are commanded to hate a wicked man who does not accept reproof. It is incumbent upon a man to love strangers and to be considerate in the treatment of orphans and of widows notwithstanding they be very wealthy, and anyone who annoys or provokes them, or give them pain, or domineers over them, or wastes their money transgresses a negative commandment, how much greater then is the guilt of him who strikes or curses them! this has reference to him who accords them such treatment to further his own ends, but it is permissable to chastise orphans for their own good, in order to teach them the *Torah* or some trade, or to cause them to walk in an upright way, nevertheless should one lead them with kindness and mercy.

They are termed orphans in respect of having such consideration shown them until they reach the age when they can be independent of others aid and are fully able to provide for themselves.

It is forbidden "to put a stumbling-block" before one ignorant of the good and upright path, which will cause him to transgress a commandment.

5.—Good morals.— Not to speak about others except for a useful purpose, neither to speak nor to listen to frivolous con-

שלא לדבר ושלא לשמוע דברים בטלים אשר לא יביאו שום תועלת. ולעולם ירבה אדם בשתיקה, ולא ידבר אלא בדברי חכמה, או בדברים שצריך להם לחיי גופו, לדבר בנחת עם הבריות, ושלא לדבר מעסקי העולם כבי"הכנ או בבית המדרש, וילמוד מכל אדם, ויקבל האמת ממי שאמרו, וישתדל בטובת חבירו, וירדוף אחר השלום, ויזכור יום המיתה, וישים תמיד נגד עיניו מטרת בריאותו וכווא אל העולם

ו האנשים חיוקים המה בטבעיהם יש שהוא בעל שחוק ומהתלות ויש שהוא עצב ואונן, יש שהוא רך לבב, ויש שהוא אמיץ לבב, יש שהוא בעל תאוה לא תשבע נפשו מהלון בתאוה, ויש שלא יתאוה אפילו להדברים שהגוף צריך להם יש בעל נפש רחבה נבהל להון, ויש שהוא בטל ממלאכה ולא ירדוף להשיג די צרכו וכן בכל המדות והרעות, הדרך הטוב והישר שירגיל האדם את עצמו ללכת בדרך אמצעי ולא ינטה לאחת הקצוות אכן מי שהורגל באחת

versations that can be of no use A man should always cultivate the faculty of silence, and should converse only on matters of wisdom or of necessity for his welfare, —to speak gently to all, not to converse on worldly matters in a Synagogue or Theological Seminary, to learn from all, to accept the truth no matter who speaks it, to be zealous in promoting his neighbor's welfare, to be in pursuit of peace, to be mindful of the day of death; and finally to have constantly in view the object of his creation and the purpose for which he came to this world

6. — The natures of men differ widely some there are of a gay and jocular disposition, and others morose and melancholy, some possess a tender heart while others are hard-hearted. One is a voluptuary, his soul is never sated with desire, another possesses no desire even for the necessities of life, one is possessed of an unbounded greed for gold and strives to acquire it, while the other is a shiftless fellow who does not seek to earn even sufficient for his necessities, and thus it is with all manners and morals, therefore the good and upright way for a man to go in, is the middle course to which he should become habituated, avoiding either extreme, however it is advisable for one who had habituated himself to a vice until it obtained a pernicious hold of him to redeem himself by going to the opposite

דיני מדות טובות ורעות

ממדות הרעות והוא נוטה לקצה הרע ממדה זאת, העצה היעוצה לו, היא לנטות לקצה הטוב, עד אשר יעקור מטבעו והדגלו המדה הרעה, ואז יחזור לדרך האמצעי אך הנאוה היא מדה רעה למאד, ויתרחק ממנה עד קצה השני, ויהי שפל רוח וכן הכעס היא מדה רעה למאד וידגיל א"ע לבלי לכעוס כלל ואם צריך להטיל אימה על בניו ובני ביתו, יתראה בפניהם שהוא כועס, והוא דעתו מיושבת בינו לבין עצמו

ז. אסור לו לאדם למסור דין לשמים על חבריו, ודוקא בראית ל' דינא בארעא, ואפילו אין לו דינא בארעא, צריך להוריעו תחלה ותמיד יזהר שלא לעשות איזה דבר שיכולין לחשוד אותו שעשה דבר עבירה, ומדת תסידות שלא לקבל מתנה משום אדם, אלא יבטח בה'

ח. אסור לו לאדם להנהיג עצמו בדבריו חלקות ופיתוי, וכן יהיה אחר בפה ואחר בלב, אלא תוכו כברו, והענין שבלב הוא הדבר שבפה ואסור לנגוב

extreme until he succeeds in thoroughly eradicating that vice from his nature after which he should return to the middle course, but Pride and Anger are vices so repugnant that one should go to their opposite extremes in order to avoid them—thus should one be lowly of spirit and also habituate himself never to become angry, but when necessary in his exercise of authority over his children and the members of his household he may feign anger in their presence, whilst retaining his unward composure.

7—A man is forbidden to invoke the judgement of heaven upon his neighbor (who had wronged him) so long as he has recourse to civil authority, and even if he cannot obtain legal redress, he should first notify the offender (before invoking heaven's judgment)

A man should take care not to commit any act that would lead one to suspect him of transgressing a commandment It is the height of virtue not to accept presents from anyone, and only to trust in God

8—It is forbidden for a man to accustom himself to words of flattery and dissimulation, nor should he be deceitful, having guile in his heart and on his tongue, but his external appearance

דיני מדות טובות ורעות

דעת הבריוה. בין דעת ישראל, ובין דעת אינו ישראל כיצד, לא ימכור לו בשר נבלה במקום בשר שחוטטה, ולא מנעל של מתה במקום מנעל של שחוטטה, ולא יסרב בחבירו שיאכל אצלו, והוא יודע שאינו אוכל, ולא ירבה לו בתקרובת, והוא יודע שאינו מקבל, ולא יפתח חביות שהוא צריך לפתחן למכרו, כדי לפתותו שבשביל כבודו פתח, וכן כל כיוצא בזה ואפילו מלה אחת של פיתוי ושל גניבת דעת אסור, אלא שפת אמת, ורוח נכון, ולב טהור מכל עמל והוזה.

שמירת הגוף על פי הטבע.

(הוא לשון הרמב"ם בפרק הרביעי מהלכות דעות).

א. הואיל והיות גוף בריא ושלם מדרבני ד' שהרי א"א שיבין או שישביל בדבר מיריעת הבורא, והוא חולה, לפיכך צריך אדם להרחיק עצמו מדרבנים

should reflect the inner man and only the thought of his heart should find expression on his lips.

It is forbidden to practice deception on anybody be he Jew or Gentile, thus one should not sell anybody the meat of a נבלה (carcass) misrepresenting it as the meat of a שחוטטה (an animal slaughtered according to the Jewish rites) nor shoes made from the hide of a מתה (and therefore of an inferior quality) for those made of the hide of a שחוטטה (which is superior in quality) nor should one press his neighbor to dine with him knowing beforehand that he will refuse, nor should he make too many advances to one to whom, he knows, they are not welcome Nor should he make a pretence of opening winecasks to flatter his neighbor that he opens them in his honor, when he actually does so in order to sell the wine, this and other such deceptions and even one word of hypocrisy and dissimulation is forbidden, but truthful lips, a right spirit and a clean heart are preferable to all the devices of deceit.

**THE CARE OF THE BODY ACCORDING TO THE
LAWS OF NATURE.**

(The following is a transcript of the words of רמב"ם (Maimonides) in the fourth chapter of דעות (הלכות דעות)).

1 —Owing to the first essential for a Godly life being the healthy state and perfect condition of the human body, as it is

דיני שמירת הגוף

המאבדים את הגוף, ולהנהיג עצמו בדברים המחלימין והמברין את הגוף, ואלו הן לעולם לא יאכל אדם, אלא כשהוא רעב, ולא ישתה, אלא כשהוא צמא, ואל ישהה נקביו אפילו רגע אחד, אלא כל זמן שהוא צריך להשתין או להסך את רגליו, יעמוד מיד. לא יאכל אדם עד שתתמלא כריסו, אלא יפחות כמו רביע משבעתו ולא ישתה מים בתוך המזון, אלא מעט ומזוג בין, וכשיתחיל המזון להתעכל במעי, שותה מה שהוא צריך לשתות, ולא ירבה לשתות מים, ואפילו כשיתעכל המאכל. ולא יאכל עד שיברוק עצמו יפה יפה, שמא יהי צריך לנקביו.

ב. לא יאכל אדם עד שילך קודם אכילה, עד שיתחיל גופו לחום, או יעשה מלאכה עד שיתיגע ואוכל כללו של דבר, יענה גופו וייגע בכל יום בבקר, עד שיתחיל גופו לחום, וישקוט מעט, עד שתתישב נפשו, ואוכל ואם רחץ בחמים אחר שייגע, ה"ז טוב, ואחר כך שוהה מעט ואוכל.

impossible for a man to understand aught of the Creator, when sickness warps his intelligence, it is therefore incumbent upon a man to shun practices tending to destroy the body and to acquire habits conducive to his health and bodily well-being, these are as follows — A man should eat, only when hungry, and drink, only when thirsty, and when necessary to ease himself, he should not delay even for a moment, but he should urinate or defecate as soon as the necessity arises.

When he eats he should not gorge himself, but eat about one fourth less than he would require to satisfy himself, he should drink but little water during the meal and that should be flavored with wine, and when the process of digestion has fairly begun he may drink as much as he requires, but he should not drink much water even when his food is digested, and he should not begin a meal before making sure that he is in no need of easing himself

2 — Before eating a man should exercise himself by walking until he becomes moderately heated, or by working until he is tired, as a rule he should take bodily exercise every morning until he begins to get warm, then he should rest himself until he regains his composure after which he may eat. To take

שמירת הגוף

ג. לעולם כשיאכל אדם, ישב במקומו, או יטה על שמאלו ולא יהלך, ולא ירכב, ולא ייגע, ולא יזעזע גופו, ולא יטייל, עד שיתעבל המזון שבמעיו וכל המטייל אחר אכילתו, או שיגע, הרי זה מביא על עצמו חליים רעים וקשים ד. היום והלילה עשרים וארבע שעות, די לו לאדם לישן שלישן, שהוא שמנה שעות, ויהיו בסוף הלילה, כדי שתהיה מתחלת שנתו עד שתעלה השמש, שמנה שעות, נמצא עומד ממטתו קודם שתעלה השמש ה לא יישן אדם, לא על פניו ולא על ערפו, אלא על צדו, בתחלת הלילה על צד שמאל, ובסוף הלילה על צד ימין ולא יישן סמוך לאכילה, אלא מתין אחר אכילה ג' או ד' שעות, ולא יישן ביום.

ו. דברים המשלשלים את בני מעים, כגון ענבים ותאנים ותותים ואנסים ואבטיחים, ומיני הקשואים, ומיני המלפפונות, אוכל אותם האדם בתחלה, קודם

a warm bath after a person has become tired is very beneficial, but one should take a rest thereafter before eating

3 — After one has finished his repast he should remain seated, or lean on his left side and he should neither walk nor ride nor exert himself, nor agitate his body, nor promenade until after his food has become digested and anyone who does promenade or tire himself (immediately) after eating brings upon himself sore and lasting diseases

4 — As twenty four hours make a day and a night, one third of it, or eight hours, should suffice for a man's sleep, these should begin from the end of the night, making eight hours to elapse from the time of going to sleep until sunrise, so that he awake before sunrise

5.—When sleeping, a man should lie neither on his face nor on his back but on his side, in the beginning of the night—on his left side, and at the end of the night on his right side, and he should not go to sleep after eating but he should allow an interval of three or four hours to elapse, nor should he sleep during the day time.

6.—Articles of food possessing laxative qualities, such as grapes, figs, mulberries, pears and cucumbers, and various kinds of melons should be eaten before the meal and should not be assimilated with the food, one should therefore wait until they

שמירת הנוף

אכילה, ולא יערבם עם המזון, אלא שוהה מעט, עד שיצא מבטן העליון, ואוכל מזונו ודברים שמאמצים את בני מעים, כגון רמונים, ופרישן, ותפוחין, וקרישתומלין, אוכל אותם היכף למזונו. ולא ידבה לאכול מהן.

ז כשירצה אדם לאכול בשר עוף ובשר בהמה כאחד, אוכל בתחלה בשר העוף, וכן בצים ובשר עוף, אוכל בתחלה בצים, בשר בהמה דקה ובשר בהמה גסה, אוכל בתחלה בשר דקה. לעולם יקדים אדם דבר הקל, ומאחר הכבד.

ח בימות החמה אוכל מאכלים הקרים. ולא ידבה בתבלין, ואוכל את החומץ ובימות הנשמים אוכל מאכלים החמים, ומרבה בתבלין. ואוכל מעט מן החרדל ומן החלחית. ועל דרך זו הולך ועושה, במקומות הקרים, ומקומות החמים, בכל מקום ומקום הראוי לו

ט יש מאכלות שהם רעים ביותר עד מאד, וראוי לאדם שלא לאכלן לעולם, כגון הרגים הנרולים המלוחים הישנים, והגבינה המלוחה הישנה, והכמהן

have left the upper regions of the stomach, before partaking of his meals. Articles of food which invigorate the bowels, such as pomegranates, quinces, apples and pippins, may be partaken of immediately after the meal, but not to excess.

7.—One who desires to eat both the flesh of a fowl and the meat of an animal, he should eat the flesh of the fowl first, also when eggs and poultry are to be eaten, the eggs should be eaten first, the meat of small cattle and that of black cattle, that of the small cattle should be eaten first. One should always eat the food which is more readily digested before that which it takes longer to digest.

8.—In the summer-season one should partake of cold victuals, and should not over-indulge himself in spices but should use vinegar in his food. In the winter-season however, he should eat warm food and make a plenteous use of spices and should also partake (but sparingly) of mustard and lazar-wort. After such a manner should he conduct himself according to what is proper for the climate he lives in if warm or cold

9. — Some food is exceedingly injurious, and should never be eaten, big salt fishes that are old, salt chesse also mushrooms and morils and old salt meat, and wine from the press, and victuals that have become stale from standing, and all food of

שמירת הגוף

ופטריות, והבשר המלוח הישן, ויין מנתו, ותבשיל ששהה עד שנרף ריחו וכן כל מאכל שריחו רע. או מר ביותר, הרי אלו לגוף כמו סם המות ויש מאכלות שהן רעים, אבל אינם כמו הראשונים לרוע, לפיכך ראוי לאדם שלא לאכול מהן אלא מעט, ואחר ימים הרבה, ולא ירגיל עצמו להיות מזונו מהם, או לאכול עם מזונו תמיד, כגון דגים גדולים, ונבינה, וחלב ששהה אחר שנחלב כ"ד שעות. ובשר שוורים גדולים, ותיישים גדולים, והפול, והעדשים, והספיר, ולחם שעורים, ולחם מצות, והכרוב, והחציר, והבצלים, והשומים, והחרדל, והצנון, כי אלו מאכלים רעים הם, ואין ראוי לאדם לאכול מהם, אלא מעט עד מאד, ובימות הגשמים, אבל בימות החמה לא יאכל מהם כלל, והפול והעדשים בלבד, אין ראוי לאכלן, לא בימות החמה ולא בימות הגשמים. והדלועין, אוכלין מהם בימות החמה.

י ויש מאכלים שהם רעים, ואינן כמו אלו, והם עוף המים, ובני יונה הקטנים, והתמרים, ולחם קלוי בשמן, והסולת שנפו אותה כל צרכה, עד שלא נשאר בה ריח מורסן, והציר, והמורייס, אין ראוי להרבות מאכלים אלו. ואדם

a disagreeable odor, or of a very bitter taste, all these are as deadly poison to the the body. The following articles of food are also bad but not as injurious as the former, therefore one should partake of them sparingly and very seldom, and he should not habitually use them for his diet, nor continually eat them with his meals, these are, large fishes and cheese, also milk that stood twenty four hours after the milking, and the meat of large oxen or large he-goats, and beans, and lentiles, and pulse and barley bread and unleavened bread also cabbage, and leek, and onions, and garlick, and mustard and radish, all these are unwholesome and should not be partaken of except sparingly and only in the winter-season ; they should be entirely avoided in the summer season One should not make a meal of only beans or lentiles, neither in the winter nor in the summer, and pumpkins may be eaten in the summer season

10 — The following articles of food are unwholesome but less injurious than the former — water-fowl, and small young pigeons, and dates, and bread dried in oil, also fine flower which was thoroughly sifted until even the odor of the bran had disappeared, and fat (of fishes) and beans, all these should not be

שמירת הגוף

שהוא חכם וכובש את יצרו ולא ימשוך אחר תאוותו, ולא יאכל מן הנזכרים, אלא אם נצרך לרפואה, הרי זה נבון.

יא. לעולם ימנע אדם עצמו מפירות האילנות, ולא ירבה מהן, ואפילו יבשין, ואצ"ל רטובין, אבל קודם שיתבשל כל צרכן הרי הן בחרבות לגוף, וכן החרובין רעים לעולם, וכל הפירות החמוצים רעים. ואין אוכלין מהם אלא מעט, בימות החמה ובמקומות החמים, והתאנים, והענבים, והשקדים לעולם טובים, בין רטובין, בין יבשים, ואוכל אדם מהן כל צרכו, ולא יתמיד אכילתו בהם, ואע"פ שהם טובים מכל פירות האילן.

יב. הרבש והיין, רע לקטנים, ויפה לזקנים, וב"ש בימות הגשמים, וצריך אדם לאכול בימות החמה שתי שלישית, מה שהוא אוכל בימות הגשמים יג. לעולם ישתדל אדם שיהיו מעיו רפויין כל ימיו, ויהיו קרוב לשלשול מעט וזה כלל גדול ברפואה, שכל זמן שהרעי נמנע, או יצא בקושי, חללים

excessively indulged in, and a wise man who subdues his passions and is not misled by his appetite and partakes of the foregoing only medicinally, is truly mighty

11 — A man should ever avoid the fruits of the trees, and not partake too largely of them, even when dry, not to speak of fresh fruits, and before they are fully ripe they are like deadly poison to the body, the carobs also are always unwholesome, so are all acidulous fruits, and they should be eaten only sparingly, during the summer season only, and in a warm climate, however, figs, grapes and almonds are always wholesome, whether fresh or dry, and one can eat his fill of them, yet should he not over-indulge himself although they are the best of all the fruits of the trees

12. — Honey and wine are unwholesome for children but good for elderly people, especially so during the winter season. It is requisite for a man to eat during the summer season two thirds of the amount that he eats in the winter season

13. — A man should always endeavor to be of lax bowels, they may even approach a diarrhetic state as it is a leading rule in Hygiene, as long as there is no evacuation from the bowels or when same is attended with difficulty sore diseases are sure to result, how then can a man relax the bowels that have become

שמירת הגוף

רעים באים. ובמה ירפה אדם מעיו, אם יתאמצו מעט, אם היה בחור, יאכל בבקר בבקר, מלוחים שלוקים, מתבלין בשמן זית ובמוריים בלא פת, או ישתה מי שלק של תרדין, או כדוב בשמן זית ומוריים ומלח, ואם היה זקן, ישתה רבש מזוג במים חמים בבוקר, וישהה כמו ארבע שעות, ואח"כ יאכול סעודתו, ויעשה בן יום אחר, או נ' או ד' ימים, אם צריך לכך, עד שירפו מעיו יד. ועוד כלל אחר אמרו, בבריאות הגוף, כל זמן שאדם מתעמל, ויגיע הרבה, ואינו שבע, ומעיו רפין, אין חולי בא עליו, וכחו מתחזק, ואפילו אוכל מאכלות הרעים

מו וכל מי שהוא יושב לבטח ואינו מתעמל, או מי שמשחה נקביו, או מי שמעיו קשים, אפילו אכל מאכלות טובים, ושמר עצמו על פי הרפואה, כל ימיו יהיו מכאובים, וכחו תשש, ואכילה נסה לגוף של אדם, כמו סם המות, והוא עיקר לכל החולאים, ורוב החולאים שבאים על האדם, אינם אלא, או מפני מאכלים רעים, או מפני שהוא ממלא בטנו ואוכל אכילה נסה, אפילו ממאכלים טובים, הוא

somewhat hardened? An adolescent should eat every morning a decoction of orach and spices together with olive oil and the oil of salt fishes without bread, or drink a decoction of spinach or cabbage juice with olive oil, salt fish oil and salt, and if he be an old man he should drink a dilution of honey and boiled water every morning, about four hours should then be allowed to elapse before breakfasting, this should be kept up for several days, if necessary, until the bowels are relaxed.

14 —Another hygienic rule is this, as long as a man leads an active life, taking much exercise, and does not eat to satiety and his bowels are lax, he is exempted from sickness, his constitution becomes ever more vigorous and is not impaired even by the eating of unwholesome food.

15 —On the contrary, he who leads a life of leisure, without exertion, or one who delays in easing his body, or whose bowels are hard, even though he will eat the most wholesome food and (otherwise) take care of himself according to the laws of health yet will he be racked with pain all the days of his life and his strength will ever dwindle down. A heavy diet is like deadly poison to the body and is the principal cause of every disease as they mostly result from unwholesome food, or from overload-

שמירת הגוף

ישלמה אמר בחבמתו (מש"י כ"א) יזמר פיו ולישונו, יזמר מצרות נפשו, בלומר, יזמר פיו מלאכול מאכל רע, או מלשבעו, ולישונו, מלדבר, אלא בצרכיו
 מן דרך הרחיצה, שיבנס אדם למרחץ, משבעה ימים לשבעה ימים, ולא
 יבנס סמוך לאבילה, ולא בשהוא רעב, אלא בשיתחיל המזון להתעכל, ורוחץ
 כל גופו בחמין, שאין הגוף נכוה בהן, וראשו בלבו, בחמין שהגוף נכוה בהן,
 ואח"כ ירחץ גופו בפורשין, ואח"כ בפורשין מן הפורשין, עד שירחץ בצונן, ולא
 יעביר על ראשו מים, לא פורשין ולא צונן, ולא ירחץ בצונן בימות הנשמים,
 ולא ירחץ עד שיזיע, ויפרך כל גופו, ולא יאריך במרחץ, אלא כשיזיע ויפרך
 גופו, ישתמץ ויצא. וכודק עצמו קודם שיבנס למרחץ, ואחר שיצא, שמא יהא
 צריך לנקביו, וכן כודק אדם עצמו תמיד, קודם אכילה ואחר אכילה, קודם בעילה

ing one's stomach with a diet, even if the food be wholesome. And thus did Solomon wisely say (Prov 21—23) : — “Whoso keepeth his mouth and his tongue keepeth his soul from troubles”, that is to say “he who keepeth his mouth” from eating unwholesome food or from eating to satiety— “and his tongue” from speaking aught but what is necessary for his welfare

16—A bath should be taken regularly every week, but one should not bathe immediately after eating nor when he is hungry but when his food has begun to be digested, he should wash his entire body with hot water (but not scalding), the head alone may be washed with scalding water, then he should wash his body with warm water, after which with tepid water, until he finally bathes in cold water, but he should not pour lukewarm or cold water on his head. He should not bathe in cold water during the winter season, nor should he bathe himself before he perspires and all the pores of his skin are opened up and he should not tarry too long in the bath-house, but immediately he perspires, and the pores of his skin are opened up, he should douse himself and then leave, and before entering the bath-room he should make sure that his body is not in need of being eased, he should also see too it upon leaving the bath-room and thus should he also examine himself both before and after eating,

שמירת הגוף

ואחר בעילה, וקודם שייגע ויתעמל, ואחר שייגע ויתעמל, וקודם שישן, ואחר שישן, כשיעור הכל עשרה

ז' כשיצא האדם מן המרחץ, ילבש בגדיו, ויכסה ראשו בבית החצון, כדי שלא תשלוט בו רוח קרה, ואפילו בימות החמה צריך להזהר, וישהה אחר שיצא, עד שתתישב נפשו וינח נופו, ותסור החמימות, ואח"כ יאכל, ואם ישן מעט, כשיצא מן המרחץ, קודם אכילה, הרי זה יפה מאד לא ישתה מים קרים בצאתו מן המרחץ, ואצ"ל שלא ישתה במרחץ ואם צמא, כשיצא מן המרחץ, ואינו יכול למנוע עצמו, יערב המים בין או בדבש, וישתה, ואם סך בשמן במרחץ, בימות הגשמים, אחר שישתמף, הרי זה טוב.

יח. לא ירגיל אדם להקיז דם תמיד, ולא יקוי, אלא אם היה צריך לו ביותר ולא יקוי לא בימות החמה, ולא בימות הגשמים, אלא מעט בימי ניסן, ומעט בימי תשרי, ומאחר חמישים שנה לא יקוי כלל. ולא יקוי אדם דם ויכנס

and before and after copulation, also before and after laborious exercise and before and after sleeping,—ten times in all.

17 — On leaving the bath-room one should dress himself and cover his head in the outer room as he otherwise subjects himself to colds, this precaution should be taken even during the summer-season, and he should partake of no food after leaving until he has regained his mental and physical composure and his body has become somewhat cooler, if after leaving the bath-room he takes a little sleep before eating he acts in a highly commendable manner

When one leaves the bath-room he should not drink cold water, and it is almost superfluous to say that none of it should be drunk when in the bath-room, but if when leaving the bath room one is so thirsty that he cannot avoid drinking it, he should flavor the water with wine or honey and he may thus drink it. In the winter season one who had finished his bath and been washed, will find a rubbing with oil very beneficial.

18 — A man should not make it a continual practice to undergo the operation of blood-letting, he should not subject himself thereto unless in great need of it, and should avoid it during the summer and winter season and have it done only occasionally during the months of March and September. —

שמירת הגוף

למרחץ בו ביום, ולא יקיו ויצא לדרך, ולא ביום שיבא מן הדרך, ויאכל וישתה ביום ההקזה פחות ממה שהוא רגיל, וינח ביום ההקזה, ולא ייגע, ולא יתעמל, ולא יטייל.

יט. שכבת זרע הוא כח הגוף וחיוו, ומאור העינים, וכל זמן שתצא ביותר, הגוף כלה, וכחו כלה, וחיוו אובדים הוא שאמר שלמה בחכמתו (משלי ל"א) אל תתן לנשים חילך כל השטוף בבעילה, זקנה קופצת עליה, וכחו תשש, ועיניו כהות, וריח רע נודף מפיו, ומשחיתו, ושער ראשו, ונבות עיניו, וריסי עיניו נושרות, שער זקנו ושער רגליו רבה, ושיניו נופלות, והרבה כאבים, חוץ מאלו, באים

A person who has past the age of fifty years should not undergo the operation of blood-letting One should not go bathing on the day that he had undergone the operation of blood-letting, nor should he undertake a journey on that day, and he should not undergo that operation on a day that he returned from a journey.

On the day that he undergoes the operation of blood-letting he should eat and drink less than his wonted ration, he should also rest on that day avoiding all labor or bodily exertion, and he should not promenade.

19 —The seed of copulation forms the strength of the body the life of the man and the light of his eyes, consequently excessive seminal emissions will cause the body to waste away by sapping its strength and destroying its vitality King Solomon in his wisdom has also inculcated this principle in the admonition. "Give not thy strength to women" (Prov. 31—3). He who abandons himself to his passion for copulation grows aged before his time, his strength abandons him, his eyes grow dim, an offensive odor emanates from his mouth and is exuded by his armpits It also causes the loss of hair of the head as well as of the eye-brows and eye lashes and is productive of an abnormal growth of hair on the face also on the extremities of the body It also causes the falling out of his teeth and subjects him to many other diseases It has been asserted by the most eminent physicians that one of a thousand succumbs to other diseases the balance being the victims of excessive copulation It there-

שמירת הגוף

עניו אמרו חכמי הרופאים, אחד מאלף מת משאר חולאים, והאלף מרוב תשמיש, לפיכך צריך אדם להזהר בדבר זה, אם רוצה להיות בטובה.

ב. כל המנהיג עצמו בדרכים אלו שהורינו, אני ערב לו, שאינו בא לידי חולי כל ימיו, עד שיוקין הרבה, וימות, ואינו צריך לרופא, ויהיה גופו שלם, ועומד על בוריו כל ימיו, אלא א"כ היה גופו רע מתהלת ברייתו, או היה רגיל במנהג מן המנהגים הרעים, מתחלת מולדתו, או אם תבוא מכת דבר, או מכת בצורת לעולם

כא. וכל המנהגים הטובים האלו, שאמרנו, אין ראוי לנהוג בהן אלא הבריא, אבל חולה, או מי שנהג מנהג רע שנים רבות, יש לכל אחד מהם דרכים אחרים והנהגות כפי חליו, כמו שיתבאר בס' הרפואות ושינוי וסת תחלת חולי.

כב כל מקום שאין בו רופא, אחד הבריא, ואחד החולה, אין ראוי לו לזוז מכל הדברים האלו, שנאמרו בפרק זה, שכל אחד מהן, לאחרית טובה מביא

fore behooves him who has a regard for his welfare to exercise the utmost care in this matter.

20.—To him who will conduct himself in accordance with the health laws I have laid down, I vouchsafe an utter immunity from all diseases as long as he lives, furthermore that he will attain a ripe old age without ever requiring a physician's care owing to his physical perfection, also that he will preserve his good health as long as he lives, unless he was created with a defective constitution, or if he had debilitated his system by becoming addicted to a demoralizing vice from his very infancy, or if an epidemic fever prevail, or there be a general famine

21.—Nevertheless all the good habits we have treated of are proper guides, for the conduct of the healthy person only, but for the sick person or for him who had grown accustomed to a vicious habit by many years indulgence, there are other methods and habits which each must acquire according to his sickness, as explained in the physical treatises, yet the (sudden) change of one's habits is the original cause of disease

22 —Where there is no physician, neither the healthy nor the sick person should depart from any of the instructions we

שמירת הגוף

כג. כל עיר שאין בה עשרה דברים אלו, אין תלמיד חכם רשאי לדור בתוכה, ואלו הן רופא, ואומן, ובית המרחץ, ובית הכסא, ומים מצוין, כגון נהר או מעיין, ובית הכנסת, ומלמד תינוקת, ולבלר, ונבאי צדקה, ובית דין השופטים (ע"כ לשון הרמב"ם).

הנהגות טובות לקיום בריאות גופו ונפשו.

א טוב להרגיל עצמו לאכול פת בשחרית, ולעולם ישתדל אדם לדור במקום שהאוויר זך ונקי, במקום נבוה ובנין רחב, ואם אפשר, לא ידיר בקיץ במקום פתוח לצד צפון, או מזרח, ושלא יהי' שם שום דבר מעופש, וטוב מאד לנקות אויר הבית תדיר, בריחות טובות ובעשנים מועילים, וישמור אויר הבית שיהא שוה, ממוצע בין הקור והחום, באופן אשר לא ירגיש שום קרירות, ולא יחם לו ביוחר.

have given in this chapter as each one of them is productive of a beneficial result.

23 — A disciple of the sages (תלמיד חכם) is not permitted to dwell in a city which lacks these ten essentials, viz — A physician, a blood-letter, a bath-house, a privy, a supply of water from river or fountain, a Synagogue, a pedagogue, a writer of documents, an almoner, and a court of justice

(Thus far have we quoted רמב"ם (Maimonides))

HABITS BENEFICIAL TO THE MAINTENANCE OF PHYSICAL AND MENTAL HEALTH.

1 — It is good to accustom oneself to breakfast in the morning. A person should always seek to dwell in a locality where the air is pure and clear, on elevated ground and in a building of ample proportions, if possible he should not reside in a place that is open towards the north or east, and it should be free from all decayed matter. It is very beneficial to continually clarify the air of the house with odoriferous substances and by proper fumigation. One should also see that the air of the house should be at an even temperature, neither cold nor hot, of a degree as not to chill a person nor to make one too warm

הנהגות טובות

ב אמרו חכמינו ז"ל שאין לאכול לב בהמה, או עוף, וכן לא יאכל ממקום שאכל עכבר או חתול

ג לשמור חוש הראיה. יזהר מדברים אלו. לא יבוא בחפזו בפעם אחד ממקום חושך לאור גדול, או להיפך, כי התמורה מחושך לאור, או להיפך קשה מאד לחוש הראיה, לכן ירגיל עיניו מעט מעט. אור החורר מן השמש ג"כ מזיק לעינים. פירוש שהשמש זורחת על איזה מקום ומשם בא האור, אור זה מזיק לעינים. יזהר מלייגע עיניו לאור בין השמשות, או בעצם היום לאור השמש, או בלילה לאור הנר, ולא יסתכל הרבה בצבע לבן, ולא בצבע אדום צה, ולא על האש. העשן וריח נפרית מזיקין לעינים וכן אבק דק, או רוח, הבא לנגד עינים, וכן הליכה מרובה או פסיעה נסה, או בכיה מרובה, והקשה מכולן, הוא רוב המשגל, אבל מצות ה' ברה, מאירת עינים.

2.—It has been said by our Sages of blessed memory, that one should not partake of the heart of an animal or a fowl, nor should one eat any food from a place that a rodent or feline had fed on

3.—To preserve the sense of sight one should guard against the following — Not to go suddenly from a dark to a very light place, or the opposite, for the change from dark to light or vice versa is very injurious to the visual nerve, therefore the eyes should gradually become accustomed (to the change). Light reflected by the sun is also injurious to the eyes, i e the light radiating from a place upon which the sun shines affects the eyesight. One should be careful not to strain his eyes in the dimness of twilight or in the sunshine of mid-day or at night by candle light, and he should not look steadily at white or a bright red color nor at fire.

Smoke and sulphurous odors are injurious to the eyes, also fine dust or wind blown towards them,— so are excessive walking, or a rapid gait, or copious weeping, however excessive copulation injures them more than all else, — nevertheless the commandment of the Lord (to be fruitful and multiply) is pure enlightening the eyes.

דרכי השלמים ומנהגיהם הטובים.

א. שלא לאכול ולשתות דרך זולל וסוכא, ולא יאכל אלא בביתו, ועל שולחנו, אבל לא בהנות, ולא בשוק, אלא מפני צורך גדול ולא ירבה סעודותיו בכל מקום, ולא יאכל בסעודות שיש בהם קיבוץ הרבה, אלא א"כ הוא סעודת מצוה. ולא ישתה יין, אלא כדי לשרות אכילה שבמעיו, ולא ישתכר, וכל המשתכר, הרי זה חוטא ומנונה, ומפסיד חכמתו ואסור לשתות יין בצהרים, אפילו מעט, אחר המזון, ובאמצע האכילה מותר.

ב. דרך בעלי דעה שיקבע לו אדם, מלאכה המפרנסת אותו, תחלה, ואחר כך יקנה בית דירה, ואחר כך ישא אשה משאו ומתנו של תלמיד חכם, באמת ובאמונה, אומר על לאו, לאו, ועל הן, הן, מדרקק על עצמו בתשבון, ונותן ומוותר לאחרים, כשיקה מהם, ולא ידרקק עליהן, ונותן דמי המקת לאלתר, ואינו נעשה לא ערב ולא קבלן, ולא יבוא בהרשאה, ואינו מחייב עצמו בדברי

THE WAYS OF THE PERFECT AND THEIR
GOOD HABITS

1 —Not to eat and drink after the manner of a glutton and drunkard and only to eat in one's own house and at one's own table, but not in a business place nor in a market place unless through great necessity, and one should not feast freely at all places, nor should one partake of feasts where there are large gatherings unless it be a 'feast for a religious purpose' סעודת מצוה And of wine one should drink no more than is necessary to wash down his food, but not to become intoxicated, as an inebriate is sinful and contemptible and his wisdom deteriorates.

It is forbidden to drink wine at noon-time, even a little at the end of the repast, and it is only permissibly in the course of the meal

2 —A man of knowledge proceeds as follows, he first establishes himself in a regular occupation from which he derives a livelihood, he then buys a house to reside in, then he takes a wife The commerce of a Disciple of the Sages is true and trustworthy,— he says yes and no as warranted by the facts — when reckoning he is very scrupulous towards himself but to others he makes allowances, and is liberal when purchasing

מקח וממכר, במקום שלא חייבה אותו תורה, כדי שיעמוד בדיבורו, ולא ישנהו. ואם נתחייבו לו אחרים בדין, מאריך, ומוחל להן, ומלוה וחונן ולא ירד לתוך אומנות חבירו, ולא יצר לאדם לעולם בחייו כללו של דבר, יהיה מן הנרדפים, ולא מן חרדפים, מן הנעלבים ולא מן העולבים

ג האדם השלם מכלכל רבריו במשפט, אוכל ושותה, וזן את אנשי ביתו כפי ממונו, והצלחתו, ולא יטריח על עצמו יותר מדי, צו חכמים ואמרו לעולם יאכל אדם פחות מן הראוי לו, לפי ממונו, וילבש כראוי לו, ויכבד אישתו ובניו, יותר מן הראוי לו ואסור לו לאדם להפקיר, או להקדיש כל נכסיו, ויטריח על חבירות, ולא ימכור שדה, ויקנה בית, ולא בית, וקנה מטלטלין, או יעשה סחורה

from them, not being too particular with them and immediately paying the purchase money, he becomes neither a guarantor, nor a receiver, nor does he act in an authoritative manner, nor does he assume business obligations which the *Torah* does not impose upon him, in order that he may be consistent in his words, without any alterations thereof, and if others become liable to him by law, he waits them, and grants them immunity, and he lends and is gracious, he does not surreptitiously take the occupation of his neighbor, and never distresses any one in obtaining a livelihood As a general rule— one should prefer to be of those who are persecuted rather than the persecutors, of those who are reviled rather than to be of the revilers

3 —The perfect man exercises judgment in all his actions , he provides food and drink for himself and family in accordance with his means, and state of prosperity, not assuming a greater burden than he can bear. Thus have our Sages taught. A man's disbursement for food should be less than he can afford but he should dress in conformity with his means, but in the honorable treatment of his wife and children he may go even above his means A man is forbidden to make a public donation of his entire property, even for a sacred purpose and thereby become a public charge.

One should not sell his field for the sake of buying a house, nor his house in order to purchase movable chattels or to invest the money in merchandise, as a rule— he should make it his

דרכי השלמים

בדמי ביתו כללו של דבר, ישים מנמתו, להצליח נכסיו, ולהחליף הכלה בקיים, ולא תהיה כוונתו ליהנות מעט לפי ישעה, או ליהנות מעט, ויפסיד הרבה ד. האדם העושה כל המעשים האלו, וכיוצא בהן, עליו הכתוב אומר, **ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר הלכות תשובה.**

(מלוקט מלשון הרמב"ם בהלכות תשובה)

א. כל מצות שבתורה, בין עשה, בין לא תעשה, אם עבר אדם, על אחת מהן, בין בודוק, בין בשגגה, כשיעשה תשובה, וישוב מחטאו, חייב להתודות לפני האל ברוך הוא, שנאמר, איש או אשה כי יעשו, ונומר והתודו את חטאתם אשר עשו, זה וירוי רברים, וירוי זה, מצות עשה כיצד מתודין, אומר אנא השם, חטאתי, עוייתי, ופשעתי לפניך, תעשיתי כך וכך, והרי נחמתי, ובושתי במעשי, ולעולם איני חוזר לדבר זה והו עיקרו של ירדי, וכל המרכה להתודות

object to improve his property and to exchange the perishable for the permanent, and it should not be his purpose to enjoy a little temporarily, or to enjoy a little and lose a great deal

4 —The man who conducts himself in accordance with the principles here set forth or in ways similar thereto merit the application of the following verse — “And said unto me thou art my servant, O Israel, in whom I will be glorified”.

THE LAWS OF REPENTANCE.

(Compiled from the writings of רמב"ם (Maimonides) in הלכות תשובה
Laws of Repentance).

1. — When a man who had intentionally or unintentionally transgressed any of the commandments of the *Torah*, whether positive or negative, becomes repentant and turns from his sin, it is his duty to confess before God, blessed be He, as it is said — “When a man or woman shall commit any sin” etc., “Then they shall confess their sin which they have done” this is termed a verbal confession and is one of the positive commandments In what manner should one confess? He should say— ‘I beseech thee, O Lord! I have sinned, I have been perverse and iniquitous towards thee, and such sins have I committed, and now I do repent and am ashamed because of my misdeeds and I will

הלכות תשובה

ומאריך בענין זה, הרי זה משובח והתשובה מכפרת על כל העבירות, אפילו רשע כל ימיו, ועשה תשובה באחרונה, אין מזכירין לו שום דבר מרשעו.

ב. אי זו היא תשובה נמורה, זה שבא בידו, דבר שעבר בו, ואפשר בידו לעשותו, ופירש ולא עשה, מפני התשובה, לא מיראה, ולא מכשלק כח, זהו בעל תשובה נמורה, הוא ששלמה אמר, חכור את בוראיך, בימי בחורותיך, ואם לא שב, אלא בימי זקנותו, ובעת שאי אפשר לו לעשות, מה שהיה עושה, אע"פ שאינו תשובה מעולה, מועלת היא לו, ובעל תשובה הוא, אפילו עבר כל ימיו, ועשה תשובה ביום מיתתו, ומת בתשובתו, כל עוונותיו נמחלין.

ג. ומה היא התשובה, הוא שיעזוב החוטא חטאו, ויסירו ממחשבתו, וינמור בלבו שלא יעשהו עוד, שנאמר יעזוב רשע דרכו, וגומר. וכן יתנחם על שעבר, שנאמר, כי אחרי שובי נחמתי, ויעיד עליו יודע תעלמות, שלא ישוב

never return to my evil way", this, essentially, is confession, and he who excels in making a full confession is praiseworthy. All sins are atoned for by repentance, even one who had been wicked all his life if he at last repented, he is no more reminded of aught of his former evil deeds

2. — What is sincere repentance? A man to whom an opportunity offers the commission of a sin he was already guilty of, it is possible for him to commit it and yet he lets that opportunity pass without committing the sin, and that without being hindered by fear or through impotence, such a man is sincerely repentant, and thus did Solomon say:— "Remember now thy Creator in the days of thy youth" And although the repentance of one who turns from his evil ways in his old age when he lacks the power to continue his evil practices is not so edifying, yet does it stand him in good stead and he is ranked with the repentant, nay more one who had led a life of wickedness to the last, if he had but repented on his dying-day —dying a penitent— all his sins are forgiven.

3.—Of what does repentance consist? Repentance consists of the sinners abadonment of his sin, its utter dismissal from his thoughts and a firm resolve to do it no more as it saith:— "Let the wicked forsake his way" etc., he should also repent of the past, as it saith:— "Surely after that I was turned, I

הלכות תשובה

לזה החטא לעולם, וצריך להתודות בשפתיו ולאמר עניינות אלו שנמר בלבו, וצריך לפרט את החטא

ד מדרכי התשובה, להיות השב צועק תמיד לפני ה' בבכי ובתחנונים, ועושה צדקה כפי כחו, ומתרחק הרבה מן הדבר שחטא בו, ומשנה מעשיו, כולן לטובה, ולדרך ישרה, וגולה ממקומו, שגלות מכפרת עון, מפני שנורמת לו להכנע, ולהיות עניו ושפל רוח

ה' ושבח גדול לשב, שיתודה ברבים, ויודיע פשעיו להם, ומגלה עבירות שבינו לבין חבירו, לאחרים, ואומר להם, אמנם חטאתי לפלוני, ועשיתי לו כך וכך, והריני היום שב ומתנחם וכל המתנאה, ואינו מודיע, אלא מכסה פשעיו, אין תשובתו נמורה, שנאמר מכסה פשעיו, לא יצליח במה דברים אמורים, בעבירות שבין אדם לחבירו, אבל בעבירות שבין אדם למקום, אינו צריך לפרסם

repented", and he should take the Omniscient to bear witness that never again will he commit that sin, he must also utter with his lips the words of his confession and the resolutions of his heart, and (when confessing), it is essential to specify the sin

4.—The conduct of Penitence consists in the Penitent crying to God continually (for forgiveness), (craving his pardon) with weeping and supplications, practicing charity to his utmost ability, keeping at a safe distance from the causes that led him to sin, changing his mode of actions with a view to their betterment, conformable to the ways of the upright,—he also wanders from his home as (a life of) wandering atones for sin inasmuch as it is productive of humility and causes him to become meek and lowly of spirit.

5—It is very commendable for the Penitent to make a public confession, and openly acknowledge his transgressions towards his neighbor, saying as follows — "Truly have I sinned against such a one and so did I act towards him, but I now repent of my actions and am filled with regret" Imperfect is the repentance of him who is proud and suppresses his sin by covering his transgressions as it is said "He that covereth his sins shall not prosper" This however relates only to sins committed by a man against his neighbor, but as regards the sins

הלכות תשובה

עצמו, ועזות פנים הוא לו, אם גילם, אלא שב לפני האל ברוך הוא, ופורט
 חמאיו לפניו, ומתורה עליהם, לפני רבים סתם, וטובה היא, שלא נתגלה עונו,
 שנאמר, אשרי נשוי פשע, כסוי חטאה

ו. אעפ"י שהתשובה והצעקה יפה לעולם, בעשרה ימים שבין ר"ה ויום
 הכפורים, היא יפה ביותר, ומתקבלת היא מיד, שנאמר דרשו ד' בהמצאו, במה
 דברים אמורים, ביחיד, אבל ציבור, כל זמן שעושים תשובה, וצועקים בלב שלם,
 הם נענין, שנאמר, כד' אלהינו בכל קראינו אליו.

ז. יו"הכפ הוא זמן תשובה לכל, ליחיד ולרבים, והוא קץ, מחילה וסליחה
 לישראל, לפיכך חייבים הכל לעשות תשובה, ולהתורות ביו"הכפ, ומצות וידוי
 יום הכפורים, שיתחיל מערב היום, קודם שיאכל, שמא יחנק בסעודה, קודם

which a man commits against his Maker, it is not alone unnecessary to make them public it is even arrogance to reveal them It is to the blessed God alone that the Penitent should turn, before him alone should he confess and specify his sins, making a mere formal confession to others, for it is better that such sins are concealed, as it is said "Blessed is he whose transgression is forgiven, whose sin is covered"

6—Although the crying of the Repentant is always beneficial to him, still during the ten days, from ראש השנה (the New Year) to יום הכפורים (the day of Atonement) it is doubly so, for then it is immediately accepted, as (then is the time of which) it is said — "Seek ye the Lord while he may be found", however this only relates to the individual Penitent, but a repentant Congregation is answered at all times whenever they cry unto God with a perfect heart, as of them it is said 'For what nation is there so great, who hath God so nigh unto them as the Lord our God is in all things that we call upon him for'

7—The day of Atonement is a time for universal repentance for both the individual and the multitude, for it ends (the sins), being the season of pardon and forgiveness unto Israel, therefore is it incumbent upon all to be penitent and to make confession on Atonement day, according to the commandment which is as follows — On the Eve of Atonement before he partakes of the final repast previous to beginning the fast he should make

הלכות תשובה

שיתודה, ואע"פי שהתודה, קודם שיאכל, חוזר ומתודה, בלילי יום הכפורים ערבית, וחוזר ומתודה, בשחרית ובמוסף, ובמנחה ובנעילה והיכן מתודה, יחיד אחר תפלתו, ושליח צבור באמצע תפלתו, בכרכה רביעית

ח הוידי שנהנו בו כל ישראל, אבל אנחנו חטאנו, והוא עיקר הוידי. עבירות, שהתודה עליהם ביום הכפורים זה, חוזר ומתודה עליהם ביום הכפורים אחר, אף על פי שהוא עומד בחשובתו, שנאמר, כי פשעי אני אדע, וחטאתי נגדי תמיד.

ט אין התשובה ולא יו"הכפ מכפרין אלא על עבירות שבין אדם למקום, כגון מי שאכל דבר אסור, וכיוצא בו, אבל עבירות שבין אדם לחבירו, כגון החובל את חבירו, או המקלל חבירו, או גזול, וכיוצא בהן, אינו נמחל לו לעולם, עד שיתן לחבירו מה שהוא חייב לו, וירצהו, ואף על פי שהחזיר לו ממון שהוא

the confession, lest he choke during the meal, before having confessed. Although he had already confessed before eating, the confession must be repeated as follows — in the Evening service, then in the Morning, Additional, Afternoon and Closing services, the individual making the confession after his תפלה whilst the Reader repeats it in the middle of the תפלה at the fourth blessing

8.—The confession which is in usage by all Israel is the formula "but verily we have sinned", this avowal being the essential of confession. Sins confessed on one Atonement day should again be confessed on the following Atonement day, even though the repentance for same was adhered to (the entire year), for it is said — "For I acknowledge my transgressions and my sin is ever before me"

9.—Repentance and the Day of Atonement have the power to atone only for the transgression of the laws governing the relations between man and his maker, such as eating forbidden food, and for the violation of similar precepts, but they have no power to atone for the violation of the laws governing the relations between man and his neighbor (unless reparation is also made) thus one who wounds, curses or robs his neighbor, or otherwise injures him, is never pardoned unless he makes restitution of his neighbor's loss, damage or injury, and also con-

הלכות תשובה

חייב לו, צריך לרצותו, ולשאול ממנו שימחול לו, אפילו לא הקניט את חבירו אלא בדברים, צריך לפייסו ולפנע בו, עד שימחול לו, לא רצה חבירו למחול לו, מביא לו שורה של שלשה בני אדם מרעיו, ופונעין בו, ומבקשין ממנו לא נתרצה מהן מביא לו שניה ושלישית לא רצה, מניחו והולך לו. זה שלא מחל, הוא החוטא ואם היה רבו, הולך ובא אפילו אלף פעמים, עד שימחול לו

י אסור לאדם להיות אכזרי ולא יתפייס, אלא יהא נוה לרצות וקשה לבעוס, ובשעה שמבקש ממנו החוטא למחול, מחל בלב שלם ובנפש הפצה, אפילו הצר לו וחטא לו הרבה, לא יקום, ולא יטור, וזהו דרכם של זרע ישראל, ולכם הנבון.

יא. החוטא לחבירו, ומת חבירו, קודם שביקש מחילה, מביא עשרה בני

liates him, for although one had restored the money due to his neighbor, still must he seek his reconciliation and beg his pardon, if only by words did he offend his neighbor, he must still seek his reconciliation and insistently sue for his pardon until it is granted. If his neighbor refused to pardon him, he should bring three of his friends who shall earnestly intercede in his behalf, if he remain unreconciled, three other friends should be brought, (if their efforts also fail) a third effort through three other friends shall be made, if all that fail to effect a reconciliation, he may abandon any further attempt and the one who refused to grant the pardon becomes the sinner. If one had committed an offence against his teacher, he must make unremitting efforts to conciliate him making even a thousand conciliating advances, if necessary, in order to obtain his pardon.

10.—It is forbidden for a man to be vindictive and implacable, but he should be easy to pacify and hard to provoke, and when he who had offended him begs for pardon, he should pardon him with a perfect heart and with a generous spirit, even though he had done him a grievous injury and caused him much distress, still should he not avenge nor bear a grudge against him. This is the (noble) way of the seed of Israel, and (the natural inclination) of their upright hearts.

11.—If one had sinned against his neighbor who had died

הלכות תשובה

אדם, ומעמידן על קברו, ויאמר בפניהם, רטאתי לה' אלהי ישראל, ולפלוגי זה, שכך וכך עשיתי לו ואם היה חייב לו ממון, יחזירו ליורשים, לא היה יודע לו יורשים, יניחנו בבית דין, ויתודה

יב. כל מי שניחם, על המצות שעשה, ותהה על הזכיות, ואמר בלבו, ומה הועלתי בעשייתן, הלואי לא עשיתי אותן, הרי זה איבד את כולן, ואין מזכירן לו שום זכות בעולם, שנאמר, צדקת הצדיק לא תצילנו ביום פשעה, אין זה, אלא בתוהו על הראשונות

יג ואלו הן שאין להם חלק לעולם הבא (א) האומר שאין שם אלוה, ואין לעולם מנהיג. (ב) האומר שיש שם מנהיג, אבל הן שנים או יותר. (ג) האומר שיש שם רבן אחד, אבל שהוא גוף ובעל תמונה (ד) האומר שאינו

before he begged his pardōn, he should bring ten men to the ground wherein the body lays interred and say as follows — “I have sinned to the Lord, the God of Israel, also to this man (have I sinned) and thus have I acted towards him”, and if he owed him any money he should restore same to the heirs, — if he know of no heirs, then he should deposit the money with the Rabbinate (בית דין) and make a confession

12 — One who repents of having fulfilled the commandments and regrets his good actions, saying in his heart — “of what use were those good deeds?” thereby loses (the merit of) them all and none of the virtues which he had ever possessed, is remembered unto him, as it is said — “The righteousness of the righteous shall not deliver him in the day of his transgression” which only applies to one who regrets his former good deeds

13. — The following are those who have no portion in the world to come —

1) One who says that there is no God and no guide of the world.

2) One who acknowledges that the world is guided, but claims, by two beings or more.

3) One who admits that there is but one Sovereign but asserts that he is a corporeal being and possesses form,

הלכות תשובה

לברו הראשון וצור לכל. ה) העובד כוכב או מזל, וזולתו, כדי להיות מליץ בינו ובין רבון העולמים וי האומר שאין שם נבואה כלל, ואין שם מדע, שמניע מהבורא ללב בני האדם. ז) המכחיש נבואתו של משה רבינו. ח) האומר שאין הבורא יודע מעשה בני האדם ט) הכופר בתורה ואומר שאינה מעם ד', אפילו פסוק אחד, אפילו תיבה אחת, אם אמר, משה אמרו מפי עצמו, הרי זה כופר בתורה י) הכופר בפירוש התורה, והוא תורה שבעל פה יא) האומר שהבורא החליף מצוה זו במצוה אחרת, וכבר בטלה תורה זו, אע"פ שהיא היתה מעם ה'. יב) הכופר בתחית המתים יג) הכופר בביאת הגואל. יד) מומר לעבירה אחת,

4) He who declares that He (the Creator) is not alone the first and the founder of all

5) He who worships a planet or constellation or does homage to any other thing making it the intermediary between himself and the Sovereign of the Universe

6) One who asserts that there is no evidence of prophecy, and that there is no science penetrating from the Creator to the hearts of the children of men.

7) One who denies the prophecy of Moses our legislator.

8) One who says that the Creator has no knowledge of the deeds of the children of men

9) One who denies the *Torah*, saying it is not given by God, even if he reject one verse or but a letter, saying Moses promulgated it by his own authority, it is counted as if he denied the entire *Torah*

10) He who denies the interpretation of the *Torah*, that is, the Oral Law.

11) He who asserts that the Creator has altered one commandment for another, and that this teaching is now a long time obsolete although it was given by God

12) He who denies that there will be a resurrection of the dead

13) He who denies that the Redeemer will come,

14) A renegade in the commission of a certain sin, meaning one who persists in committing a certain sin, with wilfulness, becoming addicted to it and notorious for it, even though it be

הלכות תשובה

זה שהחזיק עצמו לעשות אותה עבירה בזדון, והורגל, ונתפרסם בה, אפילו חיתה מן הקלות, והוא שיעשה להכעים (טו) מומר לכל התורה כולה, כנו החחרים לדתי העב"ום, וידבק בהם, ויאמר, מה בצע לי להדבק בישראל, שהם שפלים ונרדפים, טוב לי שאדבק באלו, שידם תקיפה (זו) מחטיאי הרבים, אחד שהחטיא ברבר גדול, ואחד שהחטיא ברבר קל, ואחד האונם אחרים עד שיחטאו, או שהטעה אחרים, והדיחם. (יז) הפורש מדרכי ציבור, אף על פי שלא עבר עבירות, אלא נבדל מעדת ישראל, ואינו עושה מצות בכללן, ולא נכנס בצרתן, ולא מתענה בתעניתן, אלא הולך בדרכו, כאחד מגויי הארץ, וכאילו אינו מהן. (יח) העושה עבירות ביד רמה, בפרהסיא, בין שעשה קלות, בין שעשה חמורות, חוה הנקרא מגלה פנים בתורה, מפני שהעז מצחו, ונילה פניו, ולא בוש מדברי

a trivial transgression, if he commits it with the intention of provoking (the Creator) he is a renegade.

15) An apostate to the entire *Torah*,—one of those who become converted to a non-Jewish religion, saying, as he embraces their faith "What profit is it to me to cling unto Israel who is lowly and persecuted, it is better for me to connect myself with those having the upper hand"

16) One of those who cause the multitude to sin, it matters not whether it be a heinous sin or a trivial transgression, whether he forced them to commit the sin, or led them into error and thrust them away (from the Lord)

17) He who segregates himself from the communal life of the Congregation, although he has not transgressed any commandment, but simply holds himself aloof from the Congregation of Israel, and does not participate in their general observance of the commandments, he is indifferent to their distress, and fasts not on their fast days, but goes his own way, (as unconcernedly) as though he were a gentile and not one of them.

18) He who presumptuously sins in public, whether they be trivial transgressions or heinous sins, he is called מגלה פנים בתורה (makes the *Torah* bear a meaning other than the right) for he sins with effrontery, his brazen face demonstrating his shamelessness of the words for the *Torah*,

הלכות תשובה

תורה. יש המוסר חבירו, ביד אנס להורגו, או לתכוחו (ג) המוסר ממון חבירו ביד אנס (כא) הרודה על הציבור בחזקה, והם יראים ומפחדים ממנו, וכונתו לכבוד עצמו, וכל הפציו שלא לכבוד שמים (כב) השופך דמים. (כג) ובעל לשון הרע (כד) המושך ערלתו.

יד. כל אחד ואחד, מעשרים וארבעה אנשים שמנינו, אף על פי שהן מישראל, אין להם חלק לעו"הב. ויש עברות קלות מאלו, ואע"פ כן אמרו חכמים, שהרגיל בהם אין להם חלק לעו"הב, וכדי חן, להתרחק מהן, ולהזהר בהם, ואלו הן: המכנה שם לחבירו, והקורא לחבירו בכינויו, והמלבין פני חבירו ברבים, והמתכבד בקלון חבירו, והמבזה תלמידי חכמים, והמבזה רבותיו, והמבזה את המועדות. והמחלל את הקדשים. במה דברים אמורים, שכל אחד מאלו אין לו

19) He who delivers his neighbor in the hands of a tyrant who will slay or torture him.

20) He who delivers his neighbor's money into the hands of a tyrant

21) One who domineers over the Congregation overawing them, and causing them to be afraid of him, impelled only by motives of personal aggrandizement, having no desire in all that, to honor heaven thereby.

22) One who sheds another's blood

23) One who habitually slanders others.

24) One who draws down his foreskin (thus concealing the circumcision).

14 —None of the twenty-four enumerated in the foregoing section, even if they be of Jewish origin, have a portion in the world to come, there are, however, sins of a lesser degree than the former, which nevertheless, say the Sages, deprive the one who is addicted to them of a portion in the world to come, it is therefore of sufficient importance for one to eschew them and to guard himself from committing them, these are as follows:— to nick-name one's neighbor, or to call him by his nick-name, or to put one's fellow-man to shame in public, or to make one's self honored through another's shame, or to despise the Disciples of the Sages, or to despise one's Rabbis (teachers), or to despise the festivals, or to profane things sacred, — in what way does

הלכות תשובה

חלק לעולם הבא, כשמת בלא תשובה, אבל אם שב מרשעו, ומת, והוא בעל תשובה, הרי זה מבני העולם הבא, שאין לך דבר העומד בפני התשובה, אפילו כפר בעיקר כל ימיו, ובאחרונה שב, בין שהיתה תשובתו בגלוי, ובין במטמוניות, מקבלין אותו, ויש לו חלק לעולם הבא

טו. ארבע ועשרים דברים מעכבין את התשובה, ארבע מהם עון גדול, והעושה אחת מהן, אין הקב"ה מספיק בידו לעשות תשובה, לפי גודל חטאו, ואלו הן (א) המחטיא את הרבים, או המעכב את הרבים, מלעשות מצוה (ב) המטה את חבריו מדרך טובה לרעה, כגון מסית ומדיח (ג) הרואה בנו יוצא לתרבות רעה, אם יש בידו למחות ואינו מוחה, וה"ה כל שאפשר בידו למחות באחרים, בין יחיד, בין רבים, ולא מיחה, אלא יניחם בכשלונם. (ד) האומר אחטא ואשוב, או האומר אחטא ויו"הכפ מכפר. ומהן חמשה דברים, הנועלים דרכי התשובה,

one of the foregoing incur the forfeiture of his portion in the world to come, if he dies without repentance, however if he turned from his wickedness and died a penitent, he is one of those who inherit the world to come, for, nothing can stand in the way of repentance, thus, even one who had denied a principle of the faith during his entire life, but repented at last, whether he repented openly or in secret, he is received, and he has a portion in the world to come.

15.—The following twenty four sins are preventives of Repentance (to the one who is culpable) four of them being such great sins that he who is guilty of one of them, is placed out of the reach of repentance by the Holy One, blessed be He, viz. —

1) He who causes the multitude to sin or prevents a multitude from performing a commandment

2) He who perverts his fellow man, leading him from a good way into an evil one, such as an Enticer, and one who draws men away from God

4) He who sees his son pursuing an evil course and has the power to prevent him, yet does not do so, the same rule applies to him having the power to prevent others, whether an individual or a multitude from following an evil course, yet does not do so, but allows the stumbling-block to remain in their path.

הלכות תשובה

בפני עושיהן, ואלו הן . א) הפורש מן הצבור, לפי שבזמן שיעשו תשובה, ולא יהיה עמהן, ואינו זוכה עמהן, בזכות שעושיין. ב) ההולק על דברי חכמים, לפי שמחלוקתו גורמת לו, לפרוש מהן, ואינו יודע דרכי התשובה. ג) המלעיג על המצות, שכיון שנתבזו בעיניו, אינו רודף אחריהן, ולא עושיין, ואם לא יעשה, במה יזכה. ד) המבזה רבותיו, שדבר זה גורם לו, לרחפו, ולטרדו כנחוי, ובזמן שנטרד, לא ימצא מלמד ומורה לו דרך האמת ה' השונא את התוכחות שהרי לא הניח לו דרך תשובה, שהתוכחה גורמת לתשובה ומהם חמשה דברים, העושה אותן, אין אומרים לו שישוב בתשובה נמורה, לפי שהן עונות שבין אדם לחבירו, ואינו יודע חבירו שחטא לו כרי שיחזור לו, או ישאל ממנו למחול לו, ואלו הן :

4) He who says "I will sin, then I will repent", or he who says "I will sin and the Day of Atonement will absolve me"

There are five other sins in this category which bar the doors of repentance against those who commit them, these are as follows —

1) He who segregates himself from the Congregation, for the reason that when they repent he takes no part, nor does he share in the merit of the good which they do.

2) He who opposes the principles of the Sages, for his antagonism, causes him to separate from them and thus he knows not the ways of repentance

3) He who mocks at the commandments, and since they are contemptuous in his sight, he pursues not the course for their fulfillment, and if he fulfils not the commandments, how can he become meritorious?

4) He who despises his Rabbis, thereby causing himself to be ejected from their presence, even as Gehazi was, and while he is dismissed he has not a teacher to guide him aright.

5) He who hates to be rebuked, and thus leaves himself no way of repentance, as it is Reproof that leads to Repentance

Five sins there are for which (though the sinner repent) the repentance cannot be said to be perfect as they are sins committed by a man against his fellow-man without a knowledge of the identity of the one he had wronged which would enable him to make restitution or to beg his pardon, they are as follows: —

הלכות תשובה

א) המקלל את הרבים, ולא קלל אדם ידוע, כרי שישאל ממנו כפרה (ב) ההולק עם הנגב, שלפי שאינו יודע נגיבה זו של מי היא, אלא הנגב נוגב לרבים, ומביא לו, והוא לוקח, ועוד שהוא מחזיק יד הנגב, ומחמיאו (ג) המוצא אבירה, ואינו מכריז עליה, עד שיחזירה לבעליה, לאחר זמן כשיעשה תשובה, אינו יודע למי יחזיר (ד) האוכל שוד עניים ויתומים ואלמנות, אלו בני אדם אומללין הם, ו. ג. ידועים ומפורסמים, וגולים מעיר לעיר, ואין להם מכיר, כדי שידע שוד זה של מי הוא, ויחזירו לו (ה) המקבל שוחד להמות דין, אינו יודע עד היכן הגיע המייה זו, וכמה היא כחה, כדי שיחזיר, ועוד שהוא מחזיק יד זה, ומחמיאו. ומהל' חמשה דברים, הערשה אותן, אין חזקתו לשוב מהן. לפי שהם דברים קלים בעיני

1) He who curses a multitude there being no certain individual known to him whose pardon he can beg

2) He who divides with a thief (as he cannot make restitution) not knowing whence it was stolen, as the thief steals from many, and brings it to him, he being the receiver, he furthermore encourages the thief and causes him to sin.

3) He who finds a lost thing, and does not announce it with a view to returning it to its owner, then after a certain time has elapsed and he repents thereof, he knows not to whom to make restitution.

4) He who eats of the spoils of the poor, the orphans and widows,— being the weakest of the children of men, they are neither known nor recognized, wandering from city to city there is none to whom they are familiar, none who can indentify the despoiled substance of the oppressed one so that restitution may be made to him.

5) He who accepts a bribe in order to pervert justice, as he does not know the extent of the loss incurred by him whose judgement he had wrested he cannot make restitution, furthermore he gives his support to the bribe giver and causes him to sin.

This category also embraces five practices of which one is not prone to repent as they are but lightly esteemed in the eyes of the majority, consequently the one guilty of them sins yet never imagines that they are sins, those are as follows —

הלכות תשובה

הג האדם, ומצא חוטא, והוא ידמה שאין זה חטא, ואלו הן: א) האוכל מסעודה שאינה מספקת לבעליה ב) המשגשג בעבטו של עני. ג) המסתכל בעריות ד) המתכבד בקלן חבירו ה) החושד בכשרים ומחן חמשה דברים, העושה אותן, ימשך אחריהם תמיד, וקשים הם לפרוש מהם, ואלו הן: א) רכילות. ב) לשון הרע ג) בעל חמה ד) בעל מחשבה רעה ה) המתחבר לרשע כל אלו הרברים, וכיוצא בהן, אף על פי שמעבין את התשובה, אינו מונעין אותה, אלא אם עשה אדם תשובה מהם, הרי זה בעל תשובה, ויש לו חלק לעוה"ב

טז אל תאמר, שאין תשובה אלא מעבירות, שיש בהן מעשה, אלא בשם שצריך אדם לשוב מאלו, כך הוא צריך לחפש בדעות רעות שיש לו, ולשוב מן הכעס, ומן חאיבה, ומן חקנאה, ומן ההיתול, ומרדיפת המצון, והכבוד, ומרדיפת

1) He who partakes of a repast which does not suffice for the master

2) He who makes use of the pledge of the poor.

3) He who looks with lustful thoughts.

4) He who seeks to acquire honor through the shame of his fellow-man

5) He who casts suspicion on the righteous

There are five propensities also comprised herein which are engrafted on the one who is addicted to them, finally becoming inveterate habits from which one can with difficulty wean himself: 1) Tale-bearing, 2) Slander, 3) Anger, 4) Evil thoughts, 5) Evil associations

Although all of the foregoing and practices of a similar nature are hinderances to Repentance, still they are not preventives thereof, on the contrary, he who repents of them earns the appellation "Penitent" and has a portion in the world to come

16.—Let one not think that it is only of sinful actions that it is necessary to repent, for proportionately to the repentance required for these so must one search for the bad morals which he possesses and turn from Anger, Hatred, Revengefulness, Deceitfulness Avariciousness, pursuit after honor and Gluttony, from these and from similar passions should he repent, for

הלכות תשובה

המאכלות, וכיוצא בהן, מן הכל צריך לחזור בתשובה, ואלו העונות קשים מאותן שיש בהם מעשה, שבזמן שאדם נשקע באלו, קשה הוא לפרוש מהם. ואל ידמה אדם בעל תשובה, שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים, מפני העונות והחטאות שעשה, אילו הדבר כן, אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא, כאלו לא חטא מעולם, ולא עוד, אלא יששכרו הרבה, שהרי מעם מעם החטא, ופירש ממנו, וכבש יצרו, אמרו חכמים, מקום שבעלי תשובה עומדין, אין צדיקים נמורין יכולין לעמוד בו, כלאמר, מעלתן גדולה, ממעלות אלו שלא חטאו מעולם, מפני שהן כובשין יצרם יותר מהם (מלוקט מלשון הרמב"ם בהלכות תשובה)

דיני תשלומי שכר שכיר בזמנו.

א כתיב בתורה, לא תלין פעולת שכיר אתך עד בקר, וכתיב קרא אחרינא ביומו תתן שכרו, ולא תבא עריו השמש, ודרשו חז"ל, דהקרא דלא תלין, מיירי

these sinful passions are even more burdensome to a man than are his sinful actions, for being sunk in them he can eschew them with difficulty

Let not the Penitent be under the impression that he is very inferior to the Righteous because of the iniquities and the sins he did commit, for it is not so, for he is as beloved and precious before the Creator as if he had never sinned, moreover does he earn a great reward for having known the taste of sin and departing therefrom thus suppressing his evil inclinations and thus said the Sages "Where the Penitent stand there the Perfectly Righteous cannot stand", meaning, that they have attained a more exalted position than those who never sinned, because the former suppress their evil inclinations more than the latter

(Compiled from the writings of רמב"ם (Maimonides) in הלכות תשובה
Laws of Repentance)

LAWS CONCERNING THE PROMPT PAYMENT OF
WAGES TO A HIRED MAN

1.—It is written in the *Torah* — "The wages of him that is hired shall not abide with thee all night until morning", and in another verse it is written as follows "At his day thou shalt

דיני שכר שכיר

בשכיר. שעבר עבודתו ביום, וקבע התורה, זמן תשלומין שלו, כל הלילה, לא נתנו לו, עובר עליו בעמור השחר, משום לא תלין, וקרא דלא תבא עליו השמש מיירי בפועל שעבר עבודתו בלילה, דזמן תשלומין שלו כל היום, עד ביאת השמש, ואם לא נתנו לו עד שבא השמש, עובר בלאו זה, וגם בעשה דביומו התן שכרו וצריך לזהר לפרוע לו קודם שקיעת החמה, ולכל הפחות, קודם צאת הכוכבים בר"א, בפועל שהיה שכיר לעבוד כל היום, או כל הלילה, אבל אם היה שכיר לעבוד איזה שעות ביום, וכלה זמן עבודתו קודם שקיעת החמה, מחוייב הבע"הב לשלם לו תיכף, קודם שקיעת החמה, או אם היה שכיר לעבוד איזה שעות בלילה, וכלה עבודתו, קודם עמוד השחר, מחוייב הבע"הב לשלם לו תיכף, קודם עמוד השחר, ואפילו אם שכר לו לעשות מלאכה קלה, לא יאחר זמנו

give him his hire, neither shall the sun go down upon it",—whence our Sages, of blessed memory, have inferred that the verse "shall not abide with thee all night" applies to him who was hired to perform his task during the day, for him the *Torah* set the entire night as a time for payment, and if at day-break the employer had not yet given him his wages, he transgresses the commandment "shall not abide with thee" and the verse "neither shall the sun go down upon it" applies to the laborer who performs his task at night consequently the time set for his payment is the entire day until sun down, and if at sun-down he had not yet paid him, he is guilty of a violation of this negative commandment (shall not etc) and also transgresses the positive commandment "*at his day thou shalt give him his hire*", he therefore must be careful to pay him before sun-down, at any rate before the appearance of stars, all this relates to a laborer who was employed to work an entire day or an entire night, but if he was only hired to perform a task for several hours in the day and his task was accomplished before sun-down it is the employer's duty to pay him immediately and not wait until sun down. In a like manner, if he was hired to do work for several hours at night, it is the employer's duty to pay him immediately the work is done, and not postpone it to day-break, even if it was only a light task that was performed, payment for same should not be delayed.

דיני שכר שכיר

ב שכיר שבוע, או שכיר חדש, או שכיר שנה, כלה פעולתו ביום, זמן תשלומין שלו, כל אותו היום, כלה פעולתו בלילה, זמן תשלומין שלו כל אותו הלילה, וכל הדינים הללו, נוהגים, בין ששכר אדם, בין ששכר בהמה או כלים, בין ששכר דירה, מחויב לשלם, באותו יום, או באותו לילה שכלה פעולתם.

ג. אין הבעה"ב עובר, אא"כ יש לו מעות אצלו, או שיש לו מעות ביד אחרים, ואפשר לו להשיגם, או שיש לו סחורה, העומדת למכירה, ואפשר לו למכור, אבל אם אין לו, אינו עובר, ואם אפשר לו ללות מאחרים, מצוה עליו ללות, ולשלם להשכיר כל מה שמגיע לו. ואם אין לו לשלם הכל, מחויב ליתן לו מה שיש לו, ואין הבעה"ב עובר, רק כשתבעו הפועל, אבל אם לא תבעו, אינו עובר עליו, ומ"מ יש לזהר, לסלק לו השכירות בזמנו, ואחר שנשלם פעולה

2 — One who is hired for a week, a month, or a year (should be paid as follows —) If his work be done during the day, the time set for his payment is that entire day (which ends his services), if his work was done during the night, the time appointed for paying him is that entire night (which ends his services)

These laws are all in force whether he had hired a human being, an animal, utensils, or a house, he is obliged to pay on that day or night that the services are at an end or that the time was expired.

3 — The employer does not transgress the commandment unless he has the money (wherewith to pay) in his possession, or deposited with others and it is possible for him to obtain it, or if he has salable merchandise which it is possible for him to convert into cash, but if he has neither, he does not transgress the commandment, however if it is possible for him to borrow the money from some one, he is commanded to do so in order to pay what is due to the hired man. If what he has is not sufficient to pay all that is due for wages, he is obliged to give him all that he has.

The commandment is only transgressed by the employer when he does not pay the wages on the employe's demand, but if the latter did not demand same, the former does not transgress the commandment by delaying payment. Nevertheless

השכיר, אפילו קודם שתבעו, אסור לו לבע"הב להוציא מעותיו לסחורה, ואלו שאין דרכם לשלם, עד שיחשבו עם הפועלים, אינם עוברים, עד שיחשבו עמהם, דמתחלה נתרצה הפועל לזה

ד נתן חפציו לאומן, לתקנם בקבילות, ונמר מלאכתו, כל זמן שהחפץ ביד האומן, אינו עובר, נתנה לו, אפילו בחצי היום, מחויב לשלם לו קודם שקיעת החמה, וכן אם נתנה לו בלילה, מחויב לשלם קודם עמוד השחר ואין לשכור אומן או פועל, כשיודע בבירור, שלא יהיה לו מה לשלם בזמנו, אם לא שוריעו מתחלה שיתרצה בוה, וכל מי שכובש שכר פועל ואין ברעתו לפרוע לו, ואפילו אם מחסר לו פרומה אחת, ממה שנתחייב לו, הרי הוא גזלן נמור ופסול לעדות,

he must be careful to pay the employe his wages at the proper time, immediately upon the completion of his work even before payment was demanded

An Employer is forbidden to invest in merchandise, that money which is due for wages, those who do not pay out wages otherwise than by previously making up the laborer's account, do not transgress the commandment until after the account was made up, as this condition was originally satisfactory to the laborer.

4 —If one had contracted with an artisan to repair his property and he had finished the work, but he did not deliver it to the owner, the latter does not transgress the commandment by not paying him, but as soon as the property is returned, payment must be made, if it was returned even in mid-day, payment must be made before sun-down, likewise if the work was returned at night, payment (therefore) must be made before day-break.

One should not hire a mechanic or laborer if it is clear to him that he will be unable to pay him at the proper time, unless he previously notifies him and obtains his consent thereto.

Whosoever witholds the wages of a laborer, having no intention to pay him, or if he even deducts one פרומה (a coin of very small value) from what is coming to him, is a downright robber and "unfit to testify" (not entitled to credence). There-

דיני שכר שכיר

ולכן יזהר אדם, כשיתן עבודה לפועל או לאומן, יקצוב שכרו מקודם, כי אם לא יקצוב, יוכל לעבור על איסור גזל מדאורייתא
 ה אם שכר שני פועלים, ואין לו מעות לשלם בזמנו, רק לאחד מהם, אם אחד עני, ואחד עשיר, העני קודם. ואפילו תבעו העשיר, והעני עדיין לא תבעו, מכל מקום העני קודם אבל אם א' קרובו, וא' אינו קרובו, אין לקרובי דין קדימה.

דיני מצות הלוואה.

א. מצות עשה מן התורה להלות לעני, להקל לו מעניו, ולהרחיב לו, ומצוה ג"כ להלות לעשיר, לפי שעה, בשעה שאין המעות מצוי אצלו, ולא דוקא הלוואת מעות, אלא ה"ה, שמצוה להשאיל כליו או הפציו, ובכל זה, אם באים

fore one who hires a laborer or mechanic should be careful to make a bargain with him beforehand, for unless they previously agreed upon a price, one is liable to transgress the commandment of the *Torah* forbidding robbery.

5—If one had hired two workmen, and when the time for payment came he was able to pay but one of them, if one of them was poor and the other rich, the poor one should be paid preferably even if a demand for payment was made by the rich workman and the poor man did not yet demand his money, the latter should still take precedence, however if one is related to him and the other is not, the relative is not entitled (on that account only) to take precedence

LAWS CONCERNING THE COMMANDMENT
 OF LENDING,

1—It is one of the positive commandments of the *Torah* to lend to the poor man in order to relieve him of his poverty and to enlarge his possessions, this commandment however, is also obeyed when one lends for a short time to a rich man who is temporarily embarrassed, and the lending of money alone is not the sole desideratum as in this commandment is also included the lending of utensils and other property, howbeit if a poor

דיני מצות הלואה

עני ועשיר ללות, או לשאול, העני קודם, ומצוה זאת אין לה שיעור, אלא כל אחד כפי השגת ידו, וכך אשר בכחו לעשות לטובת חבריו, יעשה, וזמן ההלואה ג"כ אין לה שיעור, אלא כפי אשר תשיג ידו.

ב. מ"ע של הלואה אינו, אא"כ יש בידו מעות מזומנים, או שיש לו מעות מופקדים ביד אחר, או שיש לו מעות, בהלואה ביד אחרים, והניע זמן פירעון, אבל אם אין לו מעות, אינו מחויב ללות מאחרים, כדי להלות, ומצד מדת החסד מצוה לעשות כן, ואם יש בידו מעות של אחרים, בפקדון, אף שיש לו רשות להשתמש בהם, לצרכו, אפילו הכי, אין לו רשות להלות לאחרים, אא"כ קבל ע"ע, שבשיבוקש המפקיד ממנו, ישלם לו תיכף, ואם הבטיח לעני להלות לו סך מה, אמור לחזור בו, ואפילו אם הבטיח להלות לעשיר, לא ישנה מדיבורו ואסור ללות מאשה, בלי רעת בעלה, אפילו היא נושאת ונותנת בתוך הבית, אא"כ

man and a rich man request a loan of money or desire to borrow (utensils etc.) the poor man should take the precedence

There is no limit to what constitutes a fulfillment of this commandment, but every one should fulfill it to the full extent of his means, as one should do all that lies in his power for the welfare of his fellow-man, neither is there any limit to the length of time to be given for the repayment of the loan, but each one according to his ability.

2. — The positive commandment of lending is only applicable where one has the money in his possession or deposited with another, or when one has money loaned to others which had just fallen due, but one who has no money need not borrow from others in order to lend it; however, as an act of benevolence it is a fulfillment (of the spirit) of the commandment to do so. If he have money which was deposited with him by others although he is allowed to make personal use of same, still he has no right to lend it to others unless he took it on the condition that he should make payment to the depositor on demand.

One who had promised a poor man the loan of a certain amount is forbidden to retract his promise, even if a loan was promised to a rich man, the promise must not be broken. It is forbidden to borrow from a woman without the knowledge of her husband, although she attends to all the household matters,

דיני מצות הלוואה

הוא דבר מעט, שאין דרך אנשים להקפיד ע"ו, או יהיא מכרת טבעו, שאין מקפיד. ודוקא מעות, אבל כלי בית מותר לשאול מאשה, אף בלי רשות בעלה. נ אם לא יקבל הלוה ע"ע לפרוע בבת אחת כל החוב, רק יאמר לפרוע מעט מעט, אין חיוב להלות לו באופן זה, ומצד נדר האהבה ואחזה, נכון להיטיב גם בזה האופן אם בא אחד ללות סכום גדול, ואחרים באו ללות, כ"א סכום קטן, ואם ילוה לאחד סכום גדול, לא יהיה לו מה להלות להאחרים, מוטב שירבה במצות, וילוה ההלוואות הקטנות, ואם הדורש סכום גדול מטה ידו, ובהלוואה זאת תחוק ידו, הוא קודם ואם עני בא אל בעל חנות, ומבקש ממנו שיקיף לו מעט, סחורה, או מזון, להחיות נפשו, אע"ג שאין בזה חיוב מצות הלוואה, מ"ט מצוה להחזיק ידו, שלא יצטרך לבריות.

unless it be a small amount which it is unusual for men to be captious about, or if she knows that her husband is not of a captious disposition, all this is only applicable to the borrowing of money, but household utensils it is permitted to borrow from a woman even without obtaining her husband's consent

3. — If the borrower does not propose to repay the entire loan in one payment but offers to pay in small instalments, it is not obligatory on one to lend him on that condition, but as an act of brotherly love it is proper to accomodate one even in such a manner.

If one applies for a large loan, and there were others who each desired to make small loan it is better, in the event of there not being sufficient to cover the large loan and all the small loans, that the small loans should preferably be made, as he thus multiplies the performance of a commandment, however if the one who had applied for the large loan is in reduced circumstances and by means of his loan he may be enabled to regain some of his former property, he should take the precedence.

If a poor man applies to a store-keeper to open a small account with him for merchandise or food wherewith to maintain his life, although this is not an obligation implied in the commandment of lending, nevertheless it is the fulfillment of a

ד. מצות נמ"ח נהג עם כל אדם, ואפילו אם פקר באחת מכל המצות לחיאבוק, כל שהוא מאמץ ב"ג עיקרי הדת, עדיין הוא בכלל ישראל, ומצוה לרחם עליו ולנמול עמו חסד, בעת דחקו, אך אם יודע שהוא צריך המעות לדבר עבירה, אסור להלות לו. ואם הוא מחלל שבת בפרהסיא, או שהוא מסור, יצא מכלל ישראל, ורוקא כ"ז שלא עשה תשובה, ורוקא שנתברד שהוא כן, אבל משום חשדא בעלמא, לא נפיק מכלל אחוה בזה.

ה מצות נמ"ח שהזהירה אותנו התורה, חיובה היא, בין לאוהב, בין לשונא, אלא שיש חילוק, אם הוא שונאו שלא כדן, הוא קודם אפילו לאוהבו, כדי לכופ יצרו, ואם הוא שונאו כדן, כגן רחוא ביה, שעבר על איסור מפורסם, אז אין לו דין קדימה, ומצוה יותר בהגן, מבשאינו הגן, ואסור להלות בלא עדים,

commandment to come to his support so that he become not a burden on the public.

4.—The commandment to practice charity applies towards all, even towards one who through sensuality had abandoned himself to the violation of one of the commandments, inasmuch as he believes in the thirteen fundamental principles of the faith he is yet of the Jewish alliance, and it is the fulfillment of a commandment to compassionate him and to practice charity towards him in the hour of his distress, but if he knows that the money he requires is to be devoted to a sinful purpose he is forbidden to lend it to him, also if he publicly profanes the Sabbath, or is an informer, as he is out of the Jewish alliance so long as he did not repent, this is the case only when his guilt is clearly established, but on account of a mere suspicion he is not excluded from the fraternity.

5.—The commandment to practice charity which the *Torah* admonishes us to fulfill is obligatory towards friend and foe alike, with this distinction, however, that if he hate one unjustly he must (preferably practice charity towards him) giving him precedence even over a friend, so that he may thus suppress his evil inclination, but if he justly hates him, as for instance, one whom he saw transgressing a negative commandment that is familiar to all, to him the law of precedence does not apply.

It is the fulfillment of a greater commandment to practice

דיני מצות הלואה

אפילו לת"ח, אא"כ מלווהו על המשכון, או בשטר, או לכ"הפ כתיבת ידו, ואם השטר כלל, והולך להמחק, יבא לב"ד ויעשו לו קיום. ואם ירצה המלוה לקחת משכון מן הלוה, שלא בשעת הלואתו, אלא אח"כ, לא יעשה, כי אם ע"פ בית דין ואסור להשהות, שטר פרוע בתוך ביתו.

ג. אסור לנגוש את הלוה, כשיודע שאין לו לפרוע, לא מעות ולא מטלטלין, ואפילו לעבור לפניו, אסור, מפני שהוא נכלם, ואסור להלוה לכבוש ממון חבירו, ולרחותו בלך ושוב, כשיש לו, ואסור להלוה להוציא את ממון חבירו, עד שתוכל להאבר, ולא ימצא המלוה ממה לנבות, וכשמכיר המלוה בחלוה, שאינו חס על ממון חבירו, מוטב שלא ילווהו (בלא משכון), ממה שילוה ויצטרך לנגושו ולעולם ירחיק אדם את עצמו מן הערבות ומן הפקרונות.

charity towards a proper person than towards an improper one
It is forbidden to lend without witnesses even to a Disciple of the Sages, unless he lends on a pledge, or note, or at least, receives an acknowledgement of the loan in the borrower's handwriting. If the note becomes worn away and the writing is about to be rubbed off, the holder should have it certified at the Rabbinate

If the lender desires to take a pledge from the borrower, not at the time of the lending, but after the loan had been made, he can only do so through the Rabbinate. It is forbidden to keep a canceled note in one's house.

6 — It is forbidden to exact from a borrower when he knows that he has not wherewith to pay, having neither money nor movable chattels, it is forbidden even to confront him perchance he may thereby put him to shame. On the other hand the borrower is forbidden to withhold his neighbor's money, putting him off by telling him to come again when he has it, and he is also forbidden to employ his neighbor's money in such a manner that it may be lost and the lender will not find anything collectible, and if it is known to the lender that the person applying for a loan is entirely without consideration for his neighbor's money, then it is better not to lend him (without a pledge) than to lend him and be afterwards compelled to

ז המלוה על המשכן, אל ישתמש בו, מפני שהוא כמו ריבית, ואם הלוח לעני, על דבר ששכרו מרובה, ואינו נפחת אלא מעט, יכול להשכירו לאחרים, אף בלי נטילת רשות מהלוח, ולנכות דמי השכירות בחובו, דמסתמא נוחא ליה להלוה בכך. וצריך לזהר בשמירת המשכן, מפני שהוא כשומר שכר על המשכן, ואינו רשאי להפקיד המשכן ביד אחרים, או למשכנו, שלא מדעת בעליו, והמלוה את חבירו על המשכן, בתנאי שאם לא יפרענו לזמן פלוני, יהא המשכן חלוט לו, יזהר לאמר לו בשעת הלואה, אם לא תפרה אוהו עד זמן פלוני, יהא קנוי לי מעבשיו

ח. לוח שבא לפרוע להמלוה, ע"י שליח, מיד כשמסר המעות להשליח, זכה השליח במעות, עבור המלוה, ואם ירצה הלוח לחזור וללות המעות מיד השליח, ולפרוע לו אחר זמן, אסור, דהוי ל"י שואל שלא מדעת, וגם על השליח

exact the payment from him. One should always avoid becoming a Guarantor or Guardian

7 —The lender should not make use of the pledge on which he made the loan as that would savor of increase, but if he lent to a poor man on something that can be hired out at a good price and is but slightly worn by use, he may hire it out even without asking the owner's permission as the proceeds are to be deducted from the borrower's debt, it is taken for granted that the latter is satisfied with this procedure

One who lends on a pledge becomes a hired guardian thereof and must take very good care of it, he is not permitted to place it in others keeping nor to pawn it without the owner's knowledge.

One who lends his neighbor on a pledge, with the stipulation, that failing to repay the loan within a fixed time, he shall forfeit the pledge to the lender, the latter should be careful to tell the borrower at the time the loan is made — "If you do not redeem the pledge until a stipulated time, I am entitled to the ownership thereof from this date.

8 — When a borrower remits to the lender through a messenger. the latter acquires full title to the money on behalf of the lender, immediately it is handed to him, and should the borrower desire again to borrow the money from the messenger

דיני מצות הלואה

יש איסור, להחזירו להלוה, ומי שהוא יודע שחייב לחבירו, וחבירו אמר לו, ודאי לי, שאינך חייב לי, פטור מלשלם לו, שהרי מחל לו.
 ט. אם אין ידו משנת, להלות לכל הבאים לשאול, או יבחין למי להקדים
 זהו סדרן: אביו ואמו, רבו, בנו, אחיו מאביו, אחיו מאמו, שאר קרובים,
 חלמיר חכם, אשת ת"ח, שכנו, בן עירו, כהן, לוי, ישראל, ממזר. וכל דיני
 הקדמה המבואר, הוא לאו דוקא על הלואה, או שאלת כלים, אלא ה"ח על
 איזה שום טובה אחרת, דהיינו לשכור אחר, וליתן לו להרויח, וכיוצא בזה.
 י. כתיב, מקץ שבע שנים תעשה שמטה, זה דבר השמטה. שמוט כל
 בעל משה ידה, אשר ישה ברעהו, לא יגוש את רעהו ואת אחיו, כי קרא שמטה
 לה' (דברים מ"ו, א' ב'). ומזה אמרו חז"ל, שהשנה השביעית בסופה, משמטת

and to repay him after a while, he is forbidden to do so, as that is "borrowing without the owner's knowledge" and the messenger is also forbidden to return the money to the borrower.

One who knows that he is indebted to his neighbor but is told by the latter "I am positive that you are not indebted to me", he thereby becomes exempted from paying him as it is evident that he excused him from payment.

9—If one is unable to lend to all who come to borrow, he should discriminate to whom to give the preference. The following is the order of precedence — his father and mother, his teacher, his children, his brother by the father's side, his brother by the mother's side, other relations, a Disciple of the Sages, the latter's wife, one's neighbor, one's townsman, the Priest, the Levite, the Israelite, the bastard. The laws of precedence here set forth do not especially concern those who apply for the loan of money or utensils, for they apply as well to the granting of any other favor, as for instance to hire some one, or to cause some one to derive a profit and similar favors.

10.—It is written — "At the end of every seven years thou shalt make a release, and this is the manner of the release, every creditor that lendeth aught unto his neighbor shall release it, he shall not exact it of his neighbor or of his brother, because it is called the Lord's release" (Deut 15, 1—2)

From these premises our Sages, their memory be blessed,

דיני מצות הלוואה

את כל מלוה, בק מלוה על פה, ובין מלוה בשטר, ואפילו יש בו אחריות נכסים, אם רק הניע זמ"פ קודם סוף השנה, ועדין לא שלם לו, אינו רשאי לתבוע ממנו אחר שביעית, ואפילו אם בא הלוה, לשלם להמלוה, יאמר המלוה, משמט אני, וכבר נפמרת ממני ואם אמר הלוה, אעפ"כ אני נותן לך במתנה, מותר לו לקבל, ויכול המלוה לעשות איה השתדלות, שיאמר הלוה, שהוא נותנו לו במתנה

יא שנה חשביעית אינה משמטת אלא מלוה, אבל לא פקדון, וגם לא הקפת חנות, כל זמן שלא תשב הקפותיו, וכתב בפנקסו סך הכל, חקפהו במלוה, וכן שכר שכיר, כל זמן שלא זקפו עליו במלוה, וכן מי שקנה שמר חוב, של ישראל מעכ"ום, ובא מכה עכ"ום, וכן חוב שנתחייב בב"ד, וכתבו הבי"ד פסק

have infered, that the seventh year when it ends, causes every lender to release his debtor, whether the loan was made on a verbal agreement or on a promisory note, and even if it was made on a mortgage, that is, providing the debts become due before the end of the year and they remain unpaid, then the lender is no longer (after the seventh year) permitted to demand payment from the debtor, and even if the debtor came to pay the lender, the latter should say "I release you and you are already exempted from paying me", but if the debtor said "Nevertheless, I give it to you as a gift" he is permitted to receive it, the lender can even make some efforts to influence the debtor to say "that he gives it to him as a gift"

11.—The seventh year causes only the lender to release the debtor, but does not release one from the responsibility for the thing delivered him to keep, nor does it affect the open account of one who obtains credit in a store as long as the items taken on credit were not figured up and the total transferred to the loan account making the merchant assume the character of Lender, also he who bought from a gentile, bills payable by an Israelite to a gentile, nor does it release the debt for which judgment was obtained through the Rabbinate, after the Rabbinate had given the lender a written verdict, likewise one who transfers his notes to the Rabbinate, with instructions to

דיני מצות הלואה

דן, ונתנוהו לידי המלוה, וכן המוסר שטרותיו לב"ד, ואמר להם, אתם נבו לי תוביו וכן המלוה את חבירו על המשכון, כל אלו אין שביעית משמטתן יב. פרוחבול אינו משמט. ומהו פרוחבול, המלוה הולך אל שלשה בני תורה, שיהיו בי"ד, ואומר להם, אתם דיינים, מוסר אני לכם כל תוכות שיש לי, שאנבם כל זמן שארצה, והמה כותבים לו פרוחבול, כפי הנוסח הנהוג.

הלכות ריבית.

א. מאד מאד צריך לזהר באיסור ריבית, בין מלוה לעני, בין מלוה לעשיר, וכל המלוה בריבית, כאלו כופר באלהי ישראל, וביציאת מצרים, ואינו קם בתחתית המתים, ואף בעו"הו, נכסיו מתמוטטים וכלים, וגם הלוה, מחרר מן התורה, לבלי ליחן שום ריבית, ואפילו הכותב השטר, והעדים, והערב, והסרסר, כולם מחררים באיסור תמור, לבלי להטפל, להלואה בריבית, ואפילו לא פסק לו

collect same, also he who lends his neighbor on a pledge, all these the seventh year does not make to release

12 —The document called פרוחבול relieves one from granting a release (in the seventh year) A פרוחבול is obtained as follows, a man goes to three men who are learned in the *Torah*, and makes of them a provisional Rabbinate, saying as follows: "Ye are judges, I deliver over to you all claims that I have so that I can collect them whenever I want, they then write for him a פרוחבול according to the versions in use

THE LAWS OF INCREASE

1.—One must be exceedingly careful not to violate the commandment forbidding usury, whether the loan be made to a poor or to a rich person, and he who makes an usurious loan is as though he denied the God of Israel, and the (miraculous) exodus from Egypt, and he will not rise when the dead will be resurrected, and even in this life will retribution overtake him, for his possessions will shrink in value and his substance will waste away The borrower also, is cautioned by the *Torah* against giving any manner of usury, and even the writer of the notes, the witnesses, the guarantor, and the broker, all are admonished under the commandment which stringently forbids anyone to be even an accessory to a usurious loan. Even if no usurious

הלכות ריבית

מתחלה, אלא בהגיע זמן הפירעון, פסק לו איזה דבר, בשביל שירחיב לו הזמן' ואפילו אינו אומר, שנותן לו בשביק ריבית, ואפילו אומר בפירוש שהוא נותן לו כסתנה, נ"כ אסור ומי שנבשל, ולקח ריבית, מחויב להחזירו, ואם המלוה רוצה להחזיר, והלוה מוחל לו, מותר.

ב. אסור להקדים את הריבית, או לאחרה, היינו ששלח המלוה מתנה להלוה, קודם הלוואה, ופירש לו בשביל שילוה, או ששלח לו מתנה מרובה, בסתם, ומוכח שהוא בשביק שילוה, או ששלח לו מתנה, אחר פירעון, בשביל מעותיו שהי' בטלות אצלו, אסור. ואם אחד מלוה לחבירו סכום מה, לזמן מה, כדי שיחזור זה אח"כ, וילוהו סכום יותר גדול, או לזמן יותר ארוך, אסור אך אם הלוה לחבירו איזה סכום לזמן, ונומלץ זה לזה, ולא התנו ביניהם, אלא ערשץ בן מרצונם, מותר

contract was made at first but at maturity of the note, the debtor made a stipulation of increase in order that the lender should grant him an extension, it matters not if he did not plainly stipulate that he gives him the increase as a usurious compensation, but even if he expresses it as the bestowal of a gift, it is still forbidden, and he who has stumbled into taking increase is obliged to make restitution thereof, but if the lender is willing to make restitution and the borrower excuses it, the former is permitted to retain it

2 — It is forbidden to give usury either in advance or at the expiration of the loan, as for instance if the borrower previous to making the loan made the lender a present with the explanation that he does so in order that he should make him a loan, or if he made him a handsome present without offering any explanation for so doing, but it is quite evident that he did so in order that he should make him a loan, or if he made him a present, after the loan was paid, as compensation for the time that the money was in his possession and unavailable (to the lender), all this is forbidden.

It is also forbidden for one to lend his neighbor a certain amount for a certain time, in order that the latter should afterwards reciprocate by lending him a larger amount or for a longer time. It is, however, permissible for one to lend his neighbor

הלכות ריבית

ג המלוה יזהר מלהנות מן הלוה שלא מדעתו, כל זמן ההלוואה, ואפילו דבר שהי' עושה לו בלאו ההלוואה, אבל מדעתו, מותר להנות, בדבר שהי' עושה לו, בלאו ההלוה, ובלבד שלא יהא דבר של פרהסיא, ואפילו ריבית דברים, או כבוד, שינהוג הלוה, אל המלוה, אם בלאו ההלוואה, לא היה עושה כן, אסור. ואפילו טובת הנאה, שיתן הלוה עבודה, או הרוחה, להמלוה, אם לא היה עושה כן בפעם אחר, אסור.

ד אסור להלות סאה תבואה, שיחזור לו סאה תבואה, ואפילו שניהם מין אחד, כי ישמא תתיקר בינתיים, ונמצא נותן לו ריבית, אך יעשונו דמים, שאם תתיקר התבואה, לא יתן לו רק הדמים, ואם יש ללוה, אפילו רק מעט ממין זה.

a certain amount for a time and have him reciprocate that favor, but no agreement should be made to that effect, it being an action purely voluntary on their part

3.—The lender should be careful not to enjoy aught of the borrower without his knowledge, during the entire time of the loan, even if it is something that the borrower would have him enjoy though no loan had been made, however with the borrower's knowledge, the lender may enjoy of that which the borrower would have him enjoy had the loan not been made, only that it shall not be of a public nature. There is usury even in the words or in the honor with which the borrower treats the lender if he would not, thus, have treated him, had the loan not been made, it is therefore forbidden.

The borrower is also forbidden to give increase in granting the lender a favor, as for instance, to give him employment or to cause him to make a profit, if he would not have done as much for him at any other time

4.—It is forbidden to lend a measure of grain and have the loan repaid also with a measure of grain, even if both be of the same kind, for mayhap, in the meantime, the price had advanced and he consequently gives him increase, a money valuation should therefore be placed upon it, so that even if there be an advance in the price of the grain he repays him only that amount of money it was then valued at

הלכות ריבית

מותר ללות, אפילו כמה כורים, וכן אם יש לזה המין שער קבוע בשוק, מותר ללות, אפילו אין ללוה כלום ממין זה, וכ"ז במין במינו, אבל להלות מין אחר, ולהחזיר אח"כ מין אחר, אסור בכל ענין, ובדבר קטן, שאין הדרך להקפיד ביוקרא חולא, מותר בכל ענין, ולכן מותרת אשה להלות בכר לחברתה

ה המלוה מעות על משכן בית, או שדה, וכיוצא בזה, והמלוה יקח הפירות מהמשכן, צריך להיות בנבייתא, היינו שינכה לו מן החוב דבר קצוב לכל שנה, שזה יהי' השכירות, שנותן המלוה, ואפילו השכירות שזה יותר, ממה שקצבו ביניהם, מותר. אבל לא יחזור המלוה, להשכיר להלוה עצמו תוך ש בנין זה הרבה חילוקי דינים, והרצה לעשות בהיתר, ישאל לחכם.

ו. המוכר דבר לחבירו, ואומר לו בפירוש, אם תחן לי תיכף מחירו, הרי

If the borrower possesses a particular kind, even if only a small amount thereof, he is permitted to borrow many bushels of the same kind, also if a certain kind has a fixed market-price one is permitted to borrow even if he has none of it, all this relates to a thing of the same kind, but it is forbidden under any circumstances to lend one kind and have that loan repaid with another kind

It is however, under all circumstances permissible to lend a small article, the price of which, whether advancing or declining people are not usually particular about; a woman is therefore allowed to lend a loaf of bread to her neighbor

5. — If one lends money on the mortgage of a house or a field etc, and if the lender is also the usufructuary of that mortgage, this usufruct should effect the liquidation of the debt; that is, a fixed amount should be yearly deducted from his debt which should count as the rent paid by the lender, and they are permitted to stipulate the payment of a smaller amount than the actual rental value, the lender however, should not turn around and rent it to the borrower. As there yet remain many divergent laws on this subject, he who is desirous of acting in accordance with the law should consult the wise

6.—He who sells an article to his neighbor stipulating that it will cost him ten for cash and eleven on credit, is forbidden to do so, he is also forbidden to sell him an article having a

הלכות ריבית

לך ביו"ד, ואם בהקפה הרי לך ב"א, אסור, ואם המקח הוא דבר שיש לו שער ידוע, והוא מוכר לו ביותר מן השער, מפני המתנת המעות, אעפ"י שאינו אומר בפירוש, אסור, ואפילו רבר שאין לו שער ידוע, ואינו אומר לו בפירוש, אם מוסיף לו שתות או יותר בשביל המתנת מעות, ג"כ אסור, ואם הוא דבר שאין לו שער ידוע, ומוכר לו בסתם, ואינו מוסיף לו, רק פחות משתות, מכפי שהיה מוכר לו במוזמנים, אז מותר, ומי שקונה סחורה ביוקר, כדי למכרה מיד ולהפסיד, בשביל שהיה המעות בירו איזה זמן, אסור.

ז מותר למכור שטר חוב שיש לו על חבירו, ואפילו להלוה בעצמו, ואפילו קודם זמן פרעון, בפחות משייה, ויכתוב המוכר להלוקה, אני מוכר לך שטר זה, וקני לך איהו וכל שעבודו, וצריך שיחא האחריות על הלוקה, רק אחריות שבא מחמת המוכר, כגון שהשטר פרוע, וכדומה, יכול להיות על המוכר, ומכאן עצה טובה להמלוה והלוה, לבל יכשלו באיסור ריבית, יעשו כזאת, ולא

standard price at more than the market value an account of waiting for the money, even if he did not so stipulate

One is also forbidden to add a sixth of the price or more to the cost of an article that has no standard price on account of waiting for the money even if that was not stipulated, but one is permitted to charge less than one sixth more than he would charge for cash for an article which has no standard price, if he sells it in an ordinary way

It is forbidden to buy merchandise at a dear price in order to immediately dispose of it at a loss for the sake of having the handling of the money for some time

7—One is permitted to sell a note which he holds against his neighbor, even to the borrower himself, and even before maturity, at less than its value, and the seller should write to the buyer "I hereby sell and transfer to you this note and all that is subjective thereto", the note is then at the risk of the buyer, with the exception of that risk for which the seller is naturally responsible, as for instance, whether the note is a canceled one etc., for that the seller is responsible. Hence, in order that they fall not into the snare of usury, it is advisable for the lender and borrower to proceed as follows instead of negotiating a loan as lender and borrower, they should make it

הלכות ריבית

יהיו מלוה ולוה, רק מוכר וקונה, המלוה יכתוב שטר מוכ"ז (נאויט בערער) על מאה דאללאר, לפרוע לשנה הבאה ביום 13-טען מאי, וימכור אותו עכשיו להלוה בסך הזה, שיפרע לו ביום הנזכר, ויכתוב לו כתב, "אני מוכר לך שטר זה, וקני לך איזהו וכל שעבודי", ועל סך הזה במכוון, יתן הלוה להמלוה, שטר עם בטוחות, לשלם לו מתיר השטר שלו, ביום 13-טען מאי, ואח"כ יוכל הלוה למכור השטר של המלוה, לכל מי שירצה, וכמה שישגיג בעדו ישאר לו כעת' והוא ישלם תוכו בזמנו

ת. הנותן לתבירו מעות שיתעסק בו, והריות וההפסד וגם האתריות יהי לתצאין על שניהם בשוה, והשני יקבל ע"ע כל טורת העסק, לעומת מה שהראשון יתן כל המעות הדרוש להעסק, ונמצא השני עובר בהעסק, בשכר שהלוה ל' הראשון, מחצית המעות, שהוא היה צריך ליתן, זהו ריבית, ואסור ויש היתר לזה, שיקצוב לו, או יתן לו תיכף איזה שכר, אפילו דבר מועט, עבור העמל

a transaction between seller and buyer The lender should write a note to bearer for one hundred dollars, payable on May 13th of the following year, which he should at once sell to the borrower for that amount, payable on the date aforementioned, he should also give him a bill of sale for same, worded as follows: "I hereby sell and transfer to you this note and all that is subjective thereto". In exchange for that amount, the borrower should give the lender a note with security for the payment of that amount on May 13th, the borrower may then sell the lender's note to whom he pleases, and he can, in the meantime, use the amount which he realizes from its sale, as he can pay *his* debt (to the lender) at maturity.

8 —If one advances his neighbor money wherewith to do business, on condition that the profit and loss as well as the risk involved should be equally shared by both, the latter assuming all the labor of the transaction to offset the furnishing by the former of all the money which the business requires, thus we find that the latter compensates with his labor in the transaction for the half share of the money, which he would have been required to put in, and which is advanced him by the former,—this is usurious, and it is forbidden, but it is permissible in the following manner, that the former should stipulate or at once

הלכות ריבית

והטורה, שהוא מתעסק בחלקו, ויכולין להתנות, שלא יהא המקבל המעות, נאמן לאמר שהפסיד, כ"א ע"פ עדים כשרים, ועל הריוח לא יהא נאמן כ"א בשבועה, גם יכולין להתנות ביניהם, שאם ירצה המקבל ליתן להנותן איזה סכום בכל חודש, או בכל שנה, בעד תלקו בהריוח, יהא הרשות בידו, וזהו תוכן היתר עסקא הנהוג בישראל, ולכן א"א לעשות השטר היתר עסקא זאת, רק אם הלוח ילוה המעות, לעשות איזה עסק, ואז השטר הזה עושה אותם שותפים, והמקבל קונה חלק הריוח של הנותן, עבור השכר שיקצוב לו, אבל אם ילוה המעות, שלא לעשות בהם איזה עסק, או אינו מעויל היתר עסקא, כין שהוא שקר ט. מי שיש לו סתורה, והוא צריך ללות מעות, והמלוה אינו רוצה, כ"א שיהיה לו איזה ריוח מזה, ויכל לעשות בהיתר זה, שימכור לו בקנין סודר, הנהוג

pay the latter a certain amount, even though small, as compensation for his labor in the transaction, towards his share of it, and they may make an agreement that he who receives the money should not be entitled to credence when saying that he lost by the transaction, unless there are proper witnesses to corroborate him, nor should he be entitled to credence as regards the profit except by oath, they may also stipulate between them, that if the receiver will wish to give the one who advanced the money a certain amount every month or every year for his share in the profits, it shall be optional with him to do so, this is the true form of a היתר עסקא ("permission to transact") which is customary in Israel. It is therefore impossible to (properly) make a היתר עסקא note unless one borrows the money *to do business with*, it is then that this note makes them partners in the transaction and the receiver buys the giver's share in the profits for the amount that he stipulates with him, but if he borrows the money, — not for the purpose of doing business with it — then the היתר עסקא is of no avail, as it is then a misrepresentation

9. — One who owns merchandise and is in necessity of borrowing money, the lender however does not wish to lend unless he profits thereby, such a transaction is permitted by the following procedure:— He should sell him (the lender) his

הלכות ריבית

בישראל את סחורתו, באופן שאחריות של הסחורה יהיו על הקונה, ויקבל המוכר על עצמו, למסור לו הסחורה לזמן מוגבל, ומחירם יקבל המוכר המעות, ויתנה עם הקונה, שבאם לא ימסור לו הסחורה, לזמן המוגבל, אזי יזן להקונה כך וכך בעד הסחורה, שיהיה להקונה ריוח כראוי.

הלכות משא ומתן.

א. כתיב וכי תמכרו ממכר לעמיתך, או קנה מיד עמיתך, אל תונו איש את אחיו, ומזה למדו חכמינו ז"ל, שאסור להונות את חברו, בין במשא ומתן, בין בשכירות, בין בקבלנות, בין בחילוף מטבע, וממעם זה אסור ליפות הדבר הנמכר, כדי לרמות הקונה, וכן אסור לצבוע כלים ישנים, כדי למכרם בחזקת

merchandise by means of a קנין סודר (according to the jewish law a transaction becomes valid and neither of the parties thereto can retract when one takes hold of the others garment and thus seals the contract, this is called קנין סודר), which is customary in Israel, in a manner that the buyer shall be responsible for the merchandise, and the seller should take upon himself to deliver the goods to him at a certain time, the seller then takes the money in exchange for the merchandise on condition that if he does not deliver the merchandise to the buyer at the time agreed, that he should give the buyer such and such an amount in lieu of the merchandise, in order that the buyer should have the profit that is proper for him.

LAWS OF BUYING AND SELLING.

1.—It is written — “And if thou sell aught unto thy neighbor or buyest aught of thy neighbor’s hand, ye shall not oppress one another”, hence, have our sages inferred that it is forbidden to deceive one’s neighbor, either in buying or selling, in hiring, in receivership, or in exchange. It is forbidden also, for that reason, to give a nice appearance to an article on sale with a view to deceive the purchaser and it is likewise forbidden to color up old vessels for the purpose, when selling them, of making them pass for new ones.

הלכות משא ומתן

חדשים, וכן לערב פירות רעים, או משקה רעה ביפה, כדי להונות להלוקח, אסור, ואם היה מעמו ניכר, מותר לערב, כי הלוקח ידגיש, ואפילו אם הוא נתאנה מאחרים, אסור לו להונות לחבירו, אבל אם הוא נושא ונותן באמונה, דהיינו חפץ זה בכך וכך לקחתיו, וכך אני רוצה להשתכר בו, אעפ"י שהוא נתאנה בלקיחתו, מותר, שהרי זה כמפרש, שלא יסמוך על שיווי המקח, אלא על הדמים שנתן הוא בערו.

ב. כתיב לא תעשו עול, במשפט, במדה, במשקל, ובמשורה, מאוני צדק, אבני צדק, איפת צדק, והין צדק יהיה לכם. הרי אסרה תורה למדור, או לשקול חסר לחבירו, ואפילו לעב"ום, וכתיב, לא יהיה לך בכיסך, אבן ואבן, גדולה וקטנה, לא יהיה לך בביתך, איפה ואיפה גדולה וקטנה, אבן שלמה וצדק יהיה לך, איפה שלמה וצדק יהיה לך. הרי אסרה התורה להשוות בביתו או בחנותו

It is also forbidden to assort bad fruit with good, or to mix bad liquor with good, in order to deceive the buyer, but if discernible in the taste, it is permissible to mix it, as the buyer can feel it

Although one had been imposed on by others, he is forbidden to impose upon his neighbor, but if he is honest in his dealings, and says, "This article I have bought for this price, and this is the amount of profit I wish to make on it", although he had been cheated when buying that article, he is yet permitted to dispose of it, as (by the foregoing declaration) he makes it clear to the purchaser that he should not rely on (the price he asks, to determine) the value of the purchase (as he sells) according to the money he paid for it.

2.—It is written— "Ye shall do no unrighteousness in judgment, in meteyard, in weight, or in measure, just balance, just weights, a just *Ephah* and a just *Hin*, shall ye have", thus has the *Torah* forbidden the giving of a short measure or weight to one's neighbor, even to a gentile

It is also written— "Thou shalt not have in thy bag divers measures, a great and a small, but thou shalt have a perfect and just weight, a perfect and just measure shalt thou have"— thus has the *Torah* forbidden to keep in one's house or in one's

מדה חסרה, או משקל חסר, ואפילו שאינו מודר או שוקל בהם, גם כן אסור. ואמרו חכמינו ז"ל, צדק משלך ותן לו, היינו שישקול וימדוד בעין יפה, שיהיה עורף על המדה או על המשקל, ובענין אם יתן גודש על המדה, יעשה כמנהג המדינה, ולא ישנה, מקום שנהגו לגדוש, לא ימחוק אפילו ברצון הלוקח, שפחת לו מדמים, ומקום שנהגו למחוק, לא יגדוש, אפילו ברצון המוכר, שמוסיף לו דמים, כי התורה הקפידה על עוות המרות, פן תצא תקלה על ידי הרואים, שימנעו לאמר, שכן מנהג המדינה, ויטעו אחרים וחייבים ראשי ישראל למנות משגיחים על החנויות ובתי המסחר, שלא ימצא שם מרות או משקלות שאינם מכוונים, ה. המחזיר אחר דבר, לקנותו או לשכרו, בין קרקע, בין מטלמלין, בין

store, a short measure or a short weight, even though he does not measure or weigh with them, it is still forbidden, and our Sages, their memory be blessed, said — "Make it right from thine own and give to him", — meaning, that one should weigh and measure with a good eye, that is, to see that there is more than the required measure or weight— however regarding the giving of a "heaping" measure, one should invariably guide himself by the custom that obtains in that country (where he is), thus, however, it is customary to give a "heaping measure" one shall not reduce it even with the consent of the buyer who pays him less money, and wherever it is customary to give a full measure only, he shall not give a "heaping" measure, even if the seller is willing to do so as he pays him more money, as the *Torah* is very particular in condemning irregularities in measures for fear that those witnessing these irregularities may be a stumbling block to others inasmuch as they will erroneously think that such is the custom in that country, and will thus cause others to err

It is obligatory upon the principle people of Israel to appoint supervisors whose duty it should be to inspect the stores and business houses to see that there be not found in them measures or weights that do not agree (with the established standard).

3.—One who seeks to buy or rent certain property, whether it consists of a piece of ground, or of movable chattels, be it of

הלכות משא ומתן

מעב"ום, בין מישראל, וכבר הושו דמים על המקח, וקודם שנמכר הקנין, בא אחר וקנאו, או שכרו, נקרא רשע, אבל עם עדיין לא חושו על המקח, מותר. ואסור להסיג נבול רעהו, בשכירות בתים וכדומה, מעב"ום. הנותן מעות לחבירו לקנות לו דבר, והלך השליח, וקנה במעות שלו, לעצמו, הרי זה רמאי, אבל אם קנה במעות של המשלח, אפילו קנה לעצמו, מחויב לתנו להמשלח.

ד מי שנתן מקצת דמים על המקח, או שרשם על המקח סימן, בפני המוכר, או שאמר לו המוכר, רשום מקחך, אעפ"י שהוא בענין שלא קנה בזה, כל החרור בו, בין המוכר, ובין הקונה, לא עשה מעשה ישראל, וביה דין אורדים אותו, ואומרים, "מי שפרע מאנשי דור המבול, ומאנשי דור הפלגה, ומאנשי סדום ועמורה, וממצרים שטבעו בים, הוא יפרע ממי שאינו עומד בדיבור", ואם

a gentile, or of an Israelite, if, after the bargain was struck, although the sale was not yet closed some one else forstalled him and bought or rented it, the latter is termed "wicked", but if they had not yet agreed upon a price, such an action is permissible

One is forbidden to "remove his neighbor's landmark" i e to encroach upon his right in the matter of hiring houses & the like from a gentile. If one gives money to his neighbor to make a purchase for him, and the latter makes a purchase for himself with his own money, he is an impostor, but if he made the purchase with the sender's money, even if he intended it for himself, it is his duty to give it to the sender.

4.—If one had made a part payment on a purchase or had marked the article for identification in the seller's presence,—or if the seller had told him — "put your mark upon your purchase" even though he did not thereby acquire proprietary rights in that article, nevertheless, he who retracts, be he the seller or the buyer, does not act as becomes an Israelite, and he is accursed of the *Beth-Din* who say of him — "He who has dealt out retribution to the men who belonged to the generation of the flood, and to the men who belonged to the generation who were scattered upon the face of all the earth, and to those who belonged to Sodom and Gommorah, and to the Egyptians who sank in the sea, He shall deal out retribution to him who does not

הלכות משא ומתן

לא רשם על המקח, וגם לא נתן מעות כלל, רק הושוו על המקח. אט"פי שאין אוררים אותו ב"מי שפרע", אם חזר בו, עכ"ז הוא ממחוסרי אמנה, ואין רוח חכמים נוחה הימנו, כי ראוי לאיש ישראל, לעמוד בדבורו, ככתוב, "שארית ישראל לא יעשו עולה, ולא ידברו כזב" ומדת השלמים, לקיים אפילו מחשבות לבו, שאם חשב ונמר בלבו, למכור דבר זה, בסכום זה, וחקונה לא ידע מזה, להוסיף לו על מקחו, לא יקח כי אם הסכום שנמד בלבו, לקיים מה שכתוב, "ודובר אמת בלבבו" והוא הדין אם הלוקח נמר במחשבתו, להוסיף על המקח, יקיים, "ודובר אמת בלבבו". וכן אם נמר בלבו לעשות איזה טובה לחבירו, אל ישנה.

ה. כתיב, איפת צדק והין צדק יהיה לך, ודרשו חז"ל, שיהא הן שלך צדק, ולאו שלך צדק, ולכן אסור מן התורה, לדבר אחד בפה ואחד בלב, ואם

stand by his agreement", but if he did not put his mark upon the purchase, nor did he pay anything on it, but they merely agreed upon a price, and he afterwards retracted his agreement, although he is not of those to whom applies the curse "he who hath dealt out retribution" etc. Yet is he of those who lace reliability, and the spirit of our Sages do not take delight in him, as it is proper for an Israelite to hold to his agreement, as it is written:—"The remnant of Israel shall not do iniquity nor speak lies"

It is furthermore the moral principle of the Perfect to fulfill even that which he thought in his heart, thus if he thought in his heart, and came to the conclusion that he would sell a certain article at a certain price, and the purchaser unawares, offered him more he shall only take that amount at which he had his mind made up to sell it to him so that he fulfill what is written: "and speaketh the truth in his heart", this law also applies to the buyer, if his mind was resolved upon offering more for the purchase, he shall fulfill "and speaketh the truth in his heart", likewise if his heart was set upon doing a certain favor to his neighbor, he should not alter his determination

5—It is written — "A just *Ephah* and a just *Hin* (הין) shall ye have", our Sages thence infer that your "yes" (כן) shall be just (note the play on words הין and הן) and your "no" shall be

הלכות משא ומתן.

הבטיח לחבירו מתנה מעטת, שזה סמך דעתו שבדאי יתן לו, אם חוזר בו הרי זה ממחוסרי אמנה, אבל אם הבטיח מתנה מרובה, אין בה משום מחוסרי אמנה, שזה לא סמך דעתו על זה במה דברים אמורים, שהבטיח לעשיר, אבל הבטיח לעני, אפילו מתנה מרובה, אינו רשאי לשנות, מפני שנעשה כמו נדר, ואפילו נמר בלבו לתן, צריך לקיים מחשבתו

ו. כתיב, ועשית הישר והטוב בעיני ה' אלהיך, מזה למדו רבותינו ז"ל, הרוצה למכור קרקע או בית, ובאו כמה אנשים לקנות, וכל אחד רוצה ליתן המקח הקצוב מהמוכר, על המוכר לידע דין קרימה, וזהו סדרן תלמיד חכם, חבירו הרגיל עמו, קרובו שכנו, בן עירו, בן עיר אחרת ואם היה שם בעל

just", therefore the *Torah* forbids one to speak words that are at variance with the thoughts of his heart, thus if he promised a small gift to his neighbor, who depended upon it, being positive that he would give it to him, if he retracts his promise, he is of those who lack reliability, however if he promises a large gift (and retracts the promise) he is not of these who lack reliability, as his neighbor did not depend upon receiving it, all this relates to a promise made to a rich man, but if he made the promise to a poor man, even the promise of a large gift, he is not at liberty to retract his promise as it is as though he made a vow, thus even if he only determined in his heart that he would give, he must fulfill his thought.

6 —It is written — "And thou shalt do that which is right and good in the sight of the Lord thy God", (As a practical illustration of the spirit of this commandment). Our Rabbies of blessed memory, have thought as follows —

"If one desires to sell some ground or a house and a number of men come to buy, each one willing to pay the price made by the seller, it devolves upon the seller to know the law of precedence, the following is the order thereof — a Disciple of the Sages, his intimate friend, his relative, his neighbor, his townsman, the denizen from another town, but if one of the bidders was the owner of the adjacent property, he should obtain

הלכות משא ומתן

מצר, הוא קודם לכולם, ואפילו לאחר שמכרו לאחר, יכול בעל המצר ליתן את הדמים להלוקח, ולסלק אותו

ז. כתיב, ולא תונו איש את עמיתו, פירשו רבותינו ז"ל, זו אונאת דברים, ומכאן למדו, לא יאמר לחבירו, בכמה אתה מוכר דבר זה, ואין בדעתו לקנותו. היה אחד מבקש לקנות איזה דבר, לא יאמר לו לך אצל פלוני, והוא יודע שאין לו למכור. אם היה חבירו בעל תשובה, לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים אם באו יסורים על חבירו, לא יאמר לו כדרך שאמרו חברי איוב לאיוב, הלא יראתך בסלתך, זכר נא מי הוא נקי אבר, אם שאלו מאתו איזה דבר חכמה, לא יאמר למי שאינו יודע, מה תשוב אתה בדבר הזה וכן לא יבייש לחברו, בשם שהוא כינוי לגנאי ויזהר מאד באונאת אשתו, שלא לצערה בדברים, לפי שהאשה רכה בטבע, ורמעתה מצויה, ושערי דמעות לא ננעלו.

the precedence over all of them, and even after he had already sold it to another, the owner of the adjacent property can refund the money to the buyer and have him relinquish that property

7 — It is written — “Ye shall not therefore oppress one another”, our Rabbins, their memory be blessed, have expounded it as meaning the “oppression of words”, they have thence taught that a man should not say unto his neighbor “at what price will you sell this article?” when he has no intention of buying it

If one sought to buy a certain thing, he should not direct him to go to that one, when he knows that he has it not to sell him; If his neighbor is a Penitent he should not say to him: “Recollect thy former actions!” If castigations were visited upon his neighbor, he should not say to him in the manner that the friends of Job said to Job — “Is not this thy fear, thy confidence, — Remember, I pray thee, who ever perished being innocent?” If they asked of him regarding some wise discussion he should not say to one who is ignorant thereof — “What do you think of this matter?” nor should he put his neighbor to shame by addressing him by an opprobrious name.

One should be very careful not to oppress his wife, nor to distress her with words, as a woman is naturally sensitive, and

הלכות משא ומתן

ח אסור לננוב דעת הבריות. אפילו דעת עכו"ם, ולכן אם מוכר דבר שיש בו טוב, אע"פ שהדבר שוה כמו המקח, מ"ט צריך להודיע להלוקח את הטוב וכן לא יבקש מחבירו שיאכל אצלו, כשהוא יודע שלא יאכל, ולא יתן לו מתנה, כשהוא יודע שלא יקבל.

ט דבר האסור מן התורה באכילה, אעפ"י שהוא מותר בהנאה, אם הוא דבר המיוחד למאכל, אסור לעשות בו מסחר, או להלות עליו, ואפילו לקנותו, להאכילו לפועלי עכו"ם, אסור. אבל דבר שאינו עומד לאכילה, רק לעבודה, כגון סוסים וחמורים חיים, מותר לעשות בהם סחורה, והלב אע"פ שהוא אסור מן התורה באכילה, וגם הוא עומד לאכילה, עם כל זה, התירה התורה לעשות בו סחורה. ודבר שאין איסורו אלא מדרבנן, מותר לעשות בו סחורה.

her tears are ever ready, — and the gates of tears are never closed!

8. — It is forbidden to "steal away the mind" (beguile) of any creature, even the mind of a gentile, therefore if one sells an article possessing some imperfection although it be worth the purchase price, it is nevertheless obligatory upon him to notify the purchaser of its imperfection.

One should not ask his neighbor to dine with him knowing that he will not do so, nor should he make him a present knowing that he will not accept it.

9. — Any article, the eating whereof the *Torah* has forbidden while one is permitted to enjoy of its use, if it is an article used solely for food the traffic thereof is forbidden. It is also forbidden to lend thereon and even to buy thereof in order to feed gentile laborers therewith.

If it is something not designed for food but for work, such as live-stock of horses and asses, their traffic is permitted. Fat (of the beast that dieth of itself or of that which is torn with beasts), although the eating thereof is forbidden by the *Torah* and though it is designed for food, the *Torah* has nevertheless permitted the traffic therein. One is also permitted to traffic with anything (the eating whereof) is forbidden only according to the Rabbins.

חלכות משא מחן

י. אם נזדמן לו במקרה דבר אסור כגון שצד דגים, והעלה מצודתו דג טמא, או אם נזדמנה לו נבילה, או טריפה בביתו, מותר למכרם וימכר מיד, ויא ימתין להשביח מקחו. וכן מותר לגבות דברים טמאים בחובו וימכרם מיד, ויא ימתין להשתכר בהם, אבל מותר להשהותן, בכרי שלא יפסיד מן הקרן.

הלכות תובע ונתבע ושביעה ועדות

א. כשנפגל סכסוך בין שני בני אדם, יאפשרו רטוב, ויתרו כל אחד נגר חבירו, למען לא יבואו לזילותא דבי דינא, ואם אי אפשר להם להתפשר, יבואו לזני ב"ד של ישראל, וידונו אותם בדין תורה, ואם בעל דינו הוא גבר אלם, יתבענו לפני דייני ישראל תחילה, ואם לא ירצה בעל דינו לבוא, נוטל רשות מבית דין, ומציל את שלו, ע"י חוקי המדינה, בבית המישכמ.

10 — If one had fortuitously acquired a forbidden article (of food) as for instance, when fishing he caught an unclean fish in his net, or he had unexpectedly found in his house a beast that died of itself or that which was torn with beasts, he is permitted to sell them, but he should sell them immediately, and he should not wait to improve their saleableness. It is also permitted to levy upon unclean things for his claim, but he should sell them at once and not wait to profit by them, however he is permitted to keep them sufficiently long to save himself from loss on the principal.

LAWS CONCERNING A CLAIMANT AND RESPONDENT, ALSO REGARDING AN OATH AND TESTIMONY.

1. — When something has occurred between two persons to set one against the other, they should peacefully agree upon a compromise, each making the other some allowance in order to avoid the humiliation incidental to a legal process, but if it is impossible for them to agree upon a compromise, they should have recourse to a Jewish tribunal (Beth Din) who shall judge them according to the law of the *Torah*, but if the respondent is hard and unyielding, the claimant should first summon him to appear before a Jewish tribunal and on his refusal to comply with the summons, he should obtain the consent of Beth Din

הלכות תובע ונתבע

ב. אסור לבעל דין לספר ענין המשפט, לפני הדיין שלא בפני בעל דין חבירו, וכן יקדים א"ע, לבוא לפני הדיין קודם לחבירו, שלא יחשדהו שמקדים א"ע לסדר מענותיו, שלא בפני חבירו ואסור למען טענת שקר, אפילו הוא ודע בעצמו שהוא זכאי, ואם יטען האמת, יתחייב בדין, מ"מ לא יטען שקר. אסור להנתבע לבקש צדדים, להשתמט מן התובע, כדי שיתרצה לעשות פשרה, ימחול לו השאר, ואם עבר ועשה כן, אינו יוצא ידי שמים, עד שיתן לו את שלו

ג. בני העיר שמעמידין להם בית דין, צריכין לידע שיש בכל אחד מהן, שבעה דברים אלו. חכמה בתורה, ענוה, יראה, שנאת ממון, אפילו שלהם, אהבת האמת, אהבת הבריות להם, בעלי שם טוב במעשיהם. ואם אין להם

and save what is coming to him, by a civil process in a Court of Law.

2. — It is forbidden for one of the litigants to present his case before the judge in the absence of his fellow litigant, for that reason, he should not precede his fellow-litigant in appearing before the judge, in order that he should not suspect him of hastening to present his case in the absence of his opponent to the suit

It is also forbidden for one to put in a false plea, even though he knows that although he is innocent, yet if he will plead truthfully, judgment will be rendered against him, despite that, he shall not plead falsely

The respondent is forbidden to seek underhand means that will afford him a loophole of escape from the demands of the claimant, thus forcing the latter to agree to a compromise in which a part of the claim will be allowed him, and if he transgressed the commandment and did so, he has not fulfilled his obligation, before heaven, until he gives the claimant what is due him.

3 — When the men of a town appoint a *Beth-Din* for themselves, they should know whether each one (composing the Jewish tribunal) possesses the following seven qualifications.— wisdom in the *Torah*, meekness, reverence, the hate of money, even of their own, the love of truth, their fellow-creature's love

ושבועה ועדות

חכמים, הראויים להיות דיינים, ממנים הטובים והחכמים שבהם, לדעת אנשי העיר, והם ידונו, וכיון שמקבלים עליהם בני העיר, אין אחד יכול לפוסלן, ואסור להדין קבל שוחה, אפילו לזכות את הזכאי, וכן הנותן את השוחה, עובר בלא תעשה. ולפעמים, הבעלי דינים בוררים להם אנשים, שיעשו פשרה ביניהם, ודבר זה הגון מאד, שכל אחד מצדד בזכותו של זה אשר בחרו, ויצא הפשר כראוי, ודוקא לצדד בדרך הישר, אבל חלילה לעוות הפשר, שכשם שמחהרין לבל להטות הדין, כך מחהרין לבל להטות הפשר.

ד. לעולם ירחיק אדם את עצמו, אפילו משבועת אמת, ומי שחבירו נתחייב לו שבועה, ורואה שהוא רוצה לשבע בטקר, לא יניחנו לשבע, אלא יתפשר עמו, כפי האפשרי

ה. כל מי שידוע עדות לחבירו, וראוי להעידו, ויש לחברו תועלת בעדותו,

towards them, the possession of a good name because of their deeds, and if they have not wise men who are qualified to be judges, they should appoint those who are, in their opinion, the best and wisest among them, to act as their judges, and as soon as they are accepted by the towns-people, none other can reject them

The Judge is forbidden to take a bribe, even to declare the innocense of the innocent, and he who gives the bribe also transgresses a negative commandment.

Occasionally the litigants choose their men to arbitrate between them, this is an eminently proper course to pursue, for as each one advocates the merits in the case of the one who had selected him, the compromise is properly effected, this is (commendable) only when the arbitration is conducted in an upright manner, but God forbid that the compromise should be effected in a crooked way! for just as they are warned not to wrest a judgment so are they warned not to wrest a compromise

4.—One should always guard himself against taking an oath, even a true one, and when one, whose neighbor is obliged to swear to him, sees that he desires to swear falsely, he should not permit him to swear, but should rather compromise with him in the best way possible

5.—One who knows of any testimony that he can give for

הלכות תובע ונתבע

והוא תובעו, שיעיד לו בפני בית דין, חייב להעיד לו, בין שיש עוד עד אחד עמו, בין שהוא לבדו ואם כבש עדותו, חייב בדיני שמים, וכל זמן שהאדם זוכר, יכול להעיד, ואינו חושש שמא מתוך שנתיישן הדבר הרבה, אינו זוכר על בודיו, ואפילו אינו נזכר עדותו, אלא מתוך הכתב, שכתב לעצמו זכרון הדברים, ואפילו אם נזכר עדותו, ע"י אחר שהזכירו, ואפילו היה המזכיר עד השני, אם נזכר הענין, ע"י הכתב, או ע"י האחר, יכול להעיד, ואם הבעל דין הזכירו ונזכר, אינו יכול להעיד, אבל יכול הבע"ד למסור הדברים לאחר, והוא יזכירו, דהו"ל נזכר ע"י אחר, ואם אינו יודע העדות, אעפ"י שאמר לו איש מהימן, אסור להעיד, ואפילו אמר לו הבע"ד, בא ועמוד עם עד אחד שיש לי, ולא תעיד, רק שיפחד בעל חובי, ויסבור שיש לי ב' עדים, ויודה לי, לא ישמע לו, שנא' מדבר שקר תרחק

his neighbor, if it is proper to have him testify, and his neighbor would derive some benefit from his testimony, if the latter requires him to testify in his behalf at the Beth Din, he is obliged to testify for him, whether there is another witness besides him or whether he is alone, and if he suppressed his testimony he is guilty according to the Divine laws.

A person can testify so long as he remembers (the facts) and he need not fear, that because it transpired some time ago, he will have no clear recollection thereof, even if he himself does not remember his testimony but he is reminded by a record of the facts that he had made for himself, or even if he is reminded thereof by another even if that other be his fellow witness, he is still qualified to testify, but if the litigant reminded him and he thus recollected it he can not testify, however the litigant can lay the facts before another who can in turn remind him, as then "he is reminded by another", but if he does not know the testimony, although he was told thereof by a reliable party, he is forbidden to testify, and even if the litigant said unto him, "come and stand near the one witness that I have and do not testify, only (do so in order) that my debtor shall be frightened thereby imagining that I have two witnesses and make me an acknowledgement", he should not hearken unto

ו. כל עד שיש לו איזה הנאה, או איזה צד נגיעה, לענין עדותו, ואפילו בדרך רחוקה, פסול להעיד, והנוטל שכר להעיד, עדותו בטלה, ודוקא בשכר ראה המעשה, רמחויב להעיד בחנם, אבל לילך לראות את הענין, שיהיה אתר כד, עד דבר, מותר לו ליקח שכר, הראוי לפי טרחתו, ולא יותר, וכן אם יש לו טרחה, ללכת לפני הבית דין, יכול ליטול שכר, הראוי לטרחתו זאת, ולא יותר

ז. עד שהוא קרוב, לאחד מבעלי הדינים, או לא' מהדיינים, או שהעדים קרובים זה לזה, פסולים להעיד, ואפילו קרובה ע"י נשותיהם, לפעמים פסולים להעיד, ואפילו קרובים רק להערב, ולא להלוה, פסולים להעיד להלוה, חוה שפסלה התורה עדות הקרובים, לא מפני שאוהבים זה את זה, שהרי פסולים להעיד, הן לזכותו, והן לחובתו, של קרובם, אלא נזירת הכתוב היא, ואפילו משה

him, for it is written — "Keep thee far from a false matter".

6 — Any witness who derives any advantage or has any personal concern, no matter how remotely, in the matter of his testimony, is unfit to testify. The testimony of one who is rewarded to testify is null and void, this, however, relates only to one who had witnessed the facts in evidence, upon whom it, therefore, devolves to testify gratuitously.

However one is permitted to take a compensation which should be no more than commensurate to the troubles involved in going to witness a transaction regarding which he will subsequently be required to testify. Also if it is a trouble for him to go before the Beth Din he can take a proper compensation for the trouble he has and no more.

7.—A witness who is related to one of the litigants or to one of the Judges, or if the witnesses are related to each other, they are unfit to testify, even if the relationship be on the wife's side they are on certain occasions unfit to testify, and even if they are related only to the guarantor and not to the borrower, they are unfit to bear witness for the borrower. The Torah established that the testimony of relations shall be unfit, not because of the love they bear to each other, for whether they testify to the innocence or the guilt of their relative, they are

הלכות תובע ונתבע

ואהרן, לא היו כשרים להעיד זה לזה, לכן כל עד שהוא איזה קרוב, לאחד מן הנוכרים, או שהיה קרוב ונתרחק, והדריינים אינם יודעים, צריך להודיע להם, והם יגידו לו עפ"י רת, אם הוא כשר להעיד, או לא.

ח כתיב אל תשח ירך עם רשע להיות עד תמס, ופירושו חכמינו ז"ל, אם אחד מהעדים הוא רשע, (דהיינו שעבר על דבר, שפשמ בישראל שהיא עבירה, והוא דבר שבלא תעשה מן החטורה, ועבר בזדון, ולא עשה תשובה), עדות כל העדים בטלה, ואפילו הן רבים, אם פסול אחד ביניהם, בטלה עדותן, ואם אחד מהעדים יודע בתברו שהוא רשע, ופסול להעדות מ"הת, ואין הדריינים מכירין ברשעו, אסור לו להעיד עמו, אע"פי שהוא עדות אמח, מנורת הכחוב הנזכר

ט עד אחד לא יעיד, רק בדבר שבממון, דמהני עדותו לענין שבועה,

still unfit, it is therefore a decree of the *Torah*, so that it were not proper even for Moses and Aaron to testify one for the other, therefore any witness who is related to any of the other witnesses, and the relationship was severed, the judges not being aware of that fact, he must inform them thereof and they will tell him according to the *Torah*, whether it is proper for him to testify or not.

8.—It is written:— "Put not thine hand with the wicked to be an unrighteous witness", this, our Sages, of blessed memory, have expounded as follows — If one of the witnesses is "wicked" (one is thus designated if he be guilty of a transgression, which is known to every Israelite as the violation of a commandment, if it is, furthermore, forbidden by a negative commandment of the *Torah*, and he willfully transgressed it and did not repent) he causes the testimony of all the witnesses, even if they are many, to become void, if one of them is unfit (to testify) the testimony of all becomes void, and if a witness knows that his fellow-witness is wicked and he is forbidden to testify, according to the *Torah*, and the judges are not aware of his wickedness, he is forbidden to testify with him, although the testimony is true, because of the decree of the *Torah* as promulgated in the verse afore-mentioned.

9.—A witness should not testify alone, except when a money

ושבועה ועדות

ובן בדבר איסור, אם עדין לא נעשה האיסור, יעיד לאפרושי מאיסורא, אבל אם כבר עשה חברו האיסור, לא יעיד עד אחר, דאינו נאמן, והוי כמוציא שם רע על חבירו

דיני גניבה ונזלה

א אסור לגזול או לגנוב, אפילו כל שהוא, בין מישראל, בין מנכרי, ואפילו לגנוב מחבירו על דעת להחזיר, אלא שרוצה יצערו קצת, או בדרך שחוק, ג"כ אסור, ואסור להנות משל חברו, שלא מדעתו, אעפ"י שברור לו, שכשיודע לבעליו ישמה, מפני אהבתו אותו, מ"מ אסור, ואם הוא דבר מועט כל כך, שאין מי שיקפיד עליו כלל, מותר, ומדת חסידות למנוע גם מזה

ב מ"ע על הגזלן או הגנב, להחזיר הגזילה או הנגיבה בעצמה, ואפילו אם כבר נתייאשו הבעלים, אינו יוצא ידי חובתו, בנתינת דמים, כל זמן שהרבר

transaction is involved and his testimony is available in a matter requiring the administration of an oath. He can also testify regarding a forbidden matter, with the object of preventing a violation of that prohibition, if it was not already violated, but if his neighbor had already violated the prohibition, one witness should not testify, for (his unsupported evidence is not relied on) and it is only as if he spreads a defamation of his neighbor's name

LAWS CONCERNING THEFT AND ROBBERY

1.—It is forbidden to rob or steal even a trifle either from an Israelite or from a gentile. It is also forbidden to steal from one's neighbor even with the intention of returning it, only that he desired to annoy him somewhat, or by way of a joke. It is forbidden to enjoy of anything belonging to one's neighbor without his knowledge even if he knows clearly that the latter will be glad when he becomes aware of it, because of his love for him,— it is, nevertheless forbidden, however, if the object is such a trivial one that it is not usual for anyone to care about it at all; it is permitted (to enjoy thereof), but it is a moral principle of the pious to avoid even that

2 —It is a positive commandment for the robber or thief to return the very thing that was robbed or stolen, and even if the

דיני גנבה וגזילה

הזה בעין, אבל אם אבדה, או שנשתנה בשינוי שאינו חוזר לברייתו, או ששקעה בבנין שיהיה לו הפסד נדון, לסתור את הבנין, יוצא ידי חובתו בנתינת דמים, כמו שהיתה שוה בשעת הגזילה, ואם הנגול הוא במקום אחר, יודיעו שיבוא אליו וישלם לו, ואם מת הנגול, יחזיר לירשיו, והנזל או נזב משל רבים, כגון יהיה חנוני, ומדרד במדה חסירה, או ששקל במשקל חסר, או שהיה ממונה בקהל, והקיל על קרוביו, והכביר על אחרים, וכן מי שנטל ריבית מרבים, תשובתו קטנה, לפיכך יעשה צרכי רבים, שגם הנגולים יהנו מהם, ומ"מ אם הוא יודע, מי הוא הנגול, מחויב להחזיר לו גזילו, ואינו יוצא ידי חובתו, במה שעשה צרכי רבים

owner had long since despaired (of ever recovering it) he does not accomplish his duty by making restitution in money, as long as that thing exists in its original state, but if it was lost or altered in such a way that it cannot be restored to its original state, or if it was sunken in a building and can only be recovered by tearing down the building which would be a great loss to him, he fulfills his duty by refunding an amount of money equivalent to the value of the stolen article at the time of the robbery

If the victim of the robbery is in another locality, he should notify him to come and he will pay him, but if the one who had been robbed, had since died, he should make restitution to his heirs

One who robs or steals from many, as for instance, a store keeper who measured or weighed with a short measure or weight, or if a public functionary was lenient towards his relatives and exacting towards others, also one who practiced usury towards many

As it is a difficult matter for any of these to be properly repentant therefore he should supply a public need in order that those whom he robbed should also enjoy thereof Howbeit if the identity of the robbed one be known to him, he is obliged to make him restitution, as then, his duty is not accomplished by the supplying of a public need,

ג אסור לקנות, או לקבל בפקדון, מהגנב או מהגזול, הדבר שגנב או שגזל, ואם הוא מתכוין לטובת הבעלים, להחזיר להם, כשיחזירו לו מעותיו, מותר) ואפילו ליהנות שום הנאה מהדבר שגנב או גזל, אסור, כל זמן שהוא ביד הגנב או הגזול, ואפילו להחליף מטבעות, על מעות הגנובים או נזולים, אסור. וכן לכנוס בבית נזול, או לעבוד בשדה נזולה, אסור ולכן מי שהוא גנב, או גזול מפורסם, שאין לו מלאכה אחרת, אלא זאת, וכל ממונו בחזקת גנובים, או נזולים, אסור ליהנות ממנו, ואפילו לקבל ממנו צדקה, אסור וכן אם אחד בא למכור איזה חפץ, וניכר שהחפץ הוא גנוב אתו, אסור לקנות ממנו, ואפילו לקנות מאשה, דבר שיש לחוש, שהיא מוכרת שלא מדעת ורצון בעלה, או לקנות מאיש דבר מתכשיטי האשה ומלבושיה, שיש לחוש, שהוא מוכרם שלא מדעת אשתו, אסור

3—It is forbidden to buy from the thief or robber, or to have them deliver in his care, the property that was stolen or robbed, (but it is permissible if he does so for the purpose of benefitting the owners, by returning the property to them, when they refund him his money)

It is forbidden to derive even the slightest enjoyment from the property that was stolen or robbed as long as it remains in the hands of the thief or robber. It is even forbidden to change currency for the money that was stolen or robbed. It is also forbidden to enter a house, or pass through a field which was acquired by robbery, therefore one is forbidden to derive any enjoyment from one who is known to be a thief or robber, having no other occupation than that and whose entire money is presumably the proceeds of theft or robbery. It is even forbidden to accept any of his donations for charity. If one offers to sell a certain article, and it is apparent that that article was stolen by him, it is forbidden to buy of him. It is even forbidden to buy of a woman, an article which, it is apprehended, she is selling without the knowledge and consent of her husband. It is likewise forbidden to buy of a man any of the woman's finery or apparel which, it may be apprehended, he is selling without the knowledge of his wife.

ד מי שנתחלפו לו חפציו במקום אחר, לא ישתמש בחפץ שאינו שלו, וכשיבוא בעל החפץ יחזיר לו, אף על פי ששלו נאבד, וכן אם הוחזר לו מהכביסה חפץ שאינו שלו, לא ישתמש בו זמן רב, עד שבטח נשתוו הכובס עם בעל החפץ, ואז ישתמש בו.

ה. מותר לקבל צדקה מאשה, דבר מועט, אף שלא מדעת בעלה, הואיל ודרבן בכך, ויודע הבעל שדרכה בכך. וכן מותר לבני בית, ליתן פרוסה לעני, אף שלא מדעת הבע"ח, כיון שנהגו כן, הוי מדעתו. וכן מותר ליקח פירות הנופלות מאילן הנוטה משרה חבירו, על הדרך, אם הם פירות שדרכם לפול, ונמאסות בנפילתן, או שרוב העוברים שמה, המה עכ"ום, או שדרך הבהמות לאכול אותן, בעברן שמה, אבל אם הם פירות שאינן נמאסות בנפילתן, וגם

4.—He whose property was exchanged for that of another should not make use of the property which is not his, and when the owner of the property applies for it, he shall restore it to him even if his own was lost. If an article that does not belong to him was returned to him from the laundry, he shall not make use of it for a long time, until he is confident that the Launderer had come to an agreement with the owner of the article, then he can make use of it.

5 —It is permitted to accept charity from a woman, if it is a small amount, even without her husband's knowledge, in view of the fact that it is customary for them (to give charity) and the husband is aware of that being her custom, it is likewise permitted for the members of the household to give a portion to the poor, even without the knowledge of the proprietor, as it is customary for them to do that, it is therefore, as though done with his knowledge. It is also permitted to take the fruit that fell from a tree which leans out from his neighbor's field above the road, if they are fruits that usually fall, and get spoiled by falling, or if most of those, who pass that place are gentiles, or if the cattle usually eat (the fruit) while passing by, but if they are fruit that do not get spoiled by falling and if most of those who pass by are Israelites, it is forbidden to take them, and if the tree is the property of or-

דיני גנבה ונזילה

רוב העוברין שמה המה ישראל, אסור. ואם האיילן הוא של יתומים, בכל נזוני אסור

ו. כתיב לא תעשוק את רעך, ופירשו חכמינו ז"ל, איזהו עושק, כגון שבא ממון חבירו לידו, ברצון חבירו, בהלואה או בשכירות, והוא אינו רוצה לשלם לו, או שמדחהו בלך ושוב, אסור, וגם לעכ"ם אסור לעשות כזאת וכן אם קנה חפץ מעכ"ם, אסור להטעותו בחשבון, וכל שום גניבת דעת אסור, שעל ידי זה יתחלל שם ישראל. ואסור לבר ישראל, לעבור על חוקי ונמוסי המשפטים הצורקים, שנקבעו ממושלי המדינה, כי כלל גדול לנו, דינא דמכותא דינא

ז. כל החומר דבר, שיש לחבירו, ואין ברעתו למכרו, והוא מרבה עליו ריעים, או שמפציר בו בעצמו, שימכור לו, הרי זה עובר בלא תחמוד, ומשעה

phans it is forbidden to take of the fruit, under any circumstances

6.—It is written — "Thou shalt not defraud thy neighbor", Our Sages of blessed memory have defined what constitutes "defrauding" by citing the case of one who became possessed of his neighbor's money, with the latter's consent (as by taking a loan or by wages due his neighbor) and who does not wish to pay him, or puts him off with promises, this is forbidden. It is also forbidden to act thus to a gentile; If one purchased an article of a gentile, he is forbidden to cheat him in reckoning up, (in short, the practice of) any deception is forbidden, for it tends to profane the name of Israel

An Israelite is forbidden to violate the statutes and ordinances of the just laws that were established by the rulers of the country, as our leading rule is "The laws of the government are law".

7 —If one covets an article belonging to his neighbor, which the latter has no intention of selling and he exerts the pressure of many friends or by his own insistence urges him to sell it to him, he transgresses the commandment "Thou shalt not covet" (לא תחמוד) he violates that other commandment, expressed by לא תתאוה (meaning also "Thou shalt not covet") from the very moment that his heart was enticed, and he thought by what

דיני גנבה וניזילה

שנתפתה בלבו, וחשב תהבולות לקנות, הרי זה עובר בלא תתאוה, ואם קנאו עובר בשני לאוין

דיני נזקי ממון ונזקי הגוף.

א אסור להזיק ממון חבירו, אפילו על דעת לשלם, ואפילו לגרום היזק לחבירו, בין בדבור, בין במעשה, אסור, ואם בא עליו איזה נזק ומחמת שיסיר הנזק מעצמו, יגרום היזק לחבירו, אסור, אבל קודם שבא הנזק עליו, מותר לדחותו מעליו, אף שע"ז יבוא על חבירו והמוסר את ישראל ביד אלם ואנס, וגורם לו היזק, בין בנפשו, בין בממונו, הוא נקרא מסור, ואין לו חלק לעו"הב, ואפילו הוא מצד לו, ומצערנו תמיד, אסור למסור אותו, ואפילו הוא מסר אותו, כל זמן שיכול להציל את עצמו, אינו רשאי למסור חבירו. וכל הגורם היזק לחבירו, אף שהוא

devices to buy it, and as soon he bought it, he has transgressed both negative commandments

LAWS CONCERNING FINANCIAL DAMAGES AND
PHYSICAL INJURIES

1 — It is forbidden to damage one's neighbor financially, even with the intention of making reparation, One is even forbidden, either by speech or action *to cause* his neighbor to sustain a damage. If one who sustained a damage, will, by putting the damage away from himself, cause his neighbor to sustain a damage, he is forbidden to do so, however before he sustained the damage, he is permitted to put it away from him even if that will cause his neighbor to sustain a damage. One who delivers an Israelite over, in the hands of a despot or a tyrant, and causes him to sustain an injury, either physically or financially, is called a "Traitor" and has no portion in the world to come. One is forbidden to betray even a person who is wicked and a transgressor of the commandments, even one who distressed him and subjected him to continual annoyance. If one had been betrayed, and there is a possibility of escape, he is not allowed (to retaliate) and betray his neighbor (the traitor). He who causes his neighbor to sustain a damage, although according to human laws he is exempted from punishment, yet

דיני נזקי ממון ונזקי הנוף

פטור מדיני אדם, חייב בדיני שמים, עד שיפיים את חבירו, וכן המבעית את חבירו, חייב בדיני שמים

ב אסור לכנס לתוך שדה ניר של חבירו, מפני שהוא דש נירו ומקלקלו, ואפילו לעשות ברשות שלו, דבר שהוא מזיק לשכנו, אסור, וממעם זה לא יניח בחצירו, סמוך לכותל חבירו, כל דבר שיש בו חמימות, ומוציא הבל, ומזיק את החומה, כגון זבל, וכדומה, אא"כ הרחיק ג' טפחים, וכן אם ישפוך מים, או צנור המקלח מים מן הגג, ירחיקם ג' טפחים מכותל חבירו, וכן אם יש לשכנו איזה מיחוש, שקול הכאה מזיק לו, לא יעשה אפילו בביתו, דברים שקול ההכאה מניע בבית שכנו ומזיק לו, וכן אסור להשליך שברי כלי זכוכית וכדומה, במקום שיכולין להזיק. ויש עוד הרבה דברים בענין נזקי שכנים, או לבני רשות הרבים, והכלל הוא, שאסור לעשות שום דבר, אפילו ברשותו, ומכש"כ ברשות הרבים,

is he guilty according to divine laws until he conciliates his neighbor, — he who frightens his neighbor is also guilty according to Divine laws

2 One is forbidden to trespass upon his neighbor's cultivated field as by trampling upon the tillage he damages it. One is forbidden to do something, even on his own premises, whereby his neighbor will sustain a damage, for that reason one shall not place in his court, near his neighbor's wall, anything possessing warmth and emitting heat, thus damaging the wall, such as manure and the like, except at a distance of three hand-breadths, likewise the water that he pours out also the drain-pipe that carries off the water from the roof shall be at a distance of three hand-breadths from his neighbor's wall. If one's neighbor suffers from any illness which is aggravated by the sound of hammering, he shall not, even in his own house, do anything which will cause the sound of hammering to reach his neighbor's house and hurt him. It is also forbidden to throw broken glass-ware and the like, in a place where they can cause injury. There yet remain many things pertaining to damages to one's neighbor or the general public, but the general rule is this, it is forbidden to do anything, even on one's own premises, and especially on a public thoroughfare, that may cause any damage to one's neighbor or to the wayfarer on the public

דיני נזקי ממון ונזקי הנוף

דבר שיכול להגיע ממנו, איזה היזק לשכנו, או להעובדים ברשות הרבים, אם לא בדבר שפשט המנהג, שעושה כן כל מי שרוצה, שהרי זה כאלו מחלו כל אנשי העיר, כדי שיוכל כל אחד לעשות כן, כשיצטרך לזה

ג אסור לאדם להכות את חברו, וכל המרים יד על חברו להכותו, אפילו אם לא הכהו, נקרא רשע, ואפילו למשרתו, שאינו שומע בקולו, אסור להכותו, וכל מי שהכה את חברו, תקנת קדמונים הוא, שאין לצרפו לכל דבר שבקדושה, עד ששייב וינחם על רעתו, ואז יתירו בית דין לצרפו לעדת ישראל, אך אם אחר מכה אותו או לישראל אחר, ואי אפשר להציל את עצמו, או את חברו מיד מכה, אלא א"כ ש כה אותו, אז מותר, וכן מותר להכות במקל נועם בניו הקטנים, ואפילו יהום שהוא מנרל תוך ביתו, כדי להדריכם בדרך ישרה, שזהו טובתם

ד כריב לא תעמוד על דם רעך, מזה למדו חכמינו ז"ל, שאם רואה את

thoroughfare, unless, a thing, that has become a general custom, and whoever desires is at liberty to do it, which is equal to being excused (for so doing) by all the inhabitants of the city, so that each one of them is privileged to do that certain thing whenever he finds it necessary

3—A man is forbidden to smite his fellow man, and he who raises his hand against his neighbor to smite him, even if he did not strike him is called "wicked". One is forbidden to strike, even his domestic who does not obey him. As a corrective, the ancients have established a penalty for one who strikes his neighbor, debarring him from participation in the public performance of any sacred matter until he repents and regrets his wicked action, then the *Beth-Din* can allow him to be counted in with the Jewish congregation, but if some one strikes him or another Israelite, and it is impossible for him to save himself or his neighbor from the hands of the striker unless by striking him back then it is allowable. It is also permissible for one to chastise his small children, with a light stick, even to chastise an orphan whom he is bringing up in his house, in order to lead him in the upright way, as that is for his own benefit

4.—It is written "Neither shalt thou stand by the blood of thy neighbor", Our Sages, of blessed memory, have thence in-

דיני נזקי ממון ונזקי הגוף

את חבירו בצרה, ויכול להצילו הוא בעצמו, או לשכור אחרים להצילו חייב לטרוח, ולשכור ולהצילו, וחוזר ונפרע ממנו, אם יש לו, ואם אין לו, מ"מ לא ימנע בשביל זה, ויצילו בממון שלו וכן אם שמע מרשעים, חושבים רעה על חבירו, או טומנים לו פה, חייב לילות אזנו, ולעזרה, ולהשתדל עמו להצילו מרעתו. וכל המקיים נפש אחת מישראל, כאילו קיים עולם מלא.

ה מי שעוסק בזיופים, ויש לחוש שיסכן בזה רבים, דינו כמו רודף, ומתריץ בו שלא יעשה, ואם אינו שומע, מותר למסרו למלכות, ולאמר שאין אחר מתעסק בזה, אלא פלוני לבדו וכן יחיד שמעלילים עליו בגלל המזויף, יכול לאמר להם, אני איני עושה, אלא פלוני לבדו
ו מעוברת שהיא מקשה לילד, והחליטו הרופאים, שאי אפשר להציל

ferred, that when one sees his neighbor in distress and it lays in his own power to save him, or he can employ others to save him it is his duty himself to make strenuous efforts or to employ others in order to save him, and if the latter have wherewith to refund him his money, he can demand it from him, but if he has not, he should not shirk his duty for that reason, but he should save him at his own expense

When one overhears the wicked hatching a plot against his neighbor or setting a trap for him, it is likewise his duty to reveal it to him and to aid him, and to strive together with him in order to save him from the impending evil, for "he who preserves one Jewish soul, is as if he maintained the entire universe"

5 —One who practices counterfeiting, and it is apprehended that his nefarious occupation will involve many in danger, is adjudged a persecutor, and warned against continuing his practices, however if he does not heed, it is permissible to deliver him over to the government with the declaration that no one else is implicated in that crime. If an individual is falsely accused of being an accomplice with the counterfeiter, he may likewise assert his innocence by saying, "I did not participate in that crime, he is the sole criminal"

6.—When a woman is in parturition with great travail, and the doctors have decided that it is possible to save the mother

דיני נזקי ממון ונזקי הנוף.

האם, כי אם שימיתו הולד, לחתכו ולהוציאו, הדין הוא, ישאם לא הוציא הולד ראשו, אין שם נפש עליו, ומותר להציל האם, בנפש הולד. אבל אם הוציא ראשו, אין רוחין נפש מפני נפש

דיני אכידה ומציאה ופקדון.

א הרואה אכידת ישראל, חייב ליטפל בה להשיבה לבעליה, וכן כל ממון של חברו, שאדם יכול להציל, שלא יאבה, חייב להציל, והוא בכלל השבת אכידה, ואפילו אם מצא, במקום שמסתמא נתייאשו הבעלים ממנה, תעל פי הדין אינו מחויב להחזיר, מ"מ מחויב להחזיר, לפנים משורת הדין, אם בעל האכידה נוחן בה סמנים, ואם המוצא הוא עני, ובעל האכידה הוא עשיר, אינו צריך לעשות לפנים משורת הדין, ובמקום שיש דינא דמלכותא להחזיר האכידה חייב בכל ענין להחזיר

only by killing the child, by extracting it in a severed state, the law is this, — if the child did not protrude its head, it is not called "a human being" and it is permissible to save the mother by sacrificing the child, but if it protrudes its head "one soul should not be rejected for another".

LAWS CONCERNING A LOST THING AND THE FINDING THEREOF ALSO RELATING TO A THING DELIVERED TO KEEP

1.—If one lights upon a thing that an Israelite had lost, it is his duty to concern himself therewith and restore it to its owner, likewise when he can save his neighbor from the loss of money it is his duty to do so, as this is also implied in the law for restoring a lost thing, even if the place where he had found it would lead him to presume that its owner had despaired of its recovery, so that he is under no legal obligation to return it, it nevertheless devolves upon him to do more than the law requires and return it to the owner upon identification of the article, however if the finder of the lost article be poor and the owner be rich, the former need not do more than the law requires, but where one is required, by government legislation, to restore a lost thing, he is obliged to restore it under all circumstances

דיני אבידה ומציאה ופקדון

ב מי שהוא זקן מכובד ומצא אבידה של חבירו, והוא דבר שאפילו היה שלו, לא היה נוסלו להביאו לביתו, משום דהו"ל בוזין, אינו חייב ליטפל בה, ומכל מקום יעשה לפנים משורת הדין, ויטפל בה, אף על פי שאינה לפי כבודו.

ג המוצא אבידה, בין יש בה סימן, בין אין בה סימן, אם ניכר שבעליה הניחה שם, ואפילו אם יש להסתפק שהניחה שם בכונה, או אבדה שם, אסור ליגע בה ועוד יש הרבה פרטי דינים במוצא אבידה, וישאל לחכם

ד המפקיד מעות אצל חבירו, בזמן הזה, שרוב בני האדם עוסקים במשא ומתן, וצריכין למעות, אמרינן שמן הסתם נתרצה המפקיד, שהנפקד יוציאם כשיצטרך, ולכן מותר לו להוציאן, והרי הן אצלו כמו מלוה, אא"כ גלה המפקיד

2.—If a man who is aged and revered found a thing that his neighbor had lost and that thing is of such a nature that even were it his own he would not concern himself therewith to take and bring it to his house because it is despicable for him to do so, he should, nevertheless, do more than the law requires and concern himself therewith even if it be beneath his dignity.

3 — If one finds a "lost thing" where it was apparently placed by its owner, although it is uncertain whether he had left it there intentionally or had lost it there, (it is immaterial whether the thing possesses or does not possess peculiar marks whereby it may be identified), it is forbidden for him to touch it. There yet remain many specifications in the laws regarding one who finds a lost thing one should therefore (in an emergency) consult the wise

4.—He who consigns money to his neighbor's care, in these times, when the majority of men are engaged in commercial affairs and money is in demand, we must make a proper allowance for this state of affairs, and take it for granted that the consignor tacitly consents to the use of that money by the consignee in the requirements of his business, the latter is therefore allowed thus to use it, and that (money) assumes the character of a loan, however if the money consigned is sealed up, or tied up with a very peculiar knot, it is indicative of the con-

דיני אבידה ומציאה ופקדון

דעתו שאין רצונו בכך, כגון שחתמם, או קשרם בקשר משונה, או אין הנפקד רשאי להוציאן

ה המפקיד חפץ אצל חברו, אסור להנפקד להשתמש בחפץ זה לצרכו, ואפילו שאין החפץ מתקלקל כלל בתשמיש זה. מ"ט הוא שואב שלא מדעת, ונזלן הוא, ואפילו אם ידוע בבירור, שאין המפקיד מקפיד עליו בכגון זה, מ"ט יש להחמיר, וחייב הנפקד לשמור הפקדון, באופן היותר טוב, שבררכי שמירת חפצים כאלו, ואפילו שאין דרכו של הנפקד, לדקדק בשמירת חפצים שלו, בפקדון חייב לדקדק יותר. ואינו רשאי להפקיד הפקדון ביד אחרים אפילו כשרים ונאמנים יותר ממנו, אלא אם כן רגיל המפקיד גם כן, להפקיד דברים כאלו אצלם

ו. כשבא להחזיר הפקדון, לא יחזירו לאחד מבני בית של המפקיד, שלא

signer's objections to the use of that money by the consignee, and the latter is not permitted to use it.

5—One to whom a neighbor had consigned an article is forbidden to make personal use of it, even to put it to such uses whereby the article is in nowise spoiled, he is nevertheless as one who borrows without the owner's knowledge, and he is classed as a robber, even if it is well known that the consigner would not interpose any objection to his use thereof, it is nevertheless, best to be scrupulous

It is the duty of the consignee to guard the article delivered him to keep in the best manner that it is possible for such an article to be kept, even if the consignee does not usually take pains in guarding his own property he must nevertheless be particularly vigilant in the keeping of property consigned to his care, and it is unallowable for him to deliver an article consigned to him in the hands of others, even if they be proper personages and of greater integrity than himself, unless the consigner is used to consigning such property to them.

6—On returning an article which was consigned to him he should not return it to any of the members of the consigner's household without the latter's knowledge, this law also applies to the returning of a thing that he had borrowed, or to the re-payment of a debt, however he may return it to his (the con-

דיני אבידה ומציאה ופקדון

מדעתה, וה"ה בהחזרת חפץ ששאל, או בפריעת חוב, אבל יכול להחזיר לאשתו, כי מן הסתם היא נושאת ונותנת בתוך הבית, ומפקיד כל אשר לו בידה.

דיני לא תחסום, וצער בעלי חיים.

א. כתיב לא תחסום שור בדישו, ואמרו חכמינו ז"ל, אחד שור ואחד כל מיני בהמה וחיה, בין טמאים, בין טהורים, ואחד הדישה, ואחד כל שאר מלאכות של גדולי קרקע, ולא נאמר שור בדישו, אלא בהוה, ואפילו חסמה בקול, דהיינו שצעק עליה, ועי"ז לא תאכל, הוי בכלל איסור זה, ואם הבהמה אינה יכולה לאכול, מפני שהיא צמאה, צריך להשקותה, ואם הבהמה עושה, בדבר שהוא רע לבני מעיה, מותר לחסמה, שלא הקפידה התורה, אלא על הנאתה, והרי אינה נהנית

ב. אסור מן התורה לצער כל בעל חי, ואדרבה חייב להציל כל בעל חי

signers wife, as it is presumed, by virtue of her being the manager of the house he (the husband) consigns all he has to her care

LAWS RELATING TO THE COMMANDMENT "THOU SHALT NOT MUZZLE", AND REGARDING CRUELTY TO ANIMALS

1.—It is written — "Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn" It is said by our Sages, of blessed memory, that this law applies to any beast or animal as well as to an ox, whether they be unclean or clean, whether they be engaged in treading out the corn or in any other work of the field and only in a generic comprehension does the *Torah* say, "the ox when he treadeth out the corn", Included in this prohibition is even he who "muzzled the beast by his voice", that is, he shouted at her and she therefore did not eat. If the beast cannot eat through thirstiness, he should give her to drink. If the beast was at work on a field, the product whereof would, as food, be injurious to her system, muzzling her is permissible, for the *Torah* insists on her obtaining only that which she can enjoy, whereas in this case she would have no enjoyment

2.—It is forbidden, according to the *Torah*, to distress any

דיני לא תחסום וצב"הח

מצער, ומטעם זה לא יקשור רגלי בהמה, חיה או עוף, בענין שמצטערים, וכן אסור להושיב עוף, על ביצים משאינה מינה, ואם רואה סוסים מושכים בעגלה. במקום מקולקל, או בעליית ההר, ומצטערים, מצוה לעזור ולהקל להם, בד"א במצטערים יותר מטבעם והרגלם, אבל לפי טבעם ודרכם, מותר לאדם לעבור בהם לצרכו, ואפילו לשחוט אותם לצרכי האדם, התירה התורה, כי לכך נבראו

ג אסור לסרס, בין אדם ובין בהמה, או חיה או עוף, ואפילו להשקות כוס של עקרון לאיש, או לשאר בעלי חיים הזכרים, אסור.

דיני פריקה ומעינה.

א הרואה חבירו בדרך, ובהמתו רובצת תחת משאה, בין שהיה עליה, משא הראוי לה, בין שהיה עליה יותר מהראוי לה, מצוה כסייעו לפרוק מעליה,

living being It is, on the contrary, one's duty to save a living being from distress, for that reason, one should not tie the feet of a beast, an animal or a bird, in a manner to cause them pain;

It is also forbidden to make a fowl sit on eggs that are not of her species. If one sees horses dragging a wagon on a rough road or as they ascend a hill, and they are in distress, he is commanded to lend his assistance towards their relief, this is required of him, only, when the animals are in unwonted distress, suffering more than is natural for them to bear, however a man is permitted to make them toil, in accordance with his requirements, in so far as their nature and habits permit The *Torah* has even permitted the slaughtering of animals, as for that were they created

3. — It is forbidden to castrate either a man, a beast, an animal or a fowl, it is even forbidden to cause a man, or any other male living being, to become barren by making them drink a כוס של עקרון (beverage of ancient times drunk for the purpose of becoming barren).

LAWS CONCERNING UNLOADING AND LOADING

1 — When one sees his neighbor on the road with his beast lying underneath her load, he is commanded to help him raise the load from her, regardless of whether it was a proper or im-

ולאחר שפרק, לא יניח את חבירו בצער, ויכך לו, אלא יעזור לו לחזור ולטעון עמו, אפילו עד מאה פעמים, לפיכך צריך לילך עמו עד פרסה, שמא יצטרך נו, אא"כ אומר לו בעל המשא, איני צריך לך.

ב מצות פריקה יעשה בחנם, אבל למען אינו מחויב אלא בשכר, וכן בעד מה שהולך עמו ישלם לו, ומצות אלו נהגות בין לאוהב, בין לשונא, ואפילו אם שונאו בדין.

ג. בני חבורה ההולכים בדרך, ואירע לאחד מהם איזה אונס ועיכוב בדרך, באופן שישתהה ויתאחר מעט, אינם רשאים להפרד ממנו, אבל אם קרהו עכוב ואונס גדול, באופן שיתאחר הרבה, אין צריכין להתעכב בשבילו יותר מדי

proper load for her to carry, and after he had raised the load he should not go away, leaving his neighbor in distress, before he has helped him to replace the load upon her, and if after he had unloaded and reloaded, it fell off again, he is obliged to assist him in unloading and reloading, even unto a hundred times, and for that reason he must accompany him for the distance of a german league, as he may perhaps need him, unless the owner of the load says to him, "I do not need you".

2 —It is implied in the commandment of unloading that it shall be done gratuitously, but one is not obliged to load otherwise than for compensation, he should also be paid for accompanying him, these commandments should be fulfilled towards friend and foe alike and even towards one whom he is justified in hating.

3 —If an accident occurred to one of the members of a party who are traveling together, preventing him for a short time, from setting forth upon his journey, his companions are not permitted to separate from him, but if the accident that occurred to him is of a serious nature and one that will prevent him from continuing his journey for a long time, they need not, for his sake, tarry any longer than a reasonable time.

דיני מצות מעקה ואזהרת בל תשחית.

א מ"ע לעשות מעקה לגג, וכן כל מקום שיש בו סכנה, שרא יכשל בו אדם וימות, חייב במעקה גובה המעקה לא פחות מעשרה טפחים, ותהא חזקה כדי שישען אדם עריה, ולא תפול וכן כל מכשול, שיש בו סכנת נפשות, כגון אם סולם רעוע עומד בביחו, או בחצירו, או המנדל כלב רע, חייב להסירם
 ב כשם שמוזהר האדם על שמירת הגוף, שרא לאברו, ושלא לקלקלו, ושלא להזיקו, כן הוא מוזהר על ממונו שלא לאברו, ושלא לקלקלו, ושלא להזיקו. ולכן אסור לקרוע בגד, או לאבר מאכל, או משקה, או למאסס. וכן אסור לקלקל כג דבר שהיה ראוי, שיהנו בו בני האדם

דברים האסורים משום סכנת הגוף או הנפש.

א הרבה דברים אסרו חכמים מפני שיש בהם סכנת נפשות, וכל העובר

LAWS RELATING TO THE "COMMANDMENT OF A BATTLEMENT", AND OF THE WARNING "NOT TO DESTROY"

1.—It is a positive commandment for one to make a battlement for his roof, as also for any other place where there is a danger of a person stumbling therefrom with fatal consequences. The height of the battlement should be no less than ten hand breadths and it should be strongly constructed, in order not to give way when any one leans upon it. It is also one's duty to do away with any thing that may prove a stumbling-block, endangering human life, as for instance if a broken ladder stands in his house or in his court, or one brings up a vicious dog, it is his duty to remove them

2.—The same law that has enjoined man to guard his body against all harm, has also enjoined him to guard his money against all loss, one is theretore forbidden to tear a garment, or to destroy food or drink, or to befoul them, he is also forbidden to spoil anything that is proper for man's enjoyment.

THINGS FORBIDDEN BECAUSE THEY ARE INJURIOUS, PHYSICALLY OR MENTALLY

1—The Sages have forbidden many things inasmuch as they are a menace to human life, (and he who transgresses their

דברים האסורים משום סכנה

עליהם ואומר, הרי אני מסכן עצמי, ומה לאחרים עלי, או, איני מקפיד בכך, הרי זה מתחייב בנפשו. ואלו הם לא יניה פיו על צנור המקלה מים וישתה, וכן לא ישתה מן הנהרות והאגמים בפיו, וכן לא ישתה בלילה באפילה, שמא יבלע איזה דבר המזיק, וכן לא ישתה מים פושרין שלא הורתחו עדיין, אם הם בכלי מתכית ולא נתן בהם עשבים (טייא), אבל אם הם בכלי חרס, או שהורתחו או שנתן בהם עשבים, מותר וכן אסור לילך בכל מקום סכנה, כגון אצל קיר נמו, או על גשר רעוע, ולא יצא יחידו בלילה, ולא יישן בבית יחידו, ולא יוציא מפיו דבר פרעניות על אדם מישראל, אפילו לאמר, אלו היה פלוני קיים, היה בא לכאן, כי ברית כרותה לשפתים, ואל יפתח אדם פיו לשטן, לומר על עצמו דבר רע. גם אין לעשות מורא לחינוק בדבר טמא, כגון לאמר, חתול או כלב יקחהו

ב אסור לאכול דג עם בשר, ואפילו עם שומן עופות אסור ואין לצלות

injunctions, saying, "it is myself I endanger, of what concern is it to others", or "O! I am not particular about that", such a one forfeits his own life), these are as follows One should not drink by putting his mouth under a faucet from which the water is running, nor should he drink by imbibing with his mouth the water from the rivers or ponds, nor should he drink at night in the dark lest he swallow something injurious, nor should he drink lukewarm water out of a metal vessel if the water had not been boiled and he did not put any tea leaves in it It is however permissible to drink it out of an earthen vessel, or if it had been boiled, or if he had put tea-leaves in it It is likewise forbidden to walk in a dangerous place, as for instance near a bulging wall, or on a broken bridge, nor should one go out alone at night, or sleep in a house alone, nor should any one utter any evil prognostication against an Israelite, even to tell him if that one would be alive he would have come here, for "a covenant is made with the lips", nor should any one "open his mouth to Satan" by invoking evil upon himself, nor should any one frighten a child by means of an unclean thing, as for instance to tell him, "a cat or dog will take him"

2 —It is forbidden to eat fish with meat, even with the fat

דברים האסורים משום סכנה

בשר עם דג בתנור קטן, אלא א"כ כשאחד מהם מכוסה, וכשאוכל הניס ואח"כ בשר, או להיפך, יש לאכול ביניהם קצת פת, ולשתות איזה משקה, דהוי קנוח והדחה וכן אסור לאכול מאכלים או משקים שנפשו של אדם קצה בהם, או מתוך כלים מאוסים, וכן לא יאכל בידים מזוהמות וכן יזהר מלשתות משקים שנתגלו ובשעת התקופה נוהגין שמניחין איזה ברזל על כל המשקין והמאכלים, ועל המבושלים כבושים או מלוחים, אין צריך

ג יזהר מזיעת האדם, שכל זיעת האדם הוא סם המות, חוץ מזיעת הפנים, ולכן לא יגע שום דבר אכילה בבשרו במקום זיעה, ולא יתן מעות לתוך פיו, שמא יש עליהם מעט זיעה, ועוד, שיר הכל ממשמשיק, ויש מהם חולים וכן יזהר מלהניח שום דבר מאכל או משקה תחת המטה. אפילו הם מכוסים ד אסור לקצוץ אילן מאכל העושה פירות, כגון אילן זית העושה רובע

of fowls it is forbidden One should not fry meat with fish in a small oven, unless one of them is covered up and if one eats fish and immediately thereafter meat, or the opposite, he should eat some bread and drink some beverage, between them, which should serve to wash it down and to rinse his mouth therefrom. It is also forbidden for one to partake of food or drink, that is loathsome to a man's soul or out of foul vessels, nor should one eat when his hands are unclean, one should also be careful not to drink of any beverage that stood uncovered. At the time of the equinox it is customary to place some iron over all drink and food, but cooked food, pickled, or preserved in salt do not need it.

3—One should guard against a person's perspiration, as the perspiration of a person is like deadly poison, with the exception of the perspiration of the face, one should, therefore, not allow any article of food to come in contact with any part of his body which is perspiring nor should one put money in his mouth, as particles of perspiration may cling to it, besides, as it was circulated through many hands, it may have been handled by sick people

One should also be careful not to place any article of food or drink under a bed, even if they are covered

4—It is forbidden to cut down a fruit-tree that bears fruit,

דברים האסורים משום סכנה

הקב זיתים, ודקל העושה קב תמרים, והעושה זאת הוא סכנה. ואם האילן סמוך לאילנות אחרות שחשובים יותר ממנו, והוא מכחיש אותן, וכן אם צריך למקומו, וכן אם דמיו יקרים לבנין יותר מלמאכל, מותר לקצצו והחושש במעיו, יש עושין לרפואה שמעמידן על בטנו כלי שיש בו מים רותחין, אסור לעשות כן מפני הסכנה וכן אסור לעבור בנחל שמימיו רודפין, אם המים מגיעין למעלה ממתניו, משום סכנה שלא ישטפוהו המים וכן בהמה או עוף שהיו מסוכנים ונשחטו, אע"פ שהותרו בשחיטה, המדקדקים מחמירים על עצמם שלא לאכלם. וכן יזהר מכל דבר המביא לידי סכנה, כי סכנתא חמירא מאסורא, ויש לחוש יותר לספק סכנה מלספק איסור

ה המאבד עצמו לדעת הוא רשע שאין למעלה ממנו, שנאמר ואך את דמכם לנפשתיכם אדרוש, ובשביל אדם יחיד נברא העולם, וכל המאבד נפש

as for instance, an olive tree that produces a quarter (קב) measure of olives, and a date-tree that produces a measure of dates, as it is dangerous to do so, but if the tree adjoins other and more valuable trees which are wasting away on account of its proximity, also if he needs the space it takes up, or if it is more valuable for its timber than for its fruit, it is permissible to cut it down.

One who has bowel troubles is forbidden to make use of the remedy that is recommended by some people, that of placing a vessel of hot water on his abdomen, as it is dangerous to do so, It is also forbidden to cross a stream when the water is rising, if it reaches above his loins, as he is in danger of the water sweeping him away. A beast or fowl that were in danger, and were afterward slaughtered although it was permitted to slaughter them, still the scrupulous are particular not to eat of its meat

One should also beware of everything that leads to danger, as it is even more urgent to guard against danger than against the infringement of a commandment, and the risk of danger is even more to be apprehended than the risk of infringing a commandment.

5.—There is none more wicked than he who commits self-destruction, for it is said, "and surely your blood of your lives

דברים האסורים משום סכנה

אחת מישראל מאבד עולם מלא, וכל המקיים נפש אחת מישראל כאלו קיים עולם מלא.

דיני צדקה.

א מ"ע ליחן צדקה לעניים, שנאמר פתוח פתוח את ירך לו, ונאמר וחי אהיך עמך, וכל הרואה עני מבקש, והעלים עינו ממנו, ולא נתן לו, עובר בל"ת, שנאמר לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ירך מאחריך האביון. ומאד יש להזהר בה, כי אפשר שיבוא לידי שפיכת דמים, שימות העני המבקש אם לא יתן לו מיד, כעובדא דנחום איש גז. גם יתן אל לבו שהגלגל חוזר בעולם וסוף האדם, שיבוא הוא, או בנו, או בן בנו לידי מדה זו.

וז"ל הרמב"ם בפרק עשירי מהלכות מתנות עניים: חייבים אנו להזהר במצות צדקה, יותר מכל מצות עשה, שהצדקה סימן לצדיק זרע אברהם אבינו, שנאמר

will I require" as the world was created for the sake of man as an individual, thus he who destroys one Jewish soul is as if he destroyed the entire universe, and he who preserves one Jewish soul is as if he maintained the entire universe

LAWS REGARDING CHARITY.

1 —It is a positive commandment to give alms to the poor for it is said — "Thou shalt open thine hand wide unto him" — It is also said "That thy brother may live with thee", furthermore he who is blind to the supplication of the poor and grants him not relief, transgresses a negative commandment, for it is said "Thou shalt not harden thine heart, nor shut thine hand from thy poor brother".

One must exercise the utmost care not to infringe that law, as by its violation he may possibly be guilty of blood-shed in causing the death of the poor supplicant by not granting him immediate relief (such a mishap is strikingly illustrated in the story of *Nachum Ish Gam-Zu*)

One should also consider that fortune's wheel is ever revolving, and that the man (who hardens his heart to the poor) will eventually have the same measure meted out unto himself, his son or his grand-son. And thus says Maimonides in the

כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו לעשות צדקה, ואין כסא ישראל מתכונן ורת האמת עומדת אלא בצדקה, שנאמר בצדקה תכונני, ואין ישראל ננאלץ אלא בצדקה, שנאמר ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה

ב. לעולם אין אדם מיעני מן הצדקה, ואין דבר רע ולא היזק נגלל בשביל הצדקה, שנאמר והיה מעשה הצדקה שלום, כל המרחם מרחמין עליו, שנאמר ונתן לך רחמים ורחמך והרבך, וכל מי שהוא אכזרי ואינו מרחם, יש לחוש ליחוסו שאין האכזריות מצויה בבני ישראל, וכל ישראל והנלוה עליהם, כאחים הם, שנאמר בנים אתם לה' אלהיכם, ואם לא ירחם האח על האח, מי ירחם עליו, ומי עניי ישראל נושאין עיניהם, אין עיניהם תלויות אלא לאחיהם.

tenth chapter of "The laws regarding Donations to the poor" – "It is our duty to exercise more care in the observance of the commandment of charity, than in the observance of any other positive commandment, for charity is the trait whereby the righteous are recognized as being of the seed of our father Abraham of whom it is said

'For I know him that he will command his children to do charity (see Gesenius' interpretation of צדקה) It is only through the exercise of charity that the *Seat of Israel* will be established and the true religion maintained, for it is said, "through charity shalt thou be established" Yea! Israel will be redeemed only through charity! for it is said "Zion shall be redeemed with judgment and they who return unto her (See Commentary of מלבים ו"ל Malbim on Isaiah ch. 1) through charity"

2 — No one will ever become impoverished by exercising charity, nor will any evil or damage result from its practice for it is said "and the work of charity shall be peace", To the merciful mercy is shown, for it is said "And show thee mercy and have compassion upon thee and multiply thee".

If one is cruel and merciless it is to be apprehended that his lineage is non-jewish, as cruelty is not characteristic of the Jewish race

As all Israel and those who are joined unto them are like brothers, for it is said, "Ye are children of the Lord your God" and if a brother should not compassionate a brother, who shall

דיני צדקה

ג. כל המעלים עיניו מן הצדקה, הרי זה נקרא בליעל, שנאמר השמר לך, פן יהיה דבר עם לבבך בליעל, ונקרא רשע, שנאמר ורחמי רשעים אכזרי, ונקרא חוטא, שנאמר וקרא עליך אל ה' והיה בך חטא, והקב"ה קרוב לשועת עניים, שנאמר שועת עניים אתה תשמע, לפיכך צריך להזהר בצעקתם, שהרי ברית כרותה להם, שנאמר, והיה כי יצעק אלי ושמעתי, כי חנן אני

ד. כל הנותן צדקה לעני בסבר פנים רעות, ופניו כבושות בקרקע, אפילו נתן לו אלף זהובים, אבר זכותו, והפסידה, אלא נותן לו בסבר פנים יפות ובשמחה, ומתאונן עמו על צרתו, שנאמר אם לא בכיתי לקשה יום, ענמה נפשי לאביון, ומדבר לו דברי תחנונים ונחומים, שנאמר ולב אלמנה ארנין.

ה. שאל העני ממך, ואין בידך כלום ליתן לו, פייסוהו בדברים ואסור

compassionate him? to whom then do the poor of Israel lift up their eyes? — to their brethren alone, are their eyes upraised!

3.—He who is blind to the appeals of charity is called *Belial* as of him is it said, "Beware that there be not a thought in thy wicked heart" (literally, thy heart of a *Belial*), he is also called "wicked", for it is said, "but the tender mercies of the wicked are cruel", he is also called "sinner", for it is said, "and he cry unto the Lord against thee and it be sin unto thee," for the Holy One, blessed be He, is near unto the crying of the poor, as it is said, "Thou hearest the crying of the poor", therefore should one beware lest they cry against him unto the Lord who hath made a covenant with them, as it is said "And it shall come to pass, when he crieth unto me, that I will hear; for I am gracious!"

4.—He who gives alms to the poor with a gloomy countenance and lowering looks, even if the gift be a thousand pieces of gold, there is no merit in it, for he has marred it by his manner of giving, but one should give with a cheerful countenance and a joyful feeling, he should also condole with him in his distress, for it is said, "Did not I weep for him that was in trouble? was not my soul grieved for the poor?" he should also speak to him gracious words of consolation, for it is said, "And I caused the widow's heart to sing for joy"

5.—If the poor beg of you and you have nothing to give

דיני צדקה

לנעור בעני, או להניבה קולו עליו בצעקה, מפני שלבו נשבר ונדכה, וחרי הוא אומר, לב נשבר ונדכה אלהים לא תבוז, ואומר, להחיות רוח שפלים, ולהחיות לב נדכאים ואוי למי שהכלים את העני, אוי לו, אלא יהיה לו כאב, בין ברחמים כן בדברים, שנאמר אב אנכי לאביונים.

ו הכופה אחרים ליתן צדקה, ומעשה אותן, שכרו גדול משכר הנותן, שנאמר והיה מעשה הצדקה שלום ועל נבאי צדקה, וכיוצא בהם, אומר, ומצדיקי הרבים ככוכבים

ז שמנה מעלות יש בצדקה, זו למעלה מזו, מעלה גדולה שאין למעלה ממנה, זה המחזיק ביד ישראל שמך, ונותן לו מתנה או הלואה, או עושה עמו שותפות, או מציא לו מלאכה, כדי לחזק את ידו, עד שלא יצטרך לבריות לשאל, ועל זה נאמר, והחזקת בו, נר ותושב וחי עמך, כלומר, החזק בו עד שלא יפול ויצטרך

them, then conciliate them with words,. It is forbidden to upbraid the poor or to raise an angry voice against them, for their hearts are broken and contrite, and it is said "a broken and a contrite heart, O God, thou wilt not despise" it is also said "to revive the heart of the contrite ones", it is therefore woe unto him who has put the poor to shame, it is indeed woe to him! One should be as a father unto them, in tender mercy, both in deed and in word", for it is said 'I was a father to the poor'.

6.—He who urges others to contribute towards charity and causes them to practice it, earns a greater reward than he who gives, for it is said "And the work of charity shall be peace". Of the almoners, and others like them, it is said, "And they that turn many to righteousness (shall shine) as the stars"

7. — There are eight degrees in the exercise of charity, one higher than the other. The highest degree and one that cannot be excelled is attained by him who comes to the relief of an Israelite who waxed poor, and by making him a gift or a loan or by entering into partnership with him, or by furnishing him with employment, he relieves him from his indigence, so that he is not compelled to require support from the community. Of him was it said "then thou shalt relieve him; yea,

דיני צדקה

ה. פחות מזה הנותן צדקה לעניים, ולא ידע למי נתן, ולא ידע העני ממי לקח, שהרי זה מצוה לשמה, כגון לשבת חשאים שהיתה במקדש, שהיו הצדיקים נותנין בה, בחשאי, וקרוב לזה הנותן לתוך קופה של צדקה, ולא יתן אדם לתוך קופה של צדקה, אא"כ יודע, שהממונה נאמן וחכם, ויודע להנהיג כשורה, כד' חנניה בן תרדיון

ט. פחות מזה, שידע הנותן למי יתן, ולא ידע העני ממי לקח, כגון גדולי החכמים, שהיו הולכים בסתר, ומשליכין המעות בפתחי העניים. וכזה ראוי לעשות ומעלה טובה היא, אם אין הממונין בצדקה נוהגין כשורה.

י. פחות מזה, שידע העני ממי נטל, ולא ידע הנותן, כגון גדולי החכמים

though he be a stranger, or a sojourner that he may live with thee",—that is,—“help him along so that he fall not into pauperism”.

8—A lesser degree than the former is attained by him who gives alms to the poor without knowing who is the recipient thereof, the identity of the donor being likewise unknown to the poor, as this is truly, a “commandment performed for its own sake” (for such a purpose was the private ante-room in the Holy Temple where the righteous were wont to, privately make contributions towards the support of the poor of gentle birth, whose identity thus remained concealed) Similar to him is he who deposits his donation in a contribution box, — However no man should place his donation in a contribution box unless he knows that the man in charge thereof is trustworthy and wise, one who like *Rabbi Chananyah Ben Tradyon* understands the proper dispensation of charity

9—A lesser degree is attained by him who knows to whom he gives but his identity is hidden from the poor, such was the practice of the great Sages who were wont to go secretly and throw the money within the doors of the poor,—this is a proper mode of procedure and it is a good measure to adopt in case the officials of the charity do not act in a proper manner

10.—A lesser degree is attained when the poor knows from whom he receives although his identity is unknown to the giver

דיני צדקה

שהיו צוררים המעות בסדיניהם, ומפשילין לאחוריהן, ובאין העניים ונוטלים, כדי שלא יהיה להם בושה

יא. פחות מזה, שיתן לו בידו קודם שישאל.

יב. פחות מזה, שיתן לו אחר שישאל.

יג. פחות מזה, שיתן לו פחות מן הראוי, בסבר פנים יפות.

יד. פחות מזה, שיתן לו בעצב.

טו. גדולי החכמים היו נותנים פרוטה לעני, קודם כל תפלה, ואחר כך

מתפללין, שנאמר אני בצדק אחזה פניך.

טז. הנותן מזונות לבניו ולבנותיו הגדולים, שאינו חייב במזונותיהן, כדי

ללמד הזברים תורה, ולהנהיג הבנות בדרך ישרה, ולא יהיו מבזות וכן הנותן

מזונות לאביו ולאמו, הרי זה בכלל הצדקה, וצדקה גדולה היא, שהקרוב קודם,

such was the practice of the great Sages who had the money tied up in the gowns which hung over their shoulders in such a manner that the poor could come and take the alms without being put to the blush.

11 —A lesser degree is attained by him who places the money in the poor man's hand before the latter solicits him

12 —A lesser degree is attained when one gives alms after he was solicited

13.—A lesser degree is attained by one who gives less than he ought but with a cheerful countenance

14 —The lowest degree in alms-giving is to give with a gloomy countenance

15 —The greatest of our Sages were wont to give a פרוטה (a small coin) to the poor before each prayer, after which they would pray (thus they fulfilled) what is said, "As for me, I will behold thy face *with charity*"

16 —He who provides for his grown sons and daughters, whom he is not actually obliged to support, but he does so in order to teach the sons the *Torah*, and to lead the daughters in an upright way that they come not to shame, also he who maintains his father and mother, —behold!— they are counted amongst the charitable Yea! great deeds of charity do they thus perform as the nearest of kin are entitled to precedence,

דיני צדקה

וכל המאכיל ומשקה עניים ויתומים על שולחנו, הרי זה קורא אל ה' ויענהו, שנאמר, אז תקרא וה' יענה

י. צו חכמים שיהיו בני ביתו של אדם, עניים ויתומים במקום העבדים, מוטב לו להשתמש באלו, ויהנו בני אברהם יצחק ויעקב, ואם יהיו עניים בני ביתו, בכל שעה, מוסיף זכיות ומצות

יח. לעולם ירחוק אדם עצמו, ויחללל בצעד, ואל יצטרך לבריות, ועל ישליך עצמו על הציבור וכן צו חכמים ואמרו, עשה שבתך חול, ואל תצטרך לבריות, ואפילו היה חכם ומכובד, והעני, יעמוק באומנות, ואפילו באומנות מנוולת, ולא יצטרך לבריות מוטב לפשוט עור בהמות נבלות, ולא יאמר לעם, חכם גדול אני, כהן אני, פרנסוני, ובכך צו החכמים. גדולי החכמים היו מהם

and he who gives the poor and the orphans to eat and to drink at his table, behold "he calls unto the Lord, and He answers him", for it is said, "Thou shalt then call and the Lord shall answer"

17.—The Sages have commanded us that the members of one's household shall be the poor and the orphans in the place of servants, as it is best to make use of these so that the children of Abraham, Isaac and Jacob should benefit thereby, and if the poor be the members of a man's household he is continually adding to his meritorious deeds, and to his fulfillment of the commandments.

18.—A man should ever pinch himself and suffer hardships yet not solicit the support of the community, and thus did our Sages command, "Make thy Sabbath as a week day (not to spend any more for that day) and do not require the aid of the community, and even if he was an honored Sage and he became poor he should engage in some occupation, even in a menial one, rather than to require the support of the community. It is best for him to flay a dead animal rather than to say to the people, "I am a great Sage, I am a priest, therefore support me" and thus have the Sages commanded.

Some of the greatest of the Sages were wood-choppers and beam carriers, they also were engaged in drawing water for gar-

דיני צדקה

חוטבי עצים, ונרשאי הקורות, ושואבי מים לגנות, ועושים הברזל והמחמרים, ולא שאלו מן הצבור, ולא קבלו מהם כשנתנו להם יט. כל מי שאינו צריך ליטול, ומרמה את העם ונוטל, אינו מת מן הזקנה עד שיצטרך לבריות, והרי הוא בכלל ארור הנבר אשר יבטח באדם, וכל מי שצריך לטול ואינו יכול לחיות, אלא א"כ נוטל, כגון זקן, או חולה, או בעל יסורין, ומנס דעתו ואינו נוטל, ה"ז שופך דמים ומתחייב בנפשו, ואין לו בצערו אלא חטאות ואשמות, וכל מי שצריך ליטול, וציער ורחק את השעה, והיה חיי צער, כדי שלא ימריח על הציבור, אינו מת מן הזקנה, עד שיפרנס אחרים משלו, ועליו, ועל כל כיוצא בזה נאמר, ברוך הנבר אשר יבטח בה'. (עכ"ל הרמב"ם בפ' מסכתות עניים)

ב. כל אדם חייב ליתן צדקה כפי השגת ידו, ואפילו עני המתפרנס מן הצדקה, וכגון שיש לו מעט ממנו משלו, ואינו נושא ונותן בהם, דמותו לו לטול

dens, they were even working with iron and coal and did not solicit the community to support them, nor did they take anything when offered to them.

19—One who does not require to take alms, yet deceives the people and takes, does not die from old age until he actually requires the aid of the community and he is included with those of whom it is said, "Cursed be the man that trusteth in man".—One who needs to take alms and cannot exist unless he does take, as for instance, an old man or a sick man, or a man of suffering but he does not take through pride, behold! he sheds blood and forfeits his own life, and he has nothing for his pains excepting sins and trespasses. But, he who needs to take, yet suffers distress, and constrains himself to live a life of hardship in order that he shall not become a public charge, he does not die of old age until he will support others from his own means, and of him and such as he, is it said, "Blessed is the man that trusteth in the Lord"

(Quoted from the רמב"ם (Maimonides) "Donations to the Poor"—10th chapter)

20—It is obligatory upon every man to contribute to charity, to the utmost extent of his ability, Even a poor man, who, having a little money of his own, is yet permitted to derive his

דיני צדקה

מן הצדקה, בין שאין לו קרן, כדי להתפרנס מן הריוח, מ"מ בין שיש לו כמת להתפרנס, חייב ליתן צדקה, ממה שיתנו לו, ואפילו אינו יכול ליחן אלא דבר מועט, אל ימנע א"ע, כי המעט משלו חשוב כמו הרבה מן העשיר.

כא כמה יתן האדם צדקה, שנה ראשונה, המעשר מן הקרן, מבאן ואילך יתן מעשר מן הריוח שהריוח כל שנה, חוץ מצרכי ביתו זו היא מדה בינונית, ומצוה מן המוכחר שיתן חומש, שנה ראשונה, מן הקרן, ואח"כ כל שנה, חומש מן הריוח, ואל יבזבז יותר מן החומש, כדי שלא יצטרך הוא אח"כ לכריות, ודוקא כל ימי חייו, אבל בשעת מותו יכול ליחן עד שליש רבוישו צדקה ואין לעשות ממעשר שלו דבר מצוה, רק יתנהו לעניים, ואם נזדמן לו מצוה, להיות כעל ברית, או להכניס חתן וכלה עניים לחופה וכה"ג, וכן לקנות ספרים, ללמוד

support from the contributions of charity, as what he has is not sufficient to serve him as capital to invest in business, and maintain himself on the profits, nevertheless, as he has something to live upon, he is obliged to give charity from that which is given to him, even if it is only a very little that he can give, yet should he not withhold it, for the contribution of his mite is as precious as the munificent donation of the rich.

21.—How much shall a man contribute to charity? the first year the tithe of his capital, thenceforward the tithe of his annual profits clear of his household expense, this, however, is but the neutral character of charity, but the most approved manner of fulfilling this commandment is to give a fifth of the capital the first year, and a fifth of the annual profits, yearly thereafter. One shall not lavish any more than a fifth, in order that he may not eventually require the support of the community,— this, however, is only applicable during a man's life time, but at the time of one's death, he can give even to a third of his fortune for charity.

One shall not apply the tithe-money to the fulfillment of any (other) commandment, it is to be donated solely to the poor; however, when it happens that one has to fulfill a commandment, that is, to become a כעל ברית (one who enters a son in the covenant of Abraham), or to dower a groom and bride who are poor, and thus enable them to enter into wedlock, or, commandments

דיני צדקה

בהם, ולהשאילן לאחרים ללמוד בהם, אם לא היה יכולת בידו, ולא היה עושה אותה מצוה מממן שלו, יכול לעשות ממעשר ואם קונה ספרים ממעות מעשר, צריך לזהר להשאילן לאחרים, אם לא כאשר הוא צריך להם, אז הוא קודם וגם יכתוב עליהם שהם ממעות מעשר, למען לא יחזיקו בהם בניו אחריו

כב. כמה נותנים לעני, די מחסורו אשר יחסר לו, והיינו בעני שמקבל בחשאי, מחויבים אנשי העיר ליתן לו כל מחסורו, כאשר היה רגיל מקודם שהעני, אבל עני המחזיר על הפתחים, נותנים לו מתנה מועטת, לפי ערכו, ולכ"הם יתנו לו בכך עיר לחם מזון ב' סעודות, ומקום ללון ומפרנסין, ומלבישין עניי אומה אחרת עם עניי ישראל

כג. הרוצה לזכות לעצמו, יכוף יצרו הרע, וירחיב ידו, וכל דבר שהוא לש"ש, יהיה מהטוב והיפה אם בנה בית תפלה, יהיה נאה מבית ישיבתו,

of a similar nature, also to purchase (sacred) books wherein to learn and to lend them to others to learn therein. If he could not afford to spend his own money and, consequently, would not have fulfilled any of the aforementioned commandments, he may fulfill them with the tithe money. One who buys (sacred) books with the money set aside for tithes, should be careful to lend them to others, but when he needs them for his own use, he takes precedence, he should also write on them that they were bought with the tithe-money, so that his children, after him, shall not take possession of them.

22 —How much shall be given to a poor man? — Sufficient to supply his needs, this, however, applies only to a poor man who is a private recipient of charity, in his case the towns-men are obliged (to make an exception) and supply all his wants, even to maintain him in the manner that he was accustomed to live before he became poor, but to the poor who goes begging from door to door, a small donation is given, in proportion to one's means, howbeit, the least that is to be given him in each town, is bread sufficient for two meals and a place where to lodge. The poor of other nations shall be fed and clothed equally with the poor of Israel.

23 —He who wishes to become meritorious shall suppress his evil passions and open wide his hand, and see that every

דיני צדקה

האכיר רעב, יאכילוהו מהטוב ומהמתוק שבשלחנו, כסה ערום, יכסהו מהיפה שבכסותו, הקדיש דבר, יקדיש מהיפה שבנכסיו, וכן הוא אומר, כל חלב לח'.
 בר פרנסת עצמו קודמת לכל אדם, ואינו חייב לתת צדקה, עד שיהיה לו פרנסתו, ואח"כ יקדים הקרוב קודם, זהו סדרן אביו ואמו, בנו, אחיו מאביו, אחיו מאמו, שאר קרובים, שכניו, עניי עירו, עניי עיר אחרת, וביתוד צדיקן להשגיח על ת"ח עני, לתת לו לפי כבודו, ואם אינו רוצה לקבל, מתעסקין לסחור לו סחורה, ואם יודע להתעסק בפרקמטיא, מלוין לו מעות לסחור בהם, ואמרו רז"ל, כל המטיל מלאי לת"ח, זוכה ויושב ביישיבה של מעלה,

thing that he does for the sake of heaven shall be of the choicest and best, thus if he builds a house of prayer he shall make it more beautiful than his own residence, when he feeds the poor he shall feed them with the best and most delicious viands of his table; when he clothes the naked, he shall clothe him with the best of his raiment, when he consecrates a thing, he shall consecrate of the choicest in his possession, and thus says the *Tvrah* "All the fat is the Lord's"

24 —The maintenance of one's self is paramount to that of any one else, One is, therefore, not required to give alms before he can maintain himself after which he shall give to others. The following is the order of precedence His father and mother, his children, his brother from the father's side his brother from the mother's side, other relations, his neighbors, the poor of his city, the poor of another city Especial care should be taken in the treatment of a Disciple of the Sages who is poor, one should give him in a manner consonant with his dignity, and if he does not desire to accept charity, some merchandise should be obtained for him, and if he knows how to conduct a business money should be loaned to him, wherewith to do business. And thus said our Rabbins, of blessed memory, "He who supplies a Disciple of the Sages with merchandise whereby he may profit, merits to sit in the "Celestial Synod", they also said "the good predictions of all the Prophets will be fulfilled only for the sake of him, who establishes a Disciple of the Sages in business,

דיני צדקה

ואמרו, כל הנביאים לא נתנבאו, אלא לעושה פרקמטיא לת"ח, ומשיא בתו לת"ח, ואשת חבר כחבר ויושבי ארץ ישראל קודמין ליושבי חוץ לארץ. וחייב להקדים, להאכיל הרעב, מלכסות הערום. ואשה קודמת לאיש, בין למזן, בין לבסות ומי שחייב לבני אדם, לא ירבה בצדקה

בה הצדקה הרי היא בכלל הנדרים, לפיכך האומר הרי עלי סלע לצדקה, או הרי סלע זו לצדקה, חייב לתנה לעניים מיד, ואם איחר, עובר בבל תאחר, כיון שיכול לתנה מיד, ואם אין עניים מצוים לו, מפריש ומניח, עד שימצא עניים ואם נדר בבי"הכנ צדקה, שנותנים לירי הנבאי, אינו עובר, עד שיתבע אותו הנבאי, ואז עובר עליה מיד, אם לא, כשירוע שהנבאי אינו צריך כעת המעות, אלא שיניחו אצלו. ומי שאמר, אתן סלע צדקה לפלוני, אינו עובר עד

and who gives his daughter in marriage to a Disciple of the Sages".

The wife of a Sage should be assisted equally with the Sage himself. The inhabitants of the Land of Israel (Palestine) should be assisted preferably to the inhabitants of any other land. It is one's duty first to feed the hungry then to clothe the naked.

A woman should be assisted before a man both to provide food for her as well as to supply her with raiment. One who is indebted to people should not exceed in giving for charity.

25 — A proffer to give charity is in the nature of a vow, — thus, if one declares, "this סלע (a coin) is to be for charity" he is obliged to donate it at once, and if it is possible for him to do so and he delays it, he transgresses the negative commandment — "Thou shalt not delay." However if the poor are not present, he should lay that money aside until he finds a poor person (to whom to give it). When one makes a charitable offering at the Synagogue, where the money is to be given to the Almoner, — he does not transgress the commandment until the Almoner had asked for it, it is then that his non-compliance with his request makes him transgress that commandment, unless he knows that the Almoner does not yet need the money for charitable dispensation, but that he would only have it in his possession. One who declares, 'I will give this סלע as charity for this poor man'

דיני צדקה

שיבוא אותו עני, ויכול כל אדם להפריש מעות לצדקה, שיהיו מונחים אצלו לחלקו במעט מעט, כמו שיראה לו
 כו המקדיש איזה דבר לצדקה, מותר לו שיכתוב שמו עליו, שיהא לו
 לזכרון, וראוי לעשות כן

דיני נדר ושבועה.

א אל תהי רגיל בנדרים ומי שנדר, טוב יותר שישאל על נדרו, ויתירו לו מאשר יעמוד בנדרו לקיימו, והני מילי בשאר נדרים, אבל נדרי הקדש, מצוה לקיימן, שנאמר נדרי רד' אשלם, ולא ישאל עליהם, אלא בשעת הדחק. וכן יתרחק מן השבועה, אבל אם עבר ונשבע, לא ישאל על שבועתו, אלא יקיים שבועתו, אעפ"י שמצטער ואין נשאלין על השבועה, אלא בשעת הדחק

(meaning a certain poor individual) does not transgress that commandment until that poor man will come (and he will not give). One may put aside a certain sum of money for charity which should lay in his care, and he can make a gradual distribution thereof when he sees fit

26 — One who consecrates anything for charity is permitted to inscribe his name thereon, in order that he may perpetuate his memory, this is a proper thing to do

LAWS REGARDING A VOW AND AN OATH

1. — One should not become accustomed to making vows, and it is better for one who has made a vow to consult the wise regarding it, and have them absolve him therefrom, rather than to have it remain in force and to fulfill it. This applies to ordinary vows, but vows of consecration one is commanded to keep, for it is said "I will pay my vows unto the Lord" One should therefore, not consult the wise regarding them, except in a case of necessity. One should likewise keep aloof from the taking of an oath, but if one had transgressed and did take an oath, he should not consult the wise regarding its absolution as he is obliged to fulfill it, even if it causes him distress. One should not consult the wise regarding the absolution of an oath except in a case of necessity.

דיני נדר ושבועה

ב. אפילו לצדקה אין טוב לנדור, אלא אם יש לו בידו, מה שהוא רוצה ליתן, יתן מיד, ואם אין לו, ימתין עד שיהיה לו, ויתן בלא נדר, ואם פוסקים צדקה, וצריך לפסוק עמהם, יאמר בפירושו, שהוא פוסק בלי נדר, וכן כשמזכירים נשמות שנודרין לצדקה, יש לאמר בלי נדר, ואם הוא בעת צרה, מותר לו לנדור

ג. אם בדעתו לעשות איזה מצוה, והוא מתיירא לנפשו, פן יתשל אח"כ, או שהוא מתיירא שלא יסיתוהו תאוותו ויצרו לעבור על אחת ממצוות ד' אשר לא תעשנה, מותר לו לזרוזי נפשיה, בנדר או בשבועה, וכן כשיקבל ע"ע איזה הנהגה טובה, או לתקן מדותיו, מותר לזרוזי נפשיה בנדר או בשבועה, ואפילו אם לא אצר בלשון נדר או שבועה, אלא ברבור בעלמא, הוי נדר, ומחויב לקייב

2.—It is not good to vow, even for charity, but if one desires to donate something, and he has it in his possession, he should forthwith, donate it, and if he has it not, he should wait until he gets it and donate it, without making a vow. If a call is made for charitable contributions and one is obliged to contribute in common with the others, he should, when offering, expressly stipulate, that he is not making a vow. At the memorial service for the dead, where it is usual to make charitable offerings, one should say, "I am not making any vow". When one is in a time of distress he is permitted to make a vow.

3.—If one resolves to fulfill a certain commandment and he is apprehensive that he will, afterwards, relax in his exertions therein, or if he be fearful lest, incited by the longings of passion he will transgress one of the commandments of the Lord (and commit any of these things) which are forbidden to be done, he is permitted to fortify his soul by making a vow or taking an oath. Likewise, when one resolves to adopt a good habit or to reform his morals, he is permitted to fortify his soul by making a vow or taking an oath, even if, when making a resolution, one merely made a simple declaration not in the formula of a vow, or an oath, it is yet a vow, and he is obliged to keep it. One should therefore take care, when he resolves to do a good deed, or to adopt a certain good practice, to say that he does so without making a vow.

דיני נדר ושבועה

ולכן יזהר, כשיקבל על עצמו לעשות איזה דבר טוב, או איזה הנהגה טובה, יאמר שהוא עושה בלי נדר ומי שנהג איזה חומרא בדברים המותרים מדינא, והוא החמיר ע"ע מחמת סיני, ונדר ופרישות, כגון תעניות שבימי התשובה, או שלא לאכול בשר ושלא לשתות יין מ"ז בתמוז ואילך, וכיוצא בזה, אפילו לא נהג כן, רק פעם א', אלא שהיה בדעתו לנהוג כן לעולם, או שנהג כן ג"פ, אפי' לא היה בדעתו לנהוג כן לעולם, אם לא התנה, שהוא עושה כן בלי נדר, ורוצה לשנות מנהגו, מפני שאינו בריא, צריך התרה, ויפתח בחרטה, שהוא מתחרט, על מה שלא התנה בלי נדר, ולכן מי שהוא רוצה לנהוג באיזה חומרא, לסיג ופרישות, יאמר בתחלה שאינו מקבל עליו בנדר, וגם יאמר שאין בדעתו לנהוג כן, אלא בפעם ההוא, או בכל פעם שירצה, ולא לעולם

ד. אל יאמר אדם, אדור ומה בכך, כשארצה אתירנו בפני שלשה, דאף

If one had accustomed himself to a very strict observance of certain practices from which he is, by law, exempt, but which he has voluntarily assumed that they should serve him as a barrier to indulgence and as a fence to abstinence, as for instance, fasting during the Ten days of Penitence, or abstaining from meat and wine, during the three weeks from the 17th day of Tamuz to the Ninth of Ab, and practices similar to these, even if he thus conducted himself but once, but had it in his mind to make a practice thereof, or if he had thus conducted himself three times, although he did not resolve to make a practice thereof, if he had failed to stipulate that he is doing so without making a vow, and he desires to change his custom, owing to his ill-health, he requires absolution of his vow, and he should make the opening remark (to those who will absolve him) by declaring that he regrets that he did not stipulate to do those things without making a vow, therefore one who desires to adopt a very strict observance of some law, that should serve him as a "barrier and fence", he should first say that he does not assume it by a vow, he should say, furthermore, that it is only for this time or for any other time when he will desire thus to act and that he has no intention of making a regular practice thereof

4.—One should not say, "What if I do make a vow? I will,

דיני נדר ושבועה

עפ"כ נענש על מה שנדר ולא קיים, וגדולי האחרונים היו קונסים הנודר באיזה דבר, קודם שהתירו הנדר ואם נדר, ולא שמר את נדרו, ועבר עליו, ישאל לחכם.

ה. כיצד היא השבועה, האומר אני נשבע, שאעשה דבר פלוני, או שלא אעשנה, אפילו לא הזכיר את השם, או כנויו, הוי שבועה, וכן אם הזכיר את השם, כגון אלו האומרים "בייא נאט", אפילו לא הזכיר שבועה, וכן אם אמר, אהיה באלה, או בארור, אם לא אעשה דבר זה, הוי שבועה, דאלה וארור הוי לשון שבועה, וכל אלו הדברים, אין חלוק, באיזה לשון הוא נאמר.

ו. תקיעת כף, דינה כשבועה, ויש מחמירין לה יותר משבועה, ואומרים דלא מהני לה היתר, ודוקא כשהיא דרך שבועה, אבל כשהיא כדרך המוחרים שתוקעים כפם זל"ה, לקיים המקח, אין לה דין שבועה, והמנביה ידו, ואומר אני תוקע כפי לשמים, או לצורי, הוי כת"כ

whenever I please, get three men to absolve me", for he nevertheless incurs Divine punishment for having made a vow and not having kept it. The most celebrated Rabbins of modern times were wont to make the vower pay a forfeit before they would release him from his vow.

If one had vowed, but instead of keeping his vow, he violated it, he should consult the wise.

5 — What is an oath? — If one says, "I take an oath that I will do, or, will not do, this thing", it is an oath, even if he did not pronounce the Name of God or any of His attributes. It is likewise an oath if one pronounced the Name (as for instance those who say "by God") even if he did not mention the word oath. If one says "May I become accursed with the curse of an אלה or ארור if I will not do this thing", it is an oath, for אלה or ארור are expressive of an oath. In this regard it makes no difference in what language these expressions are uttered.

6. — The striking of hands is the equivalent of taking an oath, there are some who consider it even more binding than an oath, and declare that the granting of a release does not avail it, all this, however, applies only to a striking of hands in place of taking an oath, but if it is only the usual hand-shaking of merchants when clinching a bargain, it is not comprised

דיני נדר ושבועה

ז. אחד הנשבע מפיו, ואחד מפי אחרים, אפילו אינו יהודי, או קטן, כגון שאמר לו, אני משיבעך שתעשה דבר פלוני, או שלא תעשנו, וענה אמן, או הן, או קבלתי דבריך, וכל לשון שמישמעותו שמקבל שבועתו, הרי זה כאילו נשבע בעצמו

ח הנודר או נשבע בחלום, טוב שיתירו לו עשרה בני תורה, מיהו אם לית ליה בנקל עשרה ידיעו למקרי, יתירו בשלשה, כשאר נדרים

ט כיצד מתירין את הנדר או השבועה הולך אצל שלשה אנשים בני תורה, ואחד מהם יהיה בקי בהלכות נדרים, שידע איזה נדר יכולין להתיר ואיזה נדר אינם יכולין להתיר, ואיך מתירים, והם יתירו לו, וצריך הנודר או הנשבע לבוא בעצמו לפני המתירין, אבל ע"י שכיח, או שכחב בכ"י, שהוא מתחרט, לא

in the laws concerning oaths One who raises his hand and says, "I strike my hand to heaven, or to my Rock" it is the equivalent of striking the hands

7—An oath is equally binding when taken by one's self or when one is adjured by another, even by a gentile or a minor, as for instance, when one says unto him, "I adjure thee to do, or, not to do, this thing" and he responds "Amen" or "Yes", or, "I agree to it", or by any other expression denotes the acceptance of his adjuration, it is as if he had himself taken an oath

8. — One who makes a vow or takes an oath in a dream should be absolved thereof, preferably, by a body of ten men who are versed in the *Torah*, however if it is not an easy matter for him to get together ten literate men, he may, as in the case of ordinary vows, have three absolve him thereof

9 — How are vows or oaths to be absolved? The one who has made the vow, or had taken the oath, is to go to three men who are versed in the *Torah*, and of them (at least) one is to be proficient in the laws concerning vows, in order that he shall know for what manner of a vow a release may be granted, and for what vow a release may not be granted, and in what manner the release shall be granted, these three release him.

It is obligatory upon the one who made the vow or took the oath to appear personally before the Releasers. It does not

דיני נדר ושבועה

מהני ואם המתירים אינם מבינים לשונו, בין שגם הוא עומד לפני הסתירין, יכולין לשמוע מפי המתורגמן.

י. הא דמהני התרה לנדר ולשבועה, דוקא אם הנדר שייך לעצמו, אבל מה שהשביע חברו, או שנישבע לאחרים, לא מהני בזה שום התרה

יא. שנים שהמרו (שקודין ועמען זיך) באיזה ענין, זה אומר כן, זה אומר כן, ונתנו ת"כ זה לזה, שמי שיהיה כדבריו, יתן לו חברו סך ממון, פטור אותו שהפסיד, דהוי כנדררי שגנות

יב. אין הנדר חל אלא אם היה פיו ולבו שווין, אבל אם נדר במעות, שלא היה דעתו כמו שהוציא בפיו, או שהרהר בלבו נדר ולא הוציא בשפתיו, אין זה נדר

יג. לענין נדר ושבועה, משהגיעו, הבן לשנים עשרה שנה ויום אחד, והבת לאחר עשר שנה ויום אחד, אם מבינים לשם מי נדרו ונישבעו, נדריהן

avail him to be represented by proxy or to send in a communication expressing his regret (of the vow or oath) If the Releasers do not understand his language, inasmuch as he stands in their presence, they may hear him through an interpreter.

10.—One can only avail himself of the release of a vow or an oath relating to himself, but there is no release available for one who had adjured his fellow-man or had been adjured by others

11.—When two had made a bet regarding a certain thing, each one maintaining a different opinion, and they had clinched the bet by striking hands to the effect that the winner shall receive a stipulated amount of money from the loser, the one who loses is exempted from payment, as it partakes of the nature of erroneous vows.

12.—A vow is not effective unless the lips and heart (of the vower) are in harmony, but if one made an erroneous vow, that is, he uttered with his lips a vow that he had no intention of making, or he internally made a vow but did not utter it with his lips, it is not accounted a vow.

13.—As to what constitutes the validity of a vow or of an oath, a son who had reached the age of twelve years and one day and a daughter of eleven years and one day and who further-

דיני נדר ושבועה

נדר ושבועתן שבועה, אבל אם עדין לא הגיעו לזמן הנזכר, אפילו מבינים לשם מי נדרו ונשבעו, אין דבריהם כלום, ומ"מ גוערין בהם ומלמדן אותם, שלא יתרגלו בנדרים ושבועות, ואם הוא דבר קטן וקל, שאין בו עינוי נפש, גזרין עליהם שיקיימו

יד האב יכול להפר נדרי בתו עד שתהיה בת שנים עשרה שנה וששה חדשים, והבעל יכול להפר נדרי אשתו ומפני שרבו פרטי ההלכות של הפרת האב והבעל, לכן לא יפירו כי אם על פי שאלת חכם.

דיני כבוד אב ואם.

א כתיב כבוד את אביך ואת אמך, וכתיב כבוד את ה' מהונך, כתיב איש אמו ואביו תיראו, וכתיב את ה' אלהיך תירא, הרי כדרך שצוה על כבוד

more understood, in whose Name they made the vow or took the oath, their vows and oaths are valid, however, if they did not yet arrive at the ages aformentioned, even if they understood in whose Name they made the vow or took the oath, their vows are of no account They should, nevertheless, be reprimanded, and taught not to accustom themselves to the making of vows and taking of oaths, But if the vow is of a trivial nature, not entailing (by its fulfillment) any physical suffering, they should be ordered to keep it

14.—The father may make void the vows of his daughter until she arrives at the age of twelve years and six months, and the husband may make void the vows of his wife, but owing to the fact that there are numerous details in the laws relating to the power of a father or a husband to make vows void, they should therefore not make any void, unless they previously consult the wise.

LAW\$ CONCERNING THE HONOR DUE TO PARENTS

1.—It is written, "Honor (כבוד) thy father and thy mother". it is also written "Honor (כבוד) the Lord with thy substance" It is written, "Ye shall fear (תיראו) every man his mother and his father", it is also written, "Thou shalt fear (תירא) the Lord thy God", thus we see that in the same manner that He did

דיני כבוד אב ואם

שמו הגדול ומוראו, כן צוה על כבודם ומוראם. שלשה שותפין יש באדם, הקב"ה, אביו ואמו, בזמן שאדם מכבד את אביו ואת אמו, אמר הקב"ה מעלה אני עליהם כאלו דרחי ביניהם וכבודוני.

ב. איזהו מורא לא יעמוד במקומו המיוחד לו לפי כבודו, או מקום המיוחד לו להתפלל, ולא ישב במקום המיוחד לו, להסב בביתו, ולא יסתור את חבריו, ולא יכריע את דבריו בפניהם, אפילו לאמר נראין דברי אבא עד היכן מוראם, היה הבן לבוש המדות ויושב בראש הקהל, ובאו אביו או אמו וקרעו את בגדיו, והכוהו על ראשו, וירקו בפניו, לא יכלים אותם ולא יצער בפניהם, ולא יכעוס בנגדם. אלא ישתוק ויירא מן מ"ה הקב"ה שצוה בכך, אבל יכול לתבוע אותם לדין על ההפסד.

command us to honor His great Name and to fear Him, did He also command us to honor and fear our parents. A man has three associate authors of his being The Holy One, blessed be He, his father and his mother, hence, when a man honors his father and his mother, the Holy One, blessed be He, says,—“I regard them as if I dwelt amongst them and the honored me”

2.—What is the fear of parents? One should not stand in the place appointed for his father in accordance with his dignity, nor in the place appointed him to pray, nor should one sit in the place designed as his father's seat at his house, nor should he contradict him, neither should he corroborate his words in his presence by saying, “It is obvious that father is right”.

To what degree shall parents be feared? If the son was dressed in magnificent robes and presided over an assemblage and his parents came and rent his garments, and struck him over the head, and spat in his face, he should not insult them nor even feel grieved in their presence, nor manifest any anger towards them, he should remain silent and fear the King who is King of Kings, the Holy One, blessed be He, who had thus decreed, he may, however, seek legal redress for the damage they have caused him.

דיני כבודי אב ואם

ג אזהרו כבוד. מאכילו ומשקהו, מלבוש ומכסה, מכנים ומוציא, ויתנו לו בסדר פנים יפות, שאפילו מאכילו פטומות, והראה לו פנים זועפות, נענש ערוי היו אביו או אמו ישנים, לא יקיצם, אפילו אם יפסיד ריוח הרבה על ידי שנתם, אבל אם ינע לאביו איזה ריוח, אם יקיצו, ואם לא יקיצו, יצטער על מניעת הריוח, מצוה להקיצו, כיון שישמח בזה, וכן מצוה להקיצו, ללכת לבית הכנסת, או לשאר דבר מצוה, מפני שכולם חייבים בכבוד המקום.

ד היה צריך לאיזה דבר בעיר, ויודע שישלימו חפצו בשביל אביו, אף על פי שיודע, שגם בשבילו יעשוהו זה, לא יאמר, עשו לי בשבילי, אלא יאמר, עשו לי בשביל אבא, כדי לתלות הכבוד באביו אמרה לו אמו, עשה זאת, ועשה, ואחר כך שאלו אביו, מי אמר לך לעשות זאת, והוא מרגיש, שאם יאמר

3 — What is the honor due to parents? They should be provided with meat and drink, with clothes and covering, he should bring in for them and take out for them whatever is requisite, and he should give them with a cheerful countenance, for even if one should feed them on the fat of the land but show them an angry visage, he thereby incurs Divine punishment.

If his father or mother should be asleep he should not awaken them even if their sleeping causes him to forego the gaining of much profit but if the father would profit by being awakened, and if he should not be awakened he would be grieved for the loss of the profit, the son is commanded to awaken him as that will make him happy, he is also commanded to awaken his father to summon him to go to the synagogue (at time of prayer) or for the performance of any other commandment, as all are equally in duty bound to honor the Omnipresent

4 — If the son was in need of something that his townsmen could do for him, and he is aware that they would gratify his desire for his father's sake, he should not say, "Do this for my sake" even though he knows that they would do it for his sake as well, he should rather say, "Do it for the sake of my father", in order that it shall redound to his father's honor. If his mother told him to do a certain thing and he did it, and his

דיני כבוד אב ואם

שאמו אמרה לו, יבעום אביו על אמו, אל יאמר לו, אע"פ שעל ידי כן יבעום אביו עליו

ה. חייב לעמוד בפני אביו ובפני אמו כמלא קומתו אם המה כשרים, ואפילו אם הם רשעים ובעלי עבירות, ראוי שיכבדם, ויירא מפניהם, וכל שכן שאסוד לצערם ראה לאביו שעובר על דברי תורה, לא יאמר לו, עברת על דברי תורה, אלא יאמר לו, אבא כתיב בתורה כך וכך, כאלו הוא שואל ממנו, ולא כמוהירו, והאב יבין מעצמו, ולא יתבייש, וכל המבזה אביו או אמו, אפילו בדברים, ואפילו ברמיזה, הרי זה בכלל ארור מפי הנבודה, שנאמר ארור מקלה אביו ואמו

ו. היה קוץ תחוב לאביו או לאמו, לא יוציאנו, שמא יעשה בהם חבורה, וכן אם הבן הוא רופא, לא יחתוך בהם אבר, אפילו הוא מכויץ לרפואה, בר"א

father subsequently asked him, "Who told you to do this?" If he perceives that by telling him that his mother told him to do so his father's anger would be aroused against his mother, he should not tell him, even if he himself thereby incurs his father's anger

5.—It is obligatory upon a son to stand, at his full height, in the presence of his father and his mother if they are virtuous, and even if they be wicked and sinful it is yet proper for him to honor and to fear them, not to speak of not causing them distress, which is positively forbidden. If he saw his father transgressing any of the commandments of the *Torah*, he should not say unto him, "Father, thou hast transgressed the commandment of the *Torah*", he should rather say, "Father, is it not written thus in the *Torah*?" as if asking information, and not as if he admonishes him, the father can thus take the hint without being put to shame

Whoever puts his father or mother to shame, even if only by words, even if only by a wink, is comprised amongst those whom the Omnipotent has cursed, for it is said, "Cursed be he that setteth light by his father or by his mother"

6.—If one's father or mother was pierced by a thorn, he should not extract it lest he bruise them. Likewise if the son is a physician he should not cut any member of their body even

דיני כבוד אב ואם

כשיש אחר לעשות, אבל אם אין שם אחר לעשות, והן מצמערין, הרי הוא עושה כפי הדרוש לרפואתן ומי שנטרפה דעתו של אביו או אמו, משתדל לנהוג עמהם, כפי דעתם, עד שירחם ה', ואם אי אפשר לו לעמוד עמהם, מפני שנשמתו ביותר, יניחם וילך לו, ויצוה לאחרים, להנהיגם כראוי להם.

ז אחר האישי ואחד האשה חייבים בכבוד אב ואם, אלא שהאשה הנשואה לבעל, כיון שהיא משועבדת לבעלה, לפיכך היא פטורה מכבוד אב ואם, אך אם אין בעלה מקפיד עליה, מחויבת בכל דבר שאפשר לה

ח אסור לאדם להכביר עולו על בניו ולדקדק עמהם על כבודו, שלא יביאם לידי מכשול, אלא יעלים עיניו מהם, וימחול להם, שהאב שמחך על כבודו, כבודו מחול ואסור להכות את בנו, בזמן שיש לחוש שיתרום כנגדו כדיבור או

for the purpose of curing them, this is applicable only when there is some one else who is able to do it, but if there are no others able to do it, and his parents are suffering, then he should do according to the exigencies of their cases. If one's father or mother became mentally unsound, he should endeavor to treat them according to their understanding, until the Lord will take compassion, however if their mental derangement is such that it is impossible for him to manage them, he should leave them to the care of others whom he shall bid to treat them properly.

7 — To honor one's parents is the duty of both man and woman, with this exception, a married woman who by virtue of her marriage is her husband's subordinate, is exempted from (the material fulfillment of the duties involved in the commandment of) honoring parents. Yet it is incumbent upon her to do all she can towards fulfilling that commandment if she does not thereby incur her husband's resentment.

8 — One is forbidden "to place a heavy yoke upon his children" (to exert a too rigorous authority) and to be too exacting with them in matters pertaining to his honor, lest he thereby cause them to stumble he should rather overlook (their short-comings in that respect) and pardon them for it, as a father has the power of condoning his child's breach of obligation to honor him. One is forbidden to chastise his son when he has reasons to apprehend that the latter will defend himself

במעשה אלא יוכיחו בדברים, וכל המכה את בנו גדול, עובר על לפני עור לא תתן מכשול.

ט. ואלו הן שהאדם חייב בכבודם: אבי אביו, אחיו הגדול ממנו, בן שהוא אחיו מן האב, בן מן האם, חמיו, חמותו, אשת אביו, אפילו אינו אמו, כל זמן שאביו קיים, בעל אמו, כל זמן שאמו קיימת, ודבר הנגן לכבוד אשת אביו, ובעל אמו, אפילו מתו אביו ואמו.

י. חייב לכבד אביו ואמו גם לאחר מותם, ואם מזכירם תוך שנה ראשונה, בפה או בכתב, אומר או כותב, הריני כפרת משכבו, או משכבה, ולאחר שנה ראשונה, אומר או כותב, זכרונו לברכה, לחיי העולם הבא, או זכרונה לברכה, לחיי העולם הבא ומי שהוא רוצה באמת לכבד אביו או אמו, יעמוק בתורה ובמעשים טובים, שזהו כבוד גדול להוריו, שאומרים הבריות, אשר לאב ואם שנדלו בן כזה אבל אם אין הבן הולך בדרך הישר, הרי אבותיו ישאו

by affronting him either in speech or action, he should then, confine himself to rebuking him in words, he, also, who beats his grown son transgresses the commandment, "nor put a stumbling-block before the blind"

9 — It is also incumbent upon a man to honor the following persons: his grand-father, his elder brother whether from his father's or mother's side, his father-in-law, his mother-in-law, his step-mother during his father's life time, his step-father during his mother's life time. It is highly proper to honor those who are his parents by marriage only, even after the death of his own parents.

10 — It is one's duty to honor his parents also after their decease, thus if he makes mention of them, either in speech or in writing, he should say or write "I do atone for him (or for her) that he (or she) may rest in peace", and if he mentions them after the first year, he should say or write, "his (or her) memory for a blessing, for the life of the world to come". He who truly desires to honor his father or mother, should occupy himself in the study of the *Torah* and in acts of benevolence, this being a great honor to his parents of whom people will say "Happy the parents who brought up such a son", but if the son goes not in the way of the upright, his parents bear the reproach

דיני כבוד אב ואם

חרפה עליו, והוא מבייש אותם בבושה שאין גדולה הימנה וכן האב, המרחם על בנו, הולך בדרך טובה וישרה, ובניו ילמדו ממנו ויחבדו בו, אבל מי שיעקם הישרה ובחר בדע, גם זרעו ימשכו אחריו, ובותרים בדרך רשע, ומתים בעון אבותם, כדכתיב, פוקד עון אבות על בנים, ואין אכזריות גדולה מזאת, שהוא גורם להשחית צאצאיו זרעו, ואין לך מדתם על בניו יותר מן הצדיק, כי זכותו עומד לאלף דור

יא אמר לו אביו לעבור על דברי תורה, בין על מצות עשה, בין על מצות לא תעשה, בין על מצוה מדרבנן, לא ישמע לו אמר לו אביו שלא ידבר עם פלוני, ושלא ימחול לו, והבן רוצה להתפייס, אין לו לחוש לפקודת אביו, כי אסור לשנוא שום ישראל, אם לא כשרואהו עובר עבירה, או ידוע שהוא רשע,

for his evil ways and he disgraces them in the most infamous manner

A compassionate father is he who goes in a good and upright way for his children learn from him and through him they also are honored, but the offspring of him who perverts uprightness and chooses evil will take after him and will also choose evil and will die for the sins of their fathers, as it is written "visiting the iniquity of the fathers upon the children" there is no cruelty more atrocious than this, for he causes the destruction of his offspring and descendants. On the other hand there is none with greater compassion for his children, than the righteous, for the merit (of his righteousness) is preserved unto (his descendants) for a thousand generations.

11.—One should not hearken unto his father when he bids him to transgress a commandment of the *Torah*, whether it be a positive or a negative commandment, or a commandment of the Rabbins. Thus, if his father tells him that he should neither speak to, nor forgive a certain person to whom the son wishes to become reconciled, he should not mind him, as it is forbidden to hate an Israelite, unless when he sees him transgressing a commandment, or one who is notoriously wicked, in which case it is forbidden to associate with him. Likewise, if the son desires to go and study the *Torah*, or to take a wife, and his

דיני כבוד אב ואם

שאסור להתחבר לו, וכן אם הבן רוצה לילך ללמוד תורה, או לישא אשה, ואביו או אמו מעכבין אותו בלי טעם הנזכר, אין הבן חייב לשמוע להן.
 יב. גר אסור לקלל, או לבזות אביו האיני יהודי, אלא נוהג בו מקצת כבוד.

דיני כבוד רבו, וזקן, ותלמיד חכם, וכהן.

א. כתיב מפני שיבה תקום, והדרת פני זקן, ופירשו חכמינו ז"ל, שמצוה לקום מפני ת"ח מופלג בתורה, אפילו אינו זקן בשנים, ואינו רבו. וכן מצוה לקום מפני שיבה, דהיינו בן שבעים שנה, אפילו הוא עם הארץ, ובלבד שלא יהא רשע, ואפילו זקן משאר האומות, מהדרין אותו בדברים, ונותנים לו יד לסומכו

ב חייב אדם בכבוד רבו ויראתו, יותר מבשל אביו, ועין גדול הוא לבזות

father or mother interpose objections thereto without giving good and sufficient reasons for same, then the son is not in duty bound to obey them

12 —A convert to Judaism is forbidden either to curse his non-Jewish father or to treat him with contempt, on the contrary, he should treat him with some degree of respect

LAWS CONCERNING THE HONOR DUE TO ONE'S
 TEACHER, TO THE AGED, TO A DISCIPLE
 OF THE SAGES AND TO A כהן (PRIEST).

1.—It is written, "Thou shalt rise up before the hoary head and honor the face of the old man" This has been expounded by our Sages, of blessed memory, as implying that one is commanded to rise up before a Disciple of the Sages who has made the *Torah* his special study, even if he is not old in years, nor his teacher, also as implying that one is commanded to rise up before the hoary head, meaning, before a septuagenarian, even if he be an ignorant as long as he is not wicked One should honor an old man even if he be of another nation, by addressing him in courteous terms and by giving him a hand for his support.

2.—The honor and reverence due to one's teacher is more obligatory than that due to one's father.

דיני כבוד רבו וכר

תלמידי חכמים, או לשנאותן, ואסור להשתמש במי ששונה הלכות, וכך זה בתלמיד תכם, שהולך בדרכי התורה והידאה, אבל אם הוא מזלזל במצות, הרי הוא כקל שבציבור

ג שלשה שהיו מהלכים בדרך, הרב באמצע, והשנים לאחוריו, וכל אחד מצדד עצמו לצדדין, הגדול לימין והקטן לשמאל

ד מ"ע מן התורה להקדים את הכהן, להיות ראשן לקריאת התורה, ולהיות ראש המדברים בכל קיבוץ עם, לרבר ולדרוש תחלה, וכן בסעודה, הוא קודם, לברך המוציא וברכת המזון ובמקום שאין כהן, טוב להקדים הלוי לישראל, בכל אלו.

ה אסור להשתמש בכהן, ואם הוא מוחל על כבודו, מותר, ומכ"ש שב יכול לחלוק כבוד לישראל, להקדימו בדברים הנאמרים לעיל

It is very iniquitous of one to show contempt for, or hatred towards the Disciples of the Sages It is forbidden to make servile use of a student of Jewish Jurisprudence All of the above is applicable only to a Disciple of the Sages who pursues the course of the *Torah* and the fear of God, but if he makes light of the commandments he is no more entitled to honor than the lowest fellow in the community.

3.—If three go together on their way and one of them is a Rabbi, he should walk in the centre whilst the two should each fall back and walk on each side of him, the elder (or the personage of greater importance) at his right, and the younger (or the less important person) at his left

4 —It is one of the positive commandments of the *Torah* to give a כהן (Priest) the prerogative of being the first called to the reading of the *Torah*, also to be the principal speaker and to make the first address at every public gathering. At a feast he should also be the first to say the blessing over the bread and to say grace after the meal. In the absence of a Priest a Levite should have the precedence over an Israelite in all of the foregoing.

5.—It is forbidden to make servile use of a Priest, it is permitted, however, if he does not stand on his dignity, and the latter may, at any rate, bestow honor upon an Israelite, by giving him the precedence in all things mentioned above.

דיני חנוך קטנים ודרכי הלמוד

א האב חייב להנך את בניו הקטנים בכל המצות, בין במצוה דאורייתא, בין במצוה דרבנן, כל מצוה ומצוה, לפי דעת הקטן והקטנה, וכן להפרישם מכל דבר איסור וביותר צריכין להשגיח עליהם, שלא ירברו שקרים, וללמד לשונם' לדבר אמת, ולהרחיקם מן השבטות ומן האלות, ורברים אלו מוטלים על האב, על המלמד.

ב זמן החינוך הוא בכל תנוק לפי חכמתו והבנתו היודע מענין שבת, חייב לשמוע קירוש והבדלה, וכן בכל המצות. וכן לאפרושי מאיסורא. אם החינוק הוא בר הבנה, ומבין, כשאומרים לו זה אסור לעשות, או אסור לאכול, חייב האב לחנכו ולהפרישו מאיסורא, ואפילו מי שאינו אביו, אסור לו ליתן

. LAWS CONCERNING THE TRAINING OF CHILDREN
AND THE METHODS OF TEACHING THEM

1—It is the father's duty to train up his young children in the fulfillment of all the commandments, both of the *Torah* and of the Rabbins. He should inculcate each commandment in a manner consistent with the intelligence of his son or daughter. It is also incumbent upon him to guard them against the commission of things forbidden, and he should take special care to see that they tell no lies, and to teach their tongues to speak the truth, also to keep them aloof from oaths and curses, these things are obligatory upon the father and the teacher.

2.—Training (in the fulfillment of the positive commandments) should begin when the child is sufficiently intelligent to comprehend (what he is told to do), thus, if he knows aught of what the Sabbath signifies, it becomes his duty to hear *Kiddush* (the Sanctification at the inauguration of the Sabbath) and *Habdalah* (the blessing for the "Distinction" between the *sacred* Sabbath and the *profane* week-days, upon the conclusion of the Sabbath) and thus it is with all the (positive) commandments. The training against the violation of the negative commandments should also begin when the child possesses sufficient intelligence to understand when he is told "this we are forbidden to do", or "this we are forbidden to eat", it is then that it becomes the duty of the father to train him to avoid that which is forbidden.

דיני חנוך קטנים וכו'

לקטן דבר אסור לאכול, או לצוות לו לעשות איזה איסור, ואפילו האסור מדרבנן, ואם התינוק חולה קצת וצריך לאכול דבר איסור, יש להתיר להאכילו ע"י אינו יהודי, דבר שאינו אסור אלא מדרבנן

ג דבר שאין בו איסור מצד עצמו, אלא שהיום נורם, אין בו מצוח חינוך, ולפיכך מותר ליתן לתינוק לאכול קודם קידוש, אע"ג דחייב לחנכו בקידוש, אבל אסור ליתן לו לאכול חוץ לסוכה, דרוקא בקידוש, שהוא כמו אסור לאו, שאסור לאכול קודם קידוש, בזה קיל, אבל לעבור על עשה, אסור ליתן לו

ד אסור ליתן לתינוק, אפילו הוא פחות מט' שנים, שיוציא איזה דבר בשבת, אפילו לצורך מצוה, כגון חומש, או סדור, או טלית.

Even one who is not the child's father is forbidden to give it to eat that which is forbidden or to bid him to do anything that is forbidden, even if it is only forbidden through a Rabbinical injunction, however, if the child is slightly ailing and it is necessary for him to partake of forbidden food, he may be fed through a gentile with food, the eating whereof is forbidden only according to the Rabbins

3 — That which is not forbidden to be done for its own account, but is forbidden only on account of the (Sanctity of the) day is not comprised in the commandments in which a child should be trained, it is, therefore, permissible to give a child to eat before the *Kiddush* has been said, although it is obligatory upon the father to train him to hear *Kiddush*, he is, however, forbidden to give him to eat outside of the *Succah*, as it is only in the matter of eating before *kiddush*, which partakes of the nature of a negative commandment, (it being *forbidden* to eat before *kiddush*) that the law has relaxed (However the child must not transgress a positive commandment and eating in the *Succah* is of such a nature) he is therefore forbidden to give him to eat out side of the *Succah*.

4 — It is forbidden to give a child, even if he is less than nine years of age, anything to bring out on the Sabbath, even if he needs it for the purpose of fulfilling a commandment, such as a *Chumesh* (one of the five books of Moses) or a *Sidur* (prayer-

דיני חנוך קטנים וכו'

ה. לא יאיים על התינוק, שיכהו לאחר זמן, אלא אם ראהו שעושה שלא כהוגן, יכנו במקל נועם, או ישתוק, אבל לא יפחידנו, ומי שהוא זוכר שבקטנותו נגב איזה דבר מאחרים, אם הוא בעין, חייב להחזיר, ואם אינו בעין, פטור מדיני אדם, וחייב בדיני שמים, לשלם כשהגדיל, וכן אם יעלה בזכרונו שעשה איזה עבירה, כשהיה קטן ובר הבנה, טוב שיקבל עליו איזה דבר לחשובה, לכפרה על שגגתו

ו האשה המניקה לקטן, וצריכה לאכול מאכלות אסורות לרפואה, טוב שלא תניק בימים ההם את התינוק, וממעם זה אין למסור תינוק ישראל לינוק מאשה האוכלת מאכלות אסורות

ז כל אב מחויב ללמד את בנו תורה, וכשם שמצוה ללמד את בנו, כך מצוה ללמד את בן בנו, ומיר כשהתינוק מתחיל לדבר, ילמדו הפסוק תורה צוה

book) or a *Talith* (a garment containing the fringes of the commandment)

5.—One should not terrify a child by threats of future chastisement, but if he saw him misbehave, he should either administer a gentle chastisement or else remain silent, he should not frighten him. If one recollects having committed a theft in his childhood and the stolen article is still in evidence, he is obliged to make restitution thereof, however, if it is no longer in evidence, he is by human law, exempt from repayment, but it is his duty, according to Divine law, to repay it when he has grown up Likewise if he recalls a transgression of which he was guilty when a child of discernment, it is proper that he take upon himself to do a certain thing as penance therefor, as an atonement for his error

6 —When a woman who nurses a child is obliged to partake of forbidden food as a remedy, it is best that she should not nurse the child at that time, for this reason is it also forbidden to deliver a Jewish child over to the care of a nurse who eats forbidden food

7.—It is a father's duty to teach his son the *Torah*, this commandment makes it also obligatory upon him to teach his grandson as well, therefore, immediately his child begins to talk he should teach him to repeat the verses *משה לנו תורה צוה* etc and

דיני חנוך קטנים וכו'

לנו משה ונו', וכן פסוק שמע ישראל, והנכו לבוא עמו לבי"הכנ ולעמוד שם באימה וביראה, ולענות אמן יהא שמה רבה, ברכו וקדושה, (רק יזהר מאד שיהא התינוק נקי בשעה שהוא מביאו לבי"הכנ או לומר אהו) וכן ילמדו מעט מעט איזה פסוקים, עד שיגיע בכתו ללכת לבית הספר, ואז ישכור לו מלמד היודע ומבין בדקדוק לשון הקודש, הברחה, ותרנומה בלשון המדינה, וידקק לבחור מלמד שהוא ירא שמים ובעל מדות טובות, למען ירגיל את התינוק מנעוריו ביראת שמים ומדות טובות, וטוב שילמד וישנה עם התינוק את יסודי התורה ויסודי הדעות המבוארים בראש הספר, וכשיגיע התינוק ללמוד מקרא נוהגין להתחיל עמו פרשת ויקרא

ת המלמד אסור לו להתרשל בלימוד או להניח את הקטנים ולצאת, או לעשות מלאכה אחרת בעת שילמוד עמהם, והעושה כן, הוא בכלל ארור עושה

ל, שמע ישראל, he should also train him to accompany him to the Synagogue and there to stand with awe and reverence, also to respond קדושה and ברכו, אמן יהא שמה רבה, (he should however be exceedingly careful to ascertain if the child is clean when he is taking him to the Synagogue, or when he teaches him) he should also teach him a little, a few verses or so, until the child will be able to attend school, at which time, he should employ an efficient teacher for him, that is, one possessing a knowledge of the grammar of the Holy Language (Hebrew) and of its proper syllabication, and understanding the translation thereof in the vernacular language of the country wherein he resides, he should, furthermore, take great pains to choose as the teacher a God-fearing and moral man, one who can serve as a pattern for the child, in the fear of heaven and in the moral excellence to which it shall grow accustomed from its very childhood. It is well that he shall carefully inculcate in the child's mind, the fundamental principles of the *Torah*, and of ethics, as set forth at the beginning of this volume As soon as the child has advanced to the study of scriptures, it is customary to begin teaching him therein, from the first section of ויקרא (Leviticus)

8 — The teacher is forbidden to teach negligently, or to abandon the children to themselves and go out, or to be occupied in any other work while teaching them, and one who is

דיני חנוך קטנים וכו'

מלאכת ה' רמיה. ולא יבטל את התינוקת מלמודם מפני שום דבר, רק בערב שבת וערב יו"ט בסוף היום. ובשבת לא יכביר עליהם ללמוד דבר חדש, שלא למדו עדיין, וחובה מוטלת על המלמד שיזהר מבלי להיות נעור בלילה יותר מדי, יכן שלא יתענה תעניתי נדבה, וכן שלא יפחות ולא ירבה במאכלו ובמשתהו, כי כל אלה הדברים נרמסם שלא יוכל ללמוד היטב, וכל המשנה, ידו על התחתונה ומסלקין ליה.

ט קמן שמצא מציאה, ומכל שכן אם נתן לו אחר איזה דבר במתנה, אסור לגזול ממנו.

תנאים שצריך להזהר בכל מצוה.

א. ימתין ויצפה מתי תבוא המצוה לידו ויקיימה, ירוץ וירדוף אחר המצוה, עשה המצוה בשמחה ובאהבה עזה, וידקק לעשותה בכל פרטיה ודקרוקיה, ואם

guilty of such conduct is comprised amongst those of whom it is said, "Cursed be he that doeth the work of the Lord deceitfully", nor should he cause the children to cease their studies for any reason whatsoever with the exception of a Sabbath eve, or on the eve of a holiday, at the close of the day.

However, on the Sabbath-day, he should not set them a hard task by teaching them something new that they had not yet learned. It is moreover the duty of the teacher to be careful not to be awake of nights at an unduly late hour, nor to volunteer to fast (on any other than the prescribed fast-days) neither should he be too abstemious in his food, nor eat or drink to excess as all of these practices unfit him to teach properly. consequently, he who deviates from these instructions, forfeits his right to instruct and should be dismissed.

9 —It is forbidden to rob a child of anything he had found, and more especially, of anything he had obtained as a gift.

CONDITIONS TO BE OBSERVED FOR THE FULFILLMENT OF EVERY COMMANDMENT.

1.—One should be upon the alert for an opportunity of fulfilling a commandment, he should eagerly pursue the commandment and fulfill it with rejoicing and with intense love, and he

זהירה במצות

אפשר לעשותה בחבורה, יעשנה בחבורה, כדכתיב ברב עם הדרת מלך, ומצוה צריכות כונה, שיכוין לצאת במצוה זו שצונו ד', והמתחיל במצוה, אומרים לו נמור כולה, ומצוה בו, יותר מבשלוחו

ב. זריזין מקדימין למצוה. דבר שמצותו ביום, ישנים בבוקר לעשותו, וכן דבר שמצותו בלילה, יקדים בתחלת הלילה, ומצוה הבאה בעבירה, פסולה

ג. אין עושין ב' מצות כאחת, שמא לא יוכח להזדרז בשחיהו, והעוסק וטורה במצוה, פטור מלטרוח אחר מצוה אחרת, ומצוה הבאה לידו תחלה, יעשנה, ולא יניחנה, מפני שרוצה עכשיו לעשות אחרת, ואח"כ יעשה זאת, וכל שכן להניחה לגמרי, כדי לעשות אחרת, בודאי אסור, וכ"ש שאסור להחמיצה בחנם ולעשותה אח"כ. בר"א, כשאפשר לו לעשות שתיהן, אבל אם אינו יכול

should exercise the utmost care to fulfill it in all its minutest details, if possible, he should perform it together with the congregation, for it is written, "In the multitude of people is the King's honor". It is necessary for the mind to be intent upon the commandment one is performing, and to fix his thoughts upon the fact that he is performing a commandment that God hath commanded us. He who begins a commandment should fulfill it in its entirety. It is more laudable for one to accomplish a commandment himself than to have it done through his agent.

2. — "The Zealous" hasten to fulfill the commandments, hence, one should rise early to perform a commandment which is to be accomplished during the day, and begin early in the evening to fulfill that commandment which is to be executed at night. It is not valid to perform one commandment by transgressing another.

3.—One should not perform two commandments simultaneously for fear that he will not be able to give the necessary attention to both, therefore, one who is engaged in the performance of one commandment is exempted from the fulfillment of another. That commandment that comes first to one's hand should be done first, and it should not be postponed on account of another commandment which he just then desires to perform even if he contemplates the performance of the former com-

זהירה במצות

לקיים רק אחת מהן, אז אם אחת חמורה ואחת קלה ממנה, יעשה החמורה, ואם אחת תדירה ואחת אינה תדירה, יעשה התדירה, ואם אחת עוברת ואחת אינה עוברת, יעשה העוברת, ויזהר תמיד בעשיית המצוה, שלא יעשנה בקלות ראש, ודרך בויה, ויכבד את המצוה יותר מגופו, ואסור ליהנות מן המצוה כל זמן מצותה

ד כתיב זה אלי ואנוהו, לכן צריך בכל מצוה לעשותה שתהיה נאה ומהודרת, והכמינו אמרו, הרוד במצוה, עד שליש במצוה.

mandment immediately thereafter It is, moreover assuredly forbidden to abandon one commandment for the sake of fulfilling another One is enjoined against needlessly "souring" a commandment (i e to be dilatory in its fulfillment) All of the foregoing rules are applicable, when it is possible to fulfill both commandments, but if only one of them can be fulfilled — if one is of great importance, and the other of less importance, he should preferably fulfill the more important one

If the observance of one of the commandments is of frequent recurrence whilst the other is fulfilled on rare occasions, he should preferably perform the former commandment. If the time appointed for the observance of one of the commandments is passing by, whilst the other has no fixed time for its fulfillment, the former commandment should preferably be performed. One should beware never to perform any commandment in a spirit of levity, and in a contemptuous manner, on the contrary, the honor which he accords to the commandment should transcend the regard he has for his personal honor It is likewise forbidden to derive any material benefit through the performance of a commandment during the time set for its fulfillment

4. — It is written "This is my God and I will glorify Him", it is therefore requisite in the performance of every commandment to do it in the glorious manner worthy thereof. Thus, also, did our Sages say "One should disburse for the embellishment of a commandment as much as one third more of the cost required for its ordinary fulfillment.

דיני מילה.

א. מצות עשה על האב למול את בנו, או שיעשה שליח לישראל אחר, היודע דיני המילה, חזיר וזרין במצוה זאת ובאומנתה, ואם האב אינו יודע למול, יש כאן מוהל, שאינו רוצה למול בחנם, אלא בשכר, יש לב"ד לנעור במוהל זה, והאב יניח בעצמו את בנו על ברכי הסנדק, וישיט את האיזמל להמוהל, ויעמוד אצלו בשעת המילה, להראות שהוא שלוחו
 ב. אין מלין עד שתנץ החמה ביום השמיני ללידתו, וכל היום כשר למילה, אלא שוריצין מקדימין למצוה, ומלין מיד בבוקר, ואפילו מילה שלא בזמנה, אינה אלא ביום.

ג. המל מברך מעומד, קודם החיתוך, א"ק ב"ו על המילה, ולא ימול עד שנמר כל הברכה, ודלא כיש מוהלים המראים חרפותם, שתיכף בשמתחילין

LAWS OF CIRCUMCISION.

1.—It is a positive commandment that a father shall circumcise his son or that he shall appoint another Israelite to act as his agent therein, one who possesses a knowledge of the Laws of Circumcision and is careful yet dexterous in the performance of that commandment and an adept in the art of circumcision. If the father is incompetent to circumcise, and the מוהל (Circumciser) who is present refuses to circumcise gratuitously, but will do it only for remuneration, such a מוהל should be censured by the בית דין. The father himself should place his son upon the knees of the סנדק (one who holds the child during the circumcision) and hand the איזמל (the knife with which the circumcision is performed) to the מוהל and stand near him during the circumcision to make it apparent that the former is but acting as his agent.

2.—The circumcision shall not be performed until sunrise of the eighth day subsequent to his birth, that entire day being the proper time for its performance, however, "the zealous hasten to fulfill the commandments" wherefore the circumcision is promptly performed in the morning, even the circumcision, which (for certain reasons) is performed not at the appointed time, is also, only performed in the day-time

3.—The Circumciser, previous to performing the circumcision should rise and say the blessing: "who hath sanctified us by His commandments and hath commanded us concerning the circum-

דיני מילה

לברך, חותמין, זהו מעשי בורים וע"ה, ואבי הבן מברך מעומד, בן חתיכה הערלה להפריעה, א"ק ב"ו להכניסו בביתו של אברהם אבינו, ואח"כ עונין הקהל אמן, כשם שנכנסם לברית כן יכנסם לתורה ולחופה ולמעשים טובים, ואם אין אבי הבן אצל המילה, או שאינו יודע לברך, יברך הסנדק מישוב, ברכת להכניסו

7. יש לאדם להרד שיהיה המוהל והסנדק היותר טוב וצדיק, ונוהגין שאין נותנין סנדקאות לאיש אשר היה אצלו סנדק בבו אחר, אא"כ סת הראשון, ואם הבטיח למוהל שימול את בנו, אסור לחזור בו ולכבד לאחר ואם הבטיח לאחר, ובתוך כך הלך זה המוהל מן העיר, וחשב האב שלא יבוא זמן המילה, וקרא לאחר, ובתוך כך בא הראשון, ימהלנו הראשון

cision" and he should not circumcise before he had concluded the entire blessing, unlike those מוהלים who, eager to display their skill, perform the circumcision immediately they begin the blessing as by this they only betray their boorishness and ignorance. The father of the child should say, while standing, in the interval between the circumcision of the foreskin and its uncovering, the blessing "who hath sanctified us by His commandments and hath commanded us to make our sons enter into the covenant of Abraham our father", those present should respond "Amen! Even as he has entered into the covenant, so may he enter into the Law, the nuptial canopy, and into good deeds!" If the father is not present at the circumcision, or he does not know how to say the blessing, the סנדק who may remain seated, can say the blessing "to enter" etc.

4.—One should be scrupulous in his choice of a מוהל and a סנדק who shall be the best and most righteous men that it is possible for him to select. It is customary for a father not to honor with the office of סנדק one who had already officiated as such at the circumcision of another of his sons, unless that other had died. One who gave his assurance to a מוהל that he would have him to circumcise his son, is forbidden to retract his word and bestow the honor upon another. If the one to whom the assurance was given, had in the meantime left the city, whereupon the father, thinking that he would not be on hand at the time of the

דיני מילה -

ה נוהגין שכל העם שאצל המילה עומדים, לבר הסנדק שתופס התינוק, הוא יושב, ונוהגין לעשות כסא לאליהו, שנקרא מלאך הברית, וכשמניחו יאמר בפירוש, זה הכסא של אליהו, ואבי הבן והעומדים שם, יאמרו קודם המילה, אשרי תבחר ותקרב, ישכון חצריך, והיכי דאפשר, מהדרין שיהיו עשרה גדולים מישראל, והיכי דלא אפשר, עבדינן בפחות מעשרה

ו מברכין על הכוס, אחר המילה. אם אביו ואמו של תינוק קיימים, אומרים בנוסח הברכה, או"א קיים את הילד הזה לאביו ולאמו, ואם מת אביו, אומרים לאמו, ומדלגין לאביו, ואם מתה אמו, אומרים לאביו, ומדלגין לאמו, ואם מתו שניהם, אומרים קיים את הילד הזה ויקרא שמו, ואם התינוק הוא ממזר, אע"ג דכל הברכות אומרים עליו כבישראל כשר, אבל או"א קיים כו',

circumcision, appointed another, and in the meantime the former returned, the circumcision should be performed by the former

5—It is customary for those present at the circumcision to remain standing with the exception of the סנדק who holds the child and therefore remains seated. It is also customary to prepare a seat for Elijah, who is called the "Angel of the covenant", and when he places the child upon the seat, he should say plainly "This is the throne of Elijah". The father of the child and those present should say, previous to the performance of the circumcision, "Happy is he whom Thou choosdest and causdest to approach that he dwell in thy courts" The commandment should be performed in the presence of ten adult Israelites if possible, but where that is an impossibility the circumcision may be performed when less than ten are present.

6.—After the circumcision is accomplished, a blessing should be said over a cup of wine, if the child's parents are alive the blessing should be said in the following version "Our God and God of our fathers, preserve this child to his father and mother", if either of the parents had died, the deceased one is omitted and the surviving one is alone mentioned, and if both had died, the following should be said "preserve the child and let his name be called etc" If the child is illegitimate, although all the blessings that are said at the circumcision of a lawfully born Israelite, is also said at his circumcision, yet the following bless-

דיני מילה

א"א, וכן א"א בשם שנכנס לברית כן יכנס בו, רק עונין אמן, ומפרסמים בשעת המילה שהוא ממזר.

ו קטן, שנולד בשהוא מהול, וא"צ רק להטפת דם ברית, אין טברכין שום ברכה, רק אומרים א"א קיים כו', ואם יש שני תינוקות למול, אף בשחם תאזיבם, מביאין אותן, בזה אחר זה לבית המילה, ומברכין כל הברכות לכל אחד והנולד קודם, הוא קודם לכנס לברית.

ת. המברך או הסנדק ישתה מכוס של ברכה, לכל הפחות מלא לוגמיו, ובתענית, ואפילו כ"ב, נותנין לתינוקות לשתות מכוס של ברכה, אבל ביום הכפורים אין נותנין לתינוקות, רק נותנין לרר הנימול, תוך מטה שנותנין לו, כשאומרים ברמ"ך ח"י.

ing should be omitted: "preserve this child etc." also the following response: "even as he had entered into the covenant so may he enter etc" as only "Amen" should be responded, and it should be publicly announced at the circumcision that the child is a bastard.

7—If a child was born circumcised and only requires to undergo the operation causing the trickling of a few drops of the "blood of the covenant", no blessing should be said with the exception of the following. O, God and God of our fathers, preserve this child! If two children are to be circumcised, even if they are twins, they yet should be brought, one after another, to the house where the circumcision is to take place and all the blessing should be said for each child separately, and the one who was born first should be the first to enter into the covenant.

8—The one who says the blessing, or the Sandek, should drink at least a mouthful of the cup of blessing, but if the circumcision takes place on a fast-day, even on the Ninth of Ab, the cup of the blessing may be drunk by the children, but on the Day of Atonement children should not be given to drink thereof, but it should be given to "the tender infant that is circumcised" besides what is given him upon saying "In the blood live."

דיני מצלה

ב. אחר המילה אומר ם עלינו לשבח, ואם מלין בביהכנא, איך חוק, התפיקין עד אחר המילה, נשום שיצניהם אורות, ונוהגין לעשות כעודה ביום המילה, ואם נמצאו שמה בני אדם מהוגנים, ומזמנין לה, אסור להם לסרב, ומי שיש בידו לעשות סעודה כראוי, והוא מקמץ לעאת חובתו במיני סונות, לא יפה הוא עושה, וראוי להוכיחו על פניו.

י. אחובה על המוהל לחקור קודם המילה, על הילד, אם אין לו חשש חולי, כי סכנת נפשות רוחא את הכל, שאפשר למול אחר זמנו, וא"א להחזיר נפש אחת מישראל. ואם היה החינוק חולה, והכריא, ישאל להכם, מני ימולו אותה, והיכף שיגיע זמן המילה של החינוק, הן בזמנו, והן שלא בזמנו, אסו:

9 —At the conclusion of the circumcision is said, if the circumcision is done at the Synagogue, the Phylacteries should not be taken off until the circumcision is terminated as both are tokens of acknowledgement of the sovereignty of the Most High

It is customary to prepare a banquet upon the day of the circumcision, and one who is invited, where those who are present are respectable, he is forbidden to refuse to attend. He who can afford to prepare a proper banquet, but fulfills the commandment in a niggardly manner by merely providing sweet-meats, is acting wrongly and is deserving of censure.

10 —It is the duty of the מוהל to thoroughly examine the infant previous to the circumcision to ascertain whether it is not ailing as the fulfilment of all commandments should be postponed if there be danger to life in its present performance, and the circumcision for some cause deferred can yet be performed though the time appointed therefore is past, but the Jewish soul once sacrificed cannot be resorted to life. An infant who had been sick but became convalescent, should not be circumcised before the wise are consulted as to when it is proper to perform the circumcision.

Immediately the time for circumcision has arrived, whether it be the appointed time or not, it is forbidden to delay the performance of this commandment, for such reasons as for instance to gain ample time for providing for the circumcision-feast →

דיני מילה

לעבב את המצוה, מאיזה מעם, להרבות שמחה, וכרומה, ואלו המאחרים את המילה ליום הראשון, עתידין ליתן דין וחשבון על מעשיהם.

יא. אשה שמתו שני בניה מחמת מילה, שנראה כי המילה חתישה את חכם, אין מלין את השלישי עד שיגדל ויתחזק כחו, וכן אם שני בנים לשני אחיות, מתו מחמת מילה אוי גם שאר האחיות לא ימולו את בניהם עד שיגדלו ויתחזקו.

יב. תינוק שנולד בין השמשות, או קודם לו, ישאל לחכם, מתי ימולו

אותו.

יג. תינוק שמת קודם שנימול, מלין אותו אצל סברו בצוד או בקנה, שלא יקבר בערלתו, ואין מברכין על המילה, אבל קוראין לו שם לזכר ואם שכחו וקברו אותו בערלתו, אם נזכרו בעוד שעדיין אין לחוש שנתנוול בקברו,

Therefore those who postpone the circumcision in order to celebrate it on a Sunday are destined to give account and reckoning for their deeds.

11 — If a woman lost two sons who had presumably died from the effects of circumcision and it is apparent that their constitutions were so abnormally weak that the circumcision had exhausted it, her third son should not be circumcised until he had grown up and his constitution became more vigorous. Likewise if the sons of two sisters had both died from the effects of the circumcision, the sons of the other sisters should not be circumcised until they are grown up and possess a stronger constitution.

12.—An infant who was born in the twilight or immediately preceding it, should not be circumcised before the wise are consulted.

13.—An infant who had died previous to the circumcision, should be circumcised at the grave, the circumcision should be performed with a flint or tube, so that he be not interred with his foreskin, but no blessing should be pronounced thereby, however a name should be given him to perpetuate his memory. If by an inadvertence he was entered with his foreskin and they became cognizant thereof at a time when it need not be apprehended that the body had become decomposed, his grave must be opened

דיני מילה

צריכין לפתוח את קברו וכמולו, ואם יש לחוש שנתנוול, אין לפתוח את הקבר. יד הבעל ברית יחדר לעלות לתורה ביום המילה, ואם אפשר, יעלו כתורה גם הסנדק והמוהל, ובבית הכנסת שמתפלל אחד מהם, אין אומרים תתנין

דיני פדיון הבן

- א. מצות עשה על כל אש מישראל, שיפרה מכהן אח בנו, שהוא בכר לאמו, בה' סלעים, היינו שיתן להכהן, כסף או זהב, או חפץ שהוא שוה כמו ח' לייט ושליש כסף צרוף, והאב גם הכהן יגמרו בדעתם, להחריט הכסף ביד חכהן. בפדיון בנו, ואם הכהן יתן אח"כ, במתנה להאב, הכסף או החפצים, מותר לו לקבל
- ב. אין פודין את הבכור עד יום ל"ג ללילתו, ואם חל יום ל"ג בשבת

and he must be circumcised, however if it is surmised that decomposition had already set in, the grave should not be opened.

14 — The one who enters the infant into the covenant, should make an effort to go up to the Torah upon the day of the circumcision, the סנדק and מוהל should also go up to the Torah, if possible.

No Supplications חחנן should be said at the Synagogue when any of the above are praying.

LAWS CONCERNING THE REDEMPTION OF THE FIRST-BORN

1. — It is a positive commandment devolving upon every Israelite to redeem his son, who is his mother's first-born, from the כהן by giving him five סלעים or their equivalent in silver or gold, or any other property, the value of which should equal two and two thirds ounces of refined silver, the father as well as the כהן being fully agreed upon the latter's absolute right and title to that money as the price of his son's redemption, and if the כהן should subsequently return that money or property to the father making him a gift thereof, the latter is permitted to accept it.

2. — The first-born should not be redeemed before the 31st day from his birth, but if that day fall upon a Sabbath or a holi-

יני פדיון הבן

או כיו"ט, או שא"א לפדות את בנו ביום ל"א, מפני איזה אונס, מותר לו לעשות הפדיון הבן בלילה שלאחריו

ג. אם הבטיח לכהן אחר שממנו יכרה את בנו, אסור לחזור בו, ואם חזר ופרה אותו מכהן אחר, הרי זה כרוי.

ד. אם אין האב במקום הילד, יכול נ"כ לפדות את בנו מכהן, באשר הוא שם, ואומר לכהן, יש לי בי בכור לברותו, והכהן אומר לו, במאי בעית טפי כו'. ומי שהוא בכיר לאמו, ונודע לו שלא נפרה, מחויב לכרות א"ע כשיגדלו, ומברך אקב"ו על פדיון בכור ויטהיינו

ה. כהנים ולויים פטורים מפדיון הבן, ואפילו בת כהן או בת לוי שנשאת לישראל, בנה פטור מפדיון
ו. אשה שהשילה, ואחי"כ יכרה בן קיימא, ישאלו לחכם

day, or if it be impossible, for him to redeem his son on the 31st day, through some hinderance, he is permitted to postpone the redemption to the following night

3.—If he had promised a certain כהן that he would have him officiate in the redemption ceremony, he is forbidden to retract it, nevertheless, if he had changed his intention and had engaged another כהן to redeem his son, the redemption is valid

4.—A father who is not in the presence of his child may, nevertheless redeem his son through a כהן wherever he may be, by declaring to the latter,—“I have a first-born son to redeem”, whereupon the כהן inquires, “which wouldst thou rather etc.”—The first-born of his mother who became aware that he had not been redeemed, is obliged to have himself redeemed immediately he has grown up, at which time he should pronounce the blessing ‘Who hast sanctified us by the commandments and given us command concerning the first-born’ also “Who hast kept us in life etc”

5 —Priests and Levites are exempt from the redemption of their sons Even the daughter of a כהן or לוי who is married to an ישראל is also exempt from the redemption of the first-born son.

6 —If a woman who had miscarried subsequently gave birth to a healthy son, the wise should be consulted (regarding his redemption.)

דיני פדיון הבן.

ז נוד לעשות סעודה לפדיון הבן, וכל יי שמקיים מצוה בוראו בשמחה כטוב לבב מרוב כל, מהברך מפי הנכורה, ככתוב ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם

דיני תפלת המנחה.

א. זמן תפלת המנחה לכתחלה, הוא שני שעות ומחצה קודם הלילה, והוא מנחה קטנה, אכן אם רוצה לאכול או לעשות מלאכה, יש לתוש שמא ישכח להתפלל, מותר לכתחלה להתפלל מנחה גדולה והוא חצי שעה אחר הצות היום, ונמצא זמנה לכתחלה, עד שעה ורביע קודם הלילה, ובדיעבד או בשעת הדחק, מותר להתפלל, עד סמוך ללילה, דאע"ג שבעיר נראה כליכה, והדבר ידוע, שבשדה עדיין הוא יום. רק מחמת גובה הבתים, נראה כליכה.
ב. כשהגיע הצות היום, לא יתחיל בסעודה גדולה, היינו חתונה או ברית

7.—It is customary to give a feast in honor of the redemption and he who performs the commande of his Creator with joyfulness and gladness of heart for the abudance of all things is blessed by the Almighty, as it is written "and they shall put my name upon the children of Israel and I will bless them".

LAWS CONCERNING THE AFTERNOON SERVICE.

1. — The proper time for saying the prayers of מנחה is two and a half hours before night-fall at which time it is termed קטנה (the short time for מנחה)

It has, however, been provided for him, who, beeing desirous of dining or of engaging in some work, is yet apprehensive lest he forget to say the מנחה prayers, that he may pray (מנחה גדולה) (the long time for מנחה) which begins a half hour after mid-day and lasts until an hour and a quarter preceding night-fall It is a rule, however, that when one had inadvertently or through necessity overstepped that time he is permitted to say the מנחה prayers until the time immediately preceding the appearance of stars, for it is a well-known fact that when in the city it is apparently night owing to the shadows cast by the tall buildings, in the country it is still day

~ — When noon-time arrives one should not begin to partic

דיני תפלת הבנחה

מילה, או פרוין הבן, וכן לא יכך למסחרו אלא ימתן עד חצי שעה אחר הצות, ויתפלל מנחה, ואם התחיל באחת מאלה, אין צריך להפסיק, כ"ז שיש שהות ביום להתפלל, ואם יש לחוש שמא ישתכר, או שמא ישבח, יפסיק כשהגיע זמן מנחה קטנה.

ג. לתפלת מנחה צריך נטילת ידים עה הפרק, ולמעריב אם הסיח דעתו אחר מנחה, וכן למוסף אם הסיח דעתו אחר שחרית, צריך נט"י.

ד אין לאמר אשרי שקודם מנחה. עד שיהיו עשרה בביהכ"נ, ואם אמרו אשרי בלא מנין, ואח"כ נתאספו עשרה, יאמרו איזה מזמור, ואח"כ יאמר הש"ץ קדיש, ויתעמף הש"ץ בטלית קודם אשרי, שלא יפסיק בין אשרי לקדיש, ואם לא היה טלית עד לאחר שאמר אשרי, יתעמף ויאמר איזה פסוקים, שאחריהם יאמר קדיש.

pate in an elaborate feast, such as a wedding-feast or a feast celebrating a circumcision, or the redemption of the first-born, nor should he attend to business, but he should wait until a half hour after noon had elapsed and should then say the מנחה prayer, however if he had engaged himself in any of the above, he is not obliged to interrupt them so long as there yet remains sufficient time to pray while it is yet day, but if it is to be feared that he may, perchance, become intoxicated or forget to pray, he should then put aside the aforementioned occupation, immediately the time for praying מנחה קטנה has arrived.

3. — Previous to beginning the Afternoon service it requisite that the hands be washed up to the wrists. If on concluding the Afternoon service, his attention was diverted from the Evening service, or if upon terminating the Morning service his attention was diverted from the Additional service, the ablution must be repeated.

4.—The אשרי that inaugurates the Afternoon service should not be said before there are ten at the Synagogue, but if ארי was said when less than a מנין was present, and in the meantime ten had assembled, a psalm should be said after which the Reader should say קדיש. The Reader should wrap himself in the *Talith* previous to reciting אשרי in order to avoid interruptions between אשרי and קדיש, but if he only obtained a *Talith* after he had already

דיני תפלת המנחה.

ה. אם הישעה דתוקה וקרוב ללילה, כתחילת הש"ץ מיד אחר קריש, הש"ע בק ל רם, והציבור לא יתבללו, אלא שומעים ועונים. עד שאמרים האל הקדוש, אז עונים אמן ומתפללים בלחיש, ואם הישעה דתוקה ביותר, ויש לחוש אם ימתינו עד אחר האל הקדוש, לא יסיימו תפלתם בוד יום, יתפללו מיד עם הש"ץ מלה במלה, עד האל הקדוש, וטוב שיהיה לכל הפחות אחד שיענה אמן על ברכת הש"ץ

ו. הבא לבי"הכנ בשעה שהציבור מתפללין ש"ע, יתפלל ש"ע עמהם, ויאמר אשרי לאחר התפילה, ואם לא יכול לנמור תפלתו, עד שיגיע הש"ץ לקדושה, ואם ימתין עד נמר התפלה, יעבור זמן תפלה, יתפלל בלחש עם הש"ץ מלה במלה, ויאמר כז נוסח הקדושה, וגם לדור ודור וכו', ויסיים עם הש"ץ בשוה ברכת האל הקדוש ושומע תפלה, וגם מודים יאמר בשוה עם הש"ץ, בר

said אשרי he should wrap himself therein and say some verses of Psalms after which he should say קריש

5.—If the time proper for מנחה is closing and night is approaching, the Reader, immediately upon concluding the קריש should say the שמונה עשרה aloud whilst the Congregation should not pray, but they should listen and make the responses until the Reader has said האל הקדוש to which they should respond and then silently say their prayers, however, if they are very much pressed for time, so much so, that it is to be feared that by waiting until the conclusion of האל הקדוש (by the Reader) they would be unable to close their prayers while it is yet day, they should immediately pray with the Reader saying word for word with him until האל הקדוש it is nevertheless proper that there be at least one who can respond Amen to the Reader's blessing.

6 —One who arrives at the Synagogue whilst the Congregation is saying the שמונה עשרה should also say it with them and on concluding the מנחה service he can say אשרי. However if he finds that he will be unable to finish saying the שמונה עשרה in time to say the קדושה at the Reader's repetition and is prevented from postponing his prayers until after the conclusion of the services (by the Congregation) because the time proper for holding those services will then be passed, he should say the שמינה word by word with the Reader whilst the latter is repeat-

דיני תפלת המנחה

ישחה עם הציבור, רק בתענית ציבור לא יאמר עם הש"ץ עננה רק בשומע זפלה ביחיד, וכי אם הציבור תשללין ערבית תיכף אחר מנחה ואם ימתין בתפלת המנחה, עד אחר חזרת הש"ץ, יצטרך להתפלל ערבית ביחודות. יתפלל בשוה עם הש"ץ

ז אם נמשכה תפלת המנחה עד הלילה, לא יאמרו תחנון, וצריכין לומר שלא יתאחרו בתפלת המנחה עד לילה ממש, כי אז אין אומרים קדיש תתקבל בליכה, על התפלה שהתפללו ביום העבר

ח. המחאה, ובא לביהכנ בע"ש. בשעה שהציבור קבלו שבת, דהיינו שאמרו מזמור שיר ליום השבת, או קבלו יו"ט יאמרו ברכו, ילך חוץ להביח הכנסת ויתפלל מנחה, אם לא עבר זמן תפלת המנחה, ואם שומע מהש"ץ ברכו

ing it, he should even say the Reader's version of the קדושה including האל הקדוש and האל הקדוש etc, and terminate the blessings in unison with the Reader; He should also say מודים together with the Reader in order that he may then bow with the Congregation. However on a general fast-day he should not say שומע עננו together with the Reader, but he should insert it in תפלה as is proper for a private worshiper. If the Congregation is saying the מעריב prayers immediately upon conclusion of the מנחה and if he should postpone saying the מנחה prayers until after the conclusion of the Reader's repetition of the עשרה שמונה he would be compelled to say the מעריב prayers privately, he should rather say the עשרה שמונה together with the Reader

7. — If the מנחה service was kept up until the night-time, תחנון should not be said. The utmost care should be taken not to delay the מנחה service until it is actually night as then קדיש תתקבל can no longer be said, (as it is improper) to close at night the prayers of the previous day

8 — He who delayed coming to the Synagogue on a Sabbath Eve. and found that the Congregation had already inaugurated the Sabbath, that is, they said, מזמור שיר ליום השבת, or found on his arrival at the Synagogue on the Eve of a holiday, that the Congregation had inaugurated the Festival by saying ברכו and yet the time is still proper for him to say the מנחה prayer he

דיני תפלת המנחה

לא יענה עם הציבור, ואם ענו ברכו, שוב אינו רשאי להתפלל מנחה, ויתפלל ערבית שתיים, אבן אם בא רבי"הכנ קודם קצרת שבת או יום, ובשעה שהתפלל קבלו הקהל שבת או יום, מותר לו לסיים תפלתו בבית הכנסת, כיון שהתחיל בהיתר.

ולעולם יזהר אדם בתפלת המנחה, כי שכרה הרבה מאד, מפני שחובתה באמצע היום, ונסיגה גדול, לפנות מעסקיו וטרדותיו הזמניים, ולהשיב רגליו לעבודת השם.

דיני מעריב.

א. מאימתי קורין את שמע בערבית. משנראין נ' ככבים קטנים, ובוים המע נן ימתן עד שיצא הספק מלבו, וכשהוא מתפלל ביחיד, לא יקדים להתפלל קודם צ"ה, אבל בכתי ננסיות, שמורח לאסוף הציבור פעמים, למנחה לשעריב

should step outside of the Synagogue and say the מנחה prayers at which time if he hears the Reader say ברכו he should not respond with the Congregation, for by responding to ברכו he forfeits his right to say the מנחה service and has to say the ש"ע of מעריב twice. However if he has arrived at the Synagogue before the Sabbath or Festival was inaugurated and same was inaugurated whilst he was saying the מנחה prayer, he is permitted to conclude that prayer in the Synagogue as he began it there when it was permissible for him to say it

One should be particularly mindful of always saying the מנחה prayer in view of the fact that it is obligatory upon us to fulfil it during the day, in the midst of the turmoil of business and the harrasing cares that each day brings forth, therefore, one who puts all these cares aside and turns his steps towards the Worship of God stands a great test and great will be his reward.

LAWS CONCERNING THE EVENING SERVICE.

1.—“At what time in the evening shall the ש"ע be read?”—When three small stars are visible. On a day when the sky is overcast with clouds, one should wait, and not pray, until he knows beyond a doubt that night has come. One who says his מעריב prayers privately, should not pray before the stars have

דיני מעריב.

נהנו להחפלא מנחה ומעריב ביחד, ומקרימין לרתפלא ערבית קודם צ"ה, ועכ"פ ראוי לכל ידא שמים, שאם התפלל בציבור סודם הלילה, לא יאכל קודם הלילה, אלא ימתין עד אחת צ"ה, ויקרא נ' פרשיות של ק"ש

ב. לכתחלה יתפלל תיכף בצ"ה, ואסור להתחיל באכילה או במלאכה,

חצי שעה קודם צ"ה, ואם הוא טרוד טאר ומתאהר, ככה"פ לא יאחר בתפ"ת מעריב יותר מחצי הלילה, וכדיעבד מותר להתפלל עד שיעלה עמוד השחר.

ג. הבא לבי"חכנ בשעה שהציבור מתפללין ש"ע של ערבית. אפילו עדין

אינו לילה, יתפלל עמהן, וכש היה לילה יאסר ק"ש עם הברכות, ואם בא בשעה

שהציבור קורין שמע, אם כשירלג ברוך ד' לעולם כו', יוכל להתפלל ש"ע

בציבור, יסיים עד שומר עמו ישראל לעד, ויתחיל ש"ע, ואם הוא עדיין כא

made these appearance, however, at the Synagogue, owing to the difficulty involved in twice congregating the worshippers for the מנחה and also for the מעריב prayers, it is their custom, after a short interval to follow the Afternoon by the Evening service, thus saying the מעריב prayers previous to the appearance of stars. Nevertheless, the God-fearing man who had participated in the public Evening service before night-fall should not partake of any meal before it is night and the stars are visible when he should read the first three sections of קריאת שמע.

2.—The proper time for holding Evening service is exactly when the stars appear It is therefore forbidden to begin a meal or to engage in any work a half hour before stars appear, however if one was greatly preoccupied and thus compelled to delay his prayers, he should at least not delay them any longer than till midnight, although if one had inadvertently allowed that time to elapse without praying, he is permitted to say the מעריב prayers until the dawn of the Morning star.

3.—If one arrives at the Synagogue whilst the Congregation is saying the שמונה עשרה of the Evening prayers, he should say it with them even if it should not be night, sayin the קריאת שמע and its accompanying blessings after night-fall, and if he arrives whilst the Congregation is saying שמע he should say the Evening prayer until שומר עמו ישראל לוד and omit לעולם כו' if the time thus gained will enable him to say the שמונה עשרה together with

דיני זעריב.

התפלל מנחה, והציבור קורין נכ ל ערבית יתפלל ש"ע של מנחה, בשעה שהמה קורין שמע, וינחה מעמ, לכ"ה ר' הכיך ר' ימות, אחר תפלתו ש"ע של מנחה, ויתפלל עם הציבור ש"ע של ערבית, וכשהיה צ"הכ, יקרא ק"ש עם הברכות
 ר מן ברוך ה' לעולם כו' עד אחר ש"ע, יתפלל בעמידה, ואמור להפסיק מן ברכו עד אחר ש"ע, ומה שהשמש מכריז יתגה ויבא או סל ומסר, לא הוי הפסק, משום שהוא צורך תפלה.

the congregation, If when he found the Congregation saying the שמע of ערבית he had not yet said the מנחה prayers, he should say the שמנה עשרה of מנחה whilst the Congregation is saying שמע דיאה שמע after which he should use for a short time, at least for the time if would take one to walk four paces, he should then say the שמנה עשרה together with the Congregation, and after nightfall he can read שמע with its accompanying blessings

4 — One should remain standing from the beginning of the blessing, ברוך ה' לעולם until the conclusion of the שמנה עשרה and he is forbidden to interrupt himself when saying the prayers from רכו until after the שמנה עשרה however the announcement by the beadle regarding the saying of יעלה ויבא or סל ומסר is not considered an interruption, inasmuch as it is one of the requirements of prayer.

אח נאמן יאהוב, הנה הצנתי לפניך חלק הראשון מבפר "רת ישראל", אשר בו כלולים, אחוים ושלובים חובותיך בעבודת בוראך, ומצותיך שבין אדם למקום ובין אדם לחבירו, אשר בצדק אקרא לחלק זה בשם "ספר עבודה", כי בכל אלה אתה מצווה על פי דתך, לעברו בכל לבבך, ומעתה הנני, בעזרתו ית רך, לסדר לפניך את חובותיך לנפשך, לשמור אותה בקדושה ובטהרה, לבל כי בל באכזריות אכזרות ונדרי עריות, ולכן זה שם אשר יקרא לחלק השני, "ספר קדושה" ואתחנן אל ה' בעת הריא כלמוד וללמד, לסדר ולחבר כל די שבה ומועד וכל זמי השנה תמידין כסדרן, להועיל לפני עמי ב"ספר זמנים" הוא חלק השלישי מ"רת ישראל"